

ஆய்த எழுத்து

பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ்

AYIDHA EZHUTHU

AN INTERNATIONAL JOURNAL OF TAMIL STUDIES - ISSN : 2278 - 7550

UGC - பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவின் அங்கீகாரம் பெற்றது

UGC RECOGNISED JOURNAL

UGC NO : 42330 / IMPACT FACTOR : 4.118

நவம்பர் - 2019

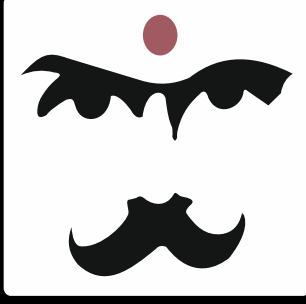
பல்லவி பதிப்பகம்

ISSN : 2278-7550

2278-7550

visit us: www.pallavipathippakam.in
<https://ayidhaezhuthu.in>

ஆய்த எழுத்து

பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ்

AYIDHA EZHUTHU

INTERNATIONAL JOURNAL OF TAMIL STUDIES

ISSN : 2278-7550

UGC - பல்கலைக் கழக மானியக் குழுவின் அங்கீகாரம் பெற்றது

UGC RECOGNISED JOURNAL

UGC NO : 42330 / IMPACT FACTOR : 4.118

மலர் : 7

நவம்பர்-2019

இதழ் : 11

பதிப்பாசிரியர்

நல். நடராசன்

தமிழியல் ஆய்வு மையம், ஈரோடு.

0424-2251545, 94422 51549

97919 51549, 63817 01339

பல்லவி பதிப்பகம்

118, மேட்டூர் சாலை,

கல்யாண் சில்க்ஸ் எதிரில்,

ஈரோடு - 638011.

pallavipublications@gmail.com

ayidhaezhuthu@gmail.com

EDITORIAL BOARD

Dr.C.Thiyagarajan

Tamil University, Thanjavur.

mcthiyagu@gamil.com

Dr.K.Ramesh

Thiruvalluvar University, Vellore.

grameshtu@gamil.com

Dr.B.Sathiyamoorthy

Madurai Kamaraj University, Madurai.

tamilkanikani@gamil.com

Dr.P.Jayakrishnan

Kerala University, Thiruvananthapuram.

pjktamil@gmail.com

Dr.K.Sankaranarayanan

Chennai University, Chennai.

krksankaraatamil@gamil.com

Dr.Alibhava

Bharathidasan University, Trichy.

alibavapkm@gamil.com

Dr.S.Aranganathan

Tamil Nadu Open University, Chennai.

arangantnou@gamil.com

ஆசிரியர் குழு

முனைவர் சி.தியாகராசன்

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

mcthiyagu@gamil.com

முனைவர் க.இரமேஷ்

திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகம், வேலூர்.

grameshtu@gamil.com

முனைவர் போ.சத்தியமூர்த்தி

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை.

tamilkanikani@gamil.com

முனைவர் ப.ஜெயகிருஷ்ணன்

கேரளா பல்கலைக்கழகம், திருவனந்தபுரம்.

pjktamil@gmail.com

முனைவர் கி.சங்கரநாராயணன்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை.

krksankaraatamil@gamil.com

முனைவர் உ.அலிபாவா

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம், திருச்சி.

alibavapkm@gamil.com

முனைவர் சு.அரங்கநாதன்

தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம்,

சென்னை.

arangantnou@gamil.com

Dr.S.Kavitha

Tamil University, Thanjavur.
skavithatamil@gamil.com

Dr.Manonmanidevi Annamalai
Sulthan Itrecue Kalviyal University,
Malaysia.

Dr.Paramasivam Muthuswamy
Malaysia University, Malaysia.
mparam98@gmail.com

R.F.Arooz

Raapa International Campus,
Director, Sri Lanka.
raapa.arooz@gmail.com

ADVISORY BOARD

M.Senthilkumar

Periyar University, Salem.
senthiltamilnesan@gamil.com

Dr.V.S.Sreenivasan

Nandha Arts and Science College, Erode.
srivc2345@gmail.com

Dr.T.K.Anuradha

Trinity College For Women, Namakkal.
anukeerthigan@gmail.com

Dr.R.Vijyaranani

Beshap Heeper College, Tirucherappalli.
vejheya.rani@gamil.com

Dr.R.Nirmala Devi

Vellalar Womens College, Erode.
pnrimaladevi@gmail.com

Dr.K.Gayathiri

Government Arts College, C.Mutlur,
Chidambaram.

முனைவர் ச.கவிதா

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.
skavithatamil@gamil.com

முனைவர் மனோன்மணிதேவி அண்ணாமலை
சுல்தான் இட்ரீசு கல்வியியல் பல்கலைக்கழகம்,
மலேசியா.

முனைவர் பரமசிவம் முத்துசாமி
மலேசியா பல்கலைக்கழகம், மலேசியா.
mparam98@gmail.com

R.F.அருஸ்

ராபா பன்னாட்டு வளாகம்,
இயக்குனர், இலங்கை.
raapa.arooz@gmail.com

ஆலோசனைக் குழு

ம.செந்தில்குமரர்

பெரியார் பல்கலைக்கழகம், சேலம்.
senthiltamilnesan@gamil.com

முனைவர் வெ.ச.சீனிவாசன்

நந்தா கலை அறிவியல் கல்லூரி, ஈரோடு.
srivc2345@gmail.com

முனைவர் தா.க.அனுராதா

டிரினிடி மகளிர் கல்லூரி, நாமக்கல்.
anukeerthigan@gmail.com

முனைவர் இரா.விஜயராணி

பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி.
vejheya.rani@gamil.com

முனைவர் நிர்மலா தேவி

வேளாளர் மகளிர் கல்லூரி, ஈரோடு.
pnrimaladevi@gmail.com

முனைவர் க.காயத்ரி

அரசு கலைக்கல்லூரி, சி.முட்லூர்,
சிதம்பரம்.

படைப்புகள் வரவேற்கப்படுகின்றன...!

ஆய்த எழுத்து - தமிழியல் ஆய்வுக்கான ஒரு புதியகளம். இவ்விதம் 2013 ஆம் ஆண்டு முதல் காலாண்டு இதழாக வெளிவந்தது. 2018 இல் இருந்து மாத இதழாக வெளிவருகிறது. பேராசிரியர்கள், அறிஞர்கள், ஆய்வாளர்கள் மற்றும் தமிழ் ஆர்வலர்கள் அனைவரும் கட்டுரை எழுதலாம். சங்க இலக்கியம் முதல் நவீன இலக்கியம் வரையிலான இலக்கிய ஆய்வுகள், நாட்டுப்புறவியல் இலக்கணம், மொழியியல் ஆய்வுகள் மற்றும் தமிழோடு தொடர்புடைய பிற துறைகள் அனைத்தும் பொருளாகலாம்.

கட்டுரைகளில் கூறப்படும் கருத்துகளுக்கு அக்கட்டுரை ஆசிரியரே பொறுப்பாவார். கட்டுரையாளர்களின் கருத்து இதழ் ஆசிரியர் குழுவின் கருத்தினை பிரதிபலிப்பன அல்ல. படைப்புகளைச் சுருக்கவும், திருத்தவும் ஆசிரியர் குழுவினருக்கு முழு உரிமை உண்டு. கட்டுரைகள் ஆய்வுத் தரமுடையவைகளாக அமைதல் வேண்டும். ஆய்வுப் பொருளுக்கு முரண்பட்டதாக அமையும் கட்டுரைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாது. படைப்புகளைத் திருப்பி அனுப்ப இயலாது. இவ்விதமுக்கு கட்டுரை அனுப்ப விரும்புவோர் கீழ்க்காணும் வழிமுறைகளைப் பின்பற்றலாம்.

1. **பொருள்** : சங்க இலக்கியம் முதல் நவீன இலக்கியம் வரையிலான இலக்கிய ஆய்வுகள், நாட்டுப்புறவியல், இலக்கணம், மொழியியல் ஆய்வுகள் மற்றும் தமிழோடு தொடர்புடைய அனைத்தும் இதன் பொருளாகலாம்.

2. **அளவு** : MSWord இல் A4 அளவில், 1.5 வாக்கிய இடைவெளியில் (Lining Space), பாமினி (Bamini Font) - 12 புள்ளி எழுத்தளவில், மூன்று முதல் ஐந்து பக்கங்களுக்குள் கட்டுரை அமைய வேண்டும்.

3. **முகவரி** : கட்டுரைத் தலைப்பின் கீழ் ஆசிரியர் பெயர், பதவி, முகவரியும், கட்டுரைமுடிவின் கீழ் இதழ் அனுப்ப வேண்டிய முகவரி, மின்னஞ்சல் முகவரி மற்றும் அலைபேசி எண்களும் இடம்பெறவேண்டும்.

4. **கட்டுரை அனுப்பும் முறை** : கட்டுரையை ayidhaezhuthu@gmail.com (Or) pallavipublications@gmail.com என்ற மின்னஞ்சல் முகவரிக்கு அனுப்பலாம்.

5. **சந்தா** : தனி இதழ் விலை ரூ.350/- இதழைத் தொடர்ந்து பெற விரும்புவோர் உறுப்பினர் கட்டணம் செலுத்தலாம். ஒரு ஆண்டிற்கு 12 இதழ்கள் தபாலில் அனுப்பி வைக்கப்படும்.

1 ஆண்டுக்கட்டணம் (தனி நபர்) - ரூ. 3000/-
1 ஆண்டுக்கட்டணம் (நூலகம், கல்வி நிறுவனங்கள்) - ரூ. 3600/-

6. **கட்டணம் செலுத்தும் முறை** : உறுப்பினர் (சந்தா) கட்டணத்தை PALLAVI PATHIPPAKAM என்ற பெயரில் வரைவோலையாக (DD) ஈரோட்டில் மாற்றிக் கொள்ளத்தக்க வகையில் (PAYABLE AT ERODE) அனுப்பலாம். இணையவழி, (NET BANKING), அலைபேசி (MOBILE BANKING) வங்கி பரிவர்த்தனை உடையவர்கள் NEFT முறையிலும் பணம் செலுத்தலாம்.

A/C Name : PALLAVI PATHIPPAKAM.
A/C Type : CA,
A/C No : 33679969977.
Bank : STATE BANK OF INDIA,
Sathy Road, Erode -638 011.
IFSC : SBIN0016100.

பல்லவி பதிப்பகம்
118, மேட்டூர் சாலை, கல்யாண் சில்க்ஸ் எதிரில்,
ஈரோடு - 638011.

0424-2251545, 94422 51549
97919 51549, 63817 01339

pallavipublications@gmail.com
ayidhaezhuthu@gmail.com

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு

இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்த எழுத்து இதழ்களையும் எங்களது **www.pallavipathippakam.in** இணையத்தளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்த எழுத்து பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம் (Download) செய்து கொள்ளலாம்.

அல்லது

https://ayidhaezhuthu.in என்ற இணையத்தளத்தில் பதிவிறக்கம் (Download) செய்து கொள்ளலாம். அவ்வாறே தங்களது ஆய்வுக்கட்டுரைகளை இந்த இணையத்தளத்தின் வழியாக அனுப்பலாம்.

பொருளடக்கம்

1. பெண்ணிய நோக்கில் வீடும் கதவும் சிறுகதை		
*கா.புவனேஸ்வரி	-	1
2. “ஆறு.அழகப்பனாரின் தாலாட்டுக்கள் ஐநூற்றின்”		
தொகுப்பில் – தாலாட்டுப் பெருமை		
*கொ.சிவசங்கரன்	-	4
3. ஈழத்தமிழர் வாழ்வில் போரும் போர்க்களச் சூழலும்		
(காசி ஆனந்தனின் நறுக்குகளை முன்வைத்து)		
*கு.சங்கீதா	-	8
4. நாடகங்களில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வியல்		
*ச.கா.மரகதம்	-	11
5. குறுந்தொகையில் காதல் அறம்		
*முனைவர் ஆ.மரிய தனபால்	-	14
6. சங்க கால வாழ்வியல் சிந்தனைகள்		
*திருமதி.து.மாரியம்மாள்	-	17
7. கம்பன் படைத்த இராமன்		
*முனைவர் சி.முத்துமாலை	-	20
8. நன்னூல் எடுத்துரைக்கும் ஆசிரியர்களுக்கான கற்பித்தல் திறன்		
*முனைவர் சு.முப்பிடாதி	-	23
9. பொன்மலர் நாவலில் மகளிர்		
*ந.இரகு	-	25
10. பதினெண் கீழ்க்கணக்கும் தமிழர் வாழ்வும்		
*நா.சங்கீதா	-	29
11. குறள் காட்டும் அற வாழ்வியல்		
*சு.கி.நிஷாந்தி, *நெறியாளர்-முனைவர் இரா.இராமகுமார்	-	32
12. கி.ரா.வின் படைப்புகளில் வாழ்வியல்		
*முனைவர் பி.பகவதி	-	35
13. குறுந்தொகையும் :.பிராய்டு உளவியலும்		
*முனைவர் சு.பேச்சியம்மாள்	-	38
14. திருமந்திரம் உணர்த்தும் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்		
*முனைவர் ந.பிரதீபா	-	42
15. வழிபாட்டு முறைகளில் சமூக ஒற்றுமைகள்		
*முனைவர் மா.ராமசாமி	-	45

பெண்ணிய நோக்கில் வீடும் கதவும் சிறுகதை

*கா.புவனேஸ்வரி, முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர், தமிழாய்வுத்துறை, திருவள்ளூர் அரசுக் கலைக்கல்லூரி, இராசிபுரம்-637401.

உலகில் பல இலக்கியங்கள் தோன்றி இருந்தாலும். மக்கள் பெரும்பான்மையோரால் படிக்கப்பெறும் இலக்கியம் சிறுகதை ஆகும். கற்பனைக்கதைகள், உண்மை நிகழ்வுகள் மற்றும் நகைச்சுவை கலந்தே எழுதப்படுபவை சிறுகதைகளாகும். சிறுகதையானது அரைமணியிலிருந்து ஒன்று அல்லது ஒன்றரை மணி நேரத்திற்குள் படித்துணர்தற்குரிய உரைநடையில் கூறப்படும் கதையாகும் என்று எட்கார் ஆலென்போ கூறியுள்ளார்.

உலகில் முதல் சிறுகதை அமெரிக்காவில் தோன்றிய 'ரிப்வேன்விங்கிள்' என்பதாகும். தமிழில் தோன்றிய முதல் சிறுகதை வ.வே.சு.ஐயர் எழுதிய குளத்தங்கரை அரசமரமாகும். மங்கையாக்கரசியின் காதல் முதலான கதைகள், மணிக்கொடிக் காலம் என்று தமிழ்ச் சிறுகதையின் வரலாறு நீண்டு கொண்டே செல்கிறது.

சிறுகதைகள் தம்முடைய உள்ளடக்கமாகச் சமகாலக் சமூகத்தையும், சமுதாயத்தையும், அதன் வாழ்க்கை நிலைகளையும் கொண்டுள்ளன. அந்த வகையில் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் எழுத்தாளர்களுள் இமையம் குறிக்கத்தக்கவர் ஆகவே இமையத்தின் கதைகளின் வழியே சமுதாயத்தை ஆய்வது இயன்றும் என்பது தெளிவாகிறது.

அந்த வகையில் இமையத்தின் 'நறுமணம்' என்ற சிறுகதை தொகுப்பில் இடம் பெற்றள்ள 'வீடும் கதவும்' என்ற சிறுகதையே ஈண்டு ஆய்வுக்களமாகிறது. இமையம் தமது படைப்பின் மூலம் பெண்ணானவள் சமுதாயத்தில் கல்வி, பதவி போன்ற அனைத்துத் துறைகளில் சிறந்து விளங்கினாலும், குடும்பம் என்ற உறவு கூண்டினுள் சிக்கித்தவிக்கும் பெண்ணாக. இக்கதையில் ரேவதி, சகுந்தலா ஆகிய இருவரின் கதாராபாத்திரத்தை எவ்வாறு படைத்துள்ளார் என்பதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இல்லற உறவு

இல்லற உறவு என்பது கணவர் மனைவிக்கு இடையேயுள்ள உறவு. இந்த உறவு ஒளிவு மறை இல்லாமல் ஒருவரோடொருவர் நேசம், அன்பு கொள்ளும் உறவு. பண்டைய தமிழ் மக்கள் உறவுகளில் திருமணமுறைகள் இருந்தமைக்கு சான்றாக,

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயம் யாத்தனள் காரணம் என்ப”¹

என்று தொல்காப்பியர் பழைய திருமணமுறை இருந்ததை இதன் மூலம் உணர்த்தியுள்ளார்.

மனைவி கணவனுக்குடைய முழுமையான ஆட்சிக்குட்பட்டவளாக இருந்ததை,

“இன்னா செயினும் இனிது தலை யளிப்பினும்

நின்றவரைப் பிள்ளென் தோழி”³

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலின் மூலம் தன் கணவனுக்கு பெண் அடங்கி இருந்ததை இப்பாடலின் மூலம் உணர்த்தியுள்ளார். இவ்வாறாக தொல்காப்பியர் குறுந்தொகை தொடங்கி இன்று வரை பெண்களின் நிலை மாறாமல் உள்ளதை இவ்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இந்த வகையில் ஆசிரியர் தமது படைப்புகளின் வழியே சமுதாயத்திற்கு தனது அனுபவத்தை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார்.

ரேவதி, சகுந்தலா இருவரும் கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே உயிர்தோழிகள் திருமணம் என்ற உறவு ஏற்பட்ட பிறகு அவர்களின் நாட்டில் சில பிரிவு ஏற்பட்டது. ரேவதி, சகுந்தலா இருவரும் சந்தித்து பேசி மூன்று நான்கு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிறது. சகுந்தலா ரேவதியைப் பார்க்க வருகிறாள். ரேவதியின் வீடு சகுந்தலாவிடமிரு

நினைவு இல்லை. ரேவதியின் கணவரின் பெயர் பலகையைக் கண்டு ரேவதியின் வீட்டிற்குச் செல்கிறாள் சகுந்தலா.

தனது மகள் ரம்யாவின் திருமணத்திற்கு அழைப்பதற்காக சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு செல்கிறாள் சகுந்தலா. தனது தோழி ரேவதி வாழும் வசதியான வாழ்க்கையை நினைத்து ஆச்சரியப்படுகிறாள் சகுந்தலா. அதனை உணர்ந்த ரேவதி தனது கணவர் சபா நடேசன் பற்றி மன வேதனையுடன் கூறுகிறாள். ரேவதியின் கணவர் சபாநடேன் தனது மனைவியானவள். தான் கூறுவது சரியாக இருந்தாலும், தவறாக இருந்தாலும் தனக்கு கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டும் என்ற மனோபாவம் கொண்டவர் என்று வருந்துகிறாள்.

சபாநடேசன் தனது மனைவி ரேவதியை போகப்பொருளாகவும், வருமானத்தை ஈட்டிக் கொடுக்கும் பொருளாகவும் கருதுபவர். இருவரும் மாணவர்களுக்கு அன்பு, அறிவு, ஒழுக்கம், கல்வி போன்றவற்றை கற்பிக்கும் அரசுப்பள்ளி ஆசிரியர்கள். ஆசிரியராக இருந்த பொழுதும் தனது மனைவி ரேவதி தனக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டும் என்ற மன உணர்வு கொண்டவர், என்பதை ரேவதி சகுந்தலாவிடம் தனது கணவர் சபாநடேசனின் ஆணாதிக்கப்போக்கினை கண்ணீர் மல்க,

“தனம் இருவது ரூபா பஸ்ஸீக்குன்று டேபிள் மேல வச்சிருவாரு அதுவும் சில்லரயாக. தெரியுமா?”

என்று கூறி வருந்துவதன் மூலம் ரேவதியின் கணவர் சபாநடேசனின் ஆணாதிக்கப் போக்கினை படைப்பாசிரியர் உணர்வுப்பூர்வமாகப் படைத்துள்ளது தெளிவாகிறது.

ரேவதியின் தாய் தனது மகளை சமுதாயம் மதிக்க வேண்டும் என்று கருதி சபாநடேசன் என்ற ஆசிரியருக்கு திருமணம் செய்து கொடுத்தார். தன்மகள் ரேவதி நல்ல வசதியான வாழ்க்கையை வாழ வேண்டும் என்று நினைத்தவர் தாய். இத்தகைய பண்புகளை உடைய ரேவதியின் தாய் வயதான சூழ்நிலையில் நீரிழிவு நோயாளியாகத் யாருடைய ஆதரவுமின்றித் தனியாக வாழ்கிறாள். இதனை,

“காலயில எங்கம்மா வந்திட்டுப் போச்சி. கவர்மண்டு ஆஸ்பத்திரியில சுகர் மாத்திர வாங்க வந்துச்சாம். சிறிது நேரம் பேசாமல் இருந்துவிட்டுச் சொன்னாள். “எங்கம்மா சுதர் பேஷண்டு தெரியுமா? நான் அறுவத்தி நாலாயிரம் சம்பளம் வாங்குறன். எங்கம்மா கவர்மண்டு ஆஸ்பத்திரியில இலவச மாத்திரைக்கு வரிசயில பொழுது முழுக்க நிக்குது”

என்பதன் மூலம் ரேவதி மாதம் ரூபாய் அறுவத்தி நான்காயிரம் ஊதியம் பெற்றும் தனது தாய்க்கு மருத்தவ செலவு கூட செய்ய முடியவில்லை. ரேவதியின் கணவர் சபாநடேசன் ரேவதி சம்பளம் பெறும் ஏ.டி.எம். கார்டை கூட ரேவதியின் கண்ணில் காட்டுவது கிடையாது. சபாநடேசனின் ஆணாதிக்கப் போக்கினை தன் தோழி சகுந்தலாவிடம் தனது மன இன்னல்களை தொட்டித் தீர்க்கும் பாத்திரமாக ரேவதியின் பாத்திரத்தை படைப்பாசிரியர் உணர்வுப்பூர்வமாக படைத்துள்ளார்.

ரேவதி பெற்றோர்களுடனும், பள்ளி, கல்லூரியில் படிக்கும் பொழுதும் மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கை வாழ்ந்தாள். திருமணத்திற்கு பின் ரேவதியின் வாழ்கையில் மகிழ்ச்சி கிடையாது. கணவர் சபாநடேசன் ஆண் என்ற அகந்தை கொண்டவர். அதனால் ரேவதி குடும்ப உறவுகளையும் வாழ்க்கையையும் வெறுக்கும் பாத்திரமாக ரேவதியின் பாத்திரத்தைப் படைத்துள்ளார்.

சகுந்தலாவின் குடும்ப வாழ்க்கை

ரேவதியின் கல்லூரித் தோழி சகுந்தலா. இருவரும் கல்லூரியில் படிக்கும் பொழுது இணைபிரியாமல் நட்பாக திகழ்ந்தனர். சகுந்தலா குடும்பம் என்ற ஆழ்கடலில் சிக்கியவள். சகுந்தலாவிற்கு ஒருமகன், ஒருமகள் இரண்டு குழந்தைகள். சகுந்தலா பி.எஸ்ஸி பட்டதாரி. இல்லறத்தை பார்த்துக் கொள்பவள் சகுந்தலா.

சகுந்தலா தன் கணவரின் முழுமையான ஆட்சிக்குட்பட்டவள். கணவனின் சொல்லிற்கினங்க பஞ்சாயத்து தேர்தலில் நின்றாள். அதில் சகுந்தலா வெற்றி பெற்று பஞ்சாயத்து தலைவியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவள். சகுந்தலா பெயருக்கு மட்டும் தான் பஞ்சாயத்து தலைவி என்பதை தனது தோழியான ரேவதியிடம்,

“பிரசிடண்டுதான் ஆணா எப்பவும் போல சோறுதான் ஆக்குறான். துணிதான் துவைக்கிறான். வீட்டு வேலதான் செய்யுறான்”

என்று கூறுவதன் மூலம் சகுந்தலா தன் கணவனுக்கு அடங்கிய பெண்ணாக இருப்பதை ஆசிரியர் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

“பிரசிடண்டுதான் ஒம்போது வருசம் முடிஞ்சிப்போச்சி பி.டி.லு ஆபிஸ், கலெக்டர் ஆபிஸ்ன்னு இதுவர நான் எங்கியும் அதிகம் போனதில்லை. அவரு தான் போவாரு

வருவாரு”⁷

என்பதன் மூலம் சகுந்தலா தான் பெற்ற பஞ்சாயத்து தலைமையான பதவியை அனுபவிக்க முடியாதவளாகவும், தன் கணவரின் ஆணாதிக்கப் போக்கில் சிக்கித் தத்தளிக்கும் பாத்திரமாக இப்பதை ஆசிரியர் உணர்வுப்பூர்வமாக உணர்த்தியுள்ளார்.

சகுந்தலாவின் கணவர் சகுந்தலாவின் கையொப்பத்தினை கூட இடும் பண்பை உடையவர். பணத்தை செலவு செய்வதில் திறமைவாய்ந்தவர். சகுந்தலா எதற்காகவும் தேவையற்ற செலவு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்கும் பொழுது, ஆண் என்ற அதிகாரத்தின் மூலம் அடக்கிவிடுவார். சகுந்தலா தன்னைப் போல் பதவியில் இருக்கும் பெண்களின் வேதனைகளை,

“பொம்பள பிரசிடண்ட், கவுன்சிலரா, சேர்மனா இருக்கிற எடத்தில எல்லாம் இப்படிதான் நடக்கும். இது ஊரு ஒலகத்துக்கே தெரியும். ரகசியம் ஒண்ணும் இல்ல. பள்ளிக்கூடத்தில் கொடியேத்தக்கூட அவருதாக்க போவாரு, தெரியுமா? ஊருல யாரு ஒண்ணும் சொல்ல மாட்டாங்கள்”⁸

என்ற தனது மனவேதனைகளை கண்ணீர் மல்க கூறும் பாத்திரமாகச் சகுந்தலாவை படைத்துள்ளார்.

சமுதாயம் அனைத்து துறைகளிலும் வெற்றிப்பாதையை நோக்கிச் சென்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இருந்தாலும் குடும்ப உறவான கணவன்-மனைவி இடையே அன்பு, அரவகைப்பு இல்லையென்றால், இல்லற வாழ்க்கையான இன்பமாய் இருக்காது, துன்பம் நிறைந்ததாய் இருக்கும் என்பதை இமையம் அவர்கள் ரேவதி, சகுந்தலா இருவரின் குடும்பவாழ்க்கையில் அனுபவிக்கும் துன்பங்களை, உலகிற்கு படம்பிடித்து காட்டும் கண்ணாடியாக இருப்பதை உணர முடிகிறது.

தொகுப்புரை

தமிழ் இலக்கியமானது அனைத்து துறைகளிலும் வெற்றிப்பாதையை நோக்கி சென்று கொண்டிருக்கின்றது. அதிலும் இக்கால இலக்கியமான சிறுகதை, நாவல் போன்ற இலக்கியங்களில் படிப்போரின் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் வகையில் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றன.

அவ்வகையில் ஆசிரியர் இமையத்தின் சிறுகதைத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள ‘வீடும் கதவும்’ என்ற சிறுகதை அமைகிறது. சமுதாயத்தில் நிலவும் இல்லற உறவான ஆண் பெண் இடையே நடைபெறும் இன்பதுன்பங்களை உலகிற்கு உணர்த்தும் பாத்திரங்களாக சகுந்தலா, ரேவதி பாத்திரங்களைப் படைத்துள்ளார். இப்பாத்திரங்களின் வழியே ஆணாதிக்கப் போக்கினை உணரமுடிகிறது.

ரேவதி அரசுப்பள்ளி ஆசிரியராக இருந்தும் தன்னால் தன் வருமானத்தை, பெற்றோர்க்கும், உறவினர்களுக்கும் கொடுத்து உதவ முடியவில்லை என்பதையும், தன்னால் முழுமையாக ஊதியத்தை அனுபவிக்க முடியவில்லை என்பதையும், கணவர் சபாநடேசனின் ஆணாதிக்கப் போக்கில் சிக்கி தவிக்கும் பெண் என்பதையும் இக்கதை வழி அறிய முடிகிறது.

சகுந்தலா தான் பெற்ற பஞ்சாயத்து தலைவி பதவியை அனுபவிக்க முடியாத சூழ்நிலையும், அவரின் கணவர் சொல்படி கேட்கும் பாத்திரம் என்பதையும் பதவி என்ற ஆசையை மட்டும் கட்டி ஆளும் பாத்திரமாக சகுந்தலாவின் கணவரின் பாத்திரத்தை படைப்பாசிரியர் படைத்திப்பது தெளிவாகிறது.

இவ்வாறாக வீடும் கதவும் என்ற இமையத்தின் இச்சிறுகதை வழி ரேவதி, சகுந்தலா ஆகியோரின் பாத்திரப்படைப்பைத் தெளிவாக உணரமுடிகிறது. இப்பாத்திரங்கள் மூலம், பெண்கள் படித்திருந்தாலும் பட்டம் பெற்றிருந்தாலும் அதனால் பலனில்லை என்பதை உணர்த்துகிறது. நாம் வாழும் இந்த ஆணாதிக்கச் சமூகம் பெண்களைச் சுயமாகச் சிந்திக்க விடுவதில்லை என்பதை இக்கதை வழி நம்மால் தெள்ளிதின் உணரமுடிகிறது.

“ஆறு.அழகப்பனாரின் தாலாட்டுக்கள் ஐநூற்றின்” தொகுப்பில் – தாலாட்டுப் பெருமை

*கொ.சிவசங்கரன், முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர், தமிழியல்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர். 608 002.

முன்னுரை

நாட்டுப்புற வழக்காற்றில் தோற்றம் பெற்ற தாலாட்டு அவ்வழக்காறுகளில் முதன்மையான இடத்தைப் பெறுகிறது. மனிதனின் தோற்றத்தில் ஓசை என்பதை உணர்ந்த காலத்தே தாலாட்டு போன்ற இசையோடு தொடர்புடைய கூறுகள் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கும். இத்தாலாட்டு மனிதர்களின் மகத்துவமான அன்பை வெளிப்படுத்துவனவாக அமைகிறது. அத்தாலாட்டின் பெருமையை ஆறு.அழகப்பனாரின் தாலாட்டுக்கள் ஐநூற்றின் தொகுப்பின் வழி ஆய்வோம்.

தாலாட்டு சொல் விளக்கம்

தாலாட்டு என்ற சொல்லை நாட்டுப்புற வழக்காற்றில் பயன்படுத்துவதே வட்டாரங்களுக்கு வட்டாரம் வேறுபடுவதுண்டு. தாலாட்டு என்ற சொல்லுக்கு பொருள் கூறும்போது தாள் + ஆட்டு = தாலாட்டு என்ற பிரித்து ‘தாள்’ என்பது நாக்கு அல்லது தொட்டிலைக் குறிப்பதால் நாவை அல்லது தொட்டிலை ஆட்டிப் பாடுவது தாலாட்டாகும். தாலாட்டிற்கு நாக்கு அவசியமானது. ஆத்தாலாட்டு நாவினோடு பிறப்பது என்பது அறியமுடிகிறது.

தொல்காப்பியத்தில் தாலாட்டு பற்றிய செய்திகள்

தாலாட்டின் கூறுகள் தொல்காப்பியத்தில் சில இடங்களில் காணக்கிடக்கின்றது. தொல்காப்பியப் பாடாண்திணையில்,

“குழவி மருங்கிலும் கிழவதாகும்” (தொல்.பொருள்.நூ.82)

என்ற நூற்பாவழி அறியலாம். இதன் பொருளாக இளம்பூரணர்,

“குழவி பருவத்தும் காமப்பகுதி பாடப்பெறும் நதலிற்று”

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இங்கு காமப்பகுதி குழந்தையிடத்து பேசப்படும்போது மறைமுகமாக உள்ளது. தாயின் உவப்பில் தோன்றும் தாலாட்டு அவளது அன்பின் ஆழத்தை அளவிடுவதாக அமைந்திருப்பதும் அதனால்தான் அவள் தெய்வமாகக் கருதப்படுகிறாள் என்பதும் திணையின் துறைகளை சொல்லும்போது தொல்காப்பியர்,

“கண்படை கண்ணிய கண்படை நிலையம்” (பாடாண்திணை. 87)

இதனை, ஒரு துறையாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்துறை மன்னனுக்காக பாடப்பட்டது என்றும் குழந்தையாயிருந்த இளவரசருக்கும் இதில் பொருத்தம் உடையனவே ஆகும். எனவே தாலாட்டு என்பது காமம் என்பதோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தாலும், தாய்மை இடத்து காமத்திற்கு உச்சத்தைத் தரக்கூடிய அன்பின் அப்பாற்பட்டவையாகும். மேலும், முத்தொள்ளாயிரத்தில் ஊமன் தாராட்ட உறங்கிறே எனும் இறையனார் களவியலுரையில் ஓலுடன் ஆட்ட கம்பராமாயணத்தின் பச்சைத் தேரை தாராட்டும் பண்ணை என்றும் விறலிவிடு தூது போற்றிபுணைச் சேரார் கண்டாசை தீரார் பொன்னையள்ளித் தாரார் என்றும் தாலாட்டினால் என்று இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. நாட்டுப்புற இலக்கியமானத் தாலாட்டு இலக்கியங்களில் உரிய இடம்பெற்ற காலம் கி.பி.ஆறாம் நூற்றாண்டாகும்.

தாலாட்டிற்கு வேறுபெயர்கள்

தாலாட்டு வெவ்வேறு பெயர்களால் வழங்கப்படுகிறது. அவை,

1. தாலாட்டு
2. தாராட்டு
3. தாலேலோ

4. ஓராட்டு
5. ரோராட்டு
6. ராராட்டு
7. தொட்டில் பாட்டு
8. ஓலாட்டு
9. திருதாலாட்டு

என்று பலவாறு தமிழில் இலக்கிய வழக்கிலும் உலக வழக்கிலும் வழங்கி வருகிறது. இதுவே, மலையாளத்தில் 'தாராட்டு' என்றும் 'ஜோகுல' எனும் பழந்தமிழ் குடிமக்கள் மொழியில் 'குளுஇனப்பாடல்' என்றும் ஆங்கிலத்தில் 'ivallaby' என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு தாலாட்டிற்குரிய பெயர்கள் மொழிக்கு மொழி வேறுபடுகின்றன.

தாலாட்டு பாடல்களின் தன்மைகள்

தாலாட்டுப் பாடல்கள் அடிப்படையில் தாய்சேய் உறவினால் உருவாவது. அதுமட்டும் அதன் தன்மைகள் அல்ல என்பதும் நாட்டுப்புற தாய்மார்கள் பாடுகின்ற தாலாட்டு குறுகிய அளவுடையனவாகவும் அவற்றிற்கு அடிவரையறை இல்லை. குழந்தை உறங்க வேண்டும் என்பதற்காக தாலாட்டுப் பாட்டு பாடப்படுவதால் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட தாலாட்டுக்களும் பாடநேரிடும். எனவேதான் குறுகிய அளவுடையனவாக இருப்பினும் கற்பனை மிகுந்து குழந்தையின் பெருமை குழந்தைக்கு வேண்டிய பொருள்கள் குழந்தையின் உறவினர்கள் முதலியவை பற்றியச் செய்திகள் இவற்றில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. இவை மட்டும் அல்லாத மற்றொரு தன்மையை

“ஓரே தாலாட்டை ஆண்குழந்தை பெண் குழந்தைக்கு ஏற்ப மாற்றி பாடுவதும் உண்டு”

என தனித்துவமாக எடுத்துரைக்கிறார். குறுகிய தாலாட்டுக்கள் தவிர நீண்டு செல்லக்கூடிய கதைத்தாலாட்டுக்கள் பாடப்படுகின்றன. அவை,

1. இராமர் கதைத் தலாட்டு
2. வள்ளிக்கதைத் தாலாட்டு
3. சொக்கர்கதைத் தாலாட்டு

தாலாட்டின் இசை

சைகையோடு தொடங்கிய மனித செய்தி பரிமாற்றம் ஓசையை அறிந்து பாடல்பாட ஆரம்பித்த காலத்திலேயே இசை என்பது தோற்றம் பெற்றிருக்கும் எனலாம். இயற்கை அளித்த பெருங்கொடையின் தனித்துவமானது இசை. அவ்விசை தாலாட்டில் பெறுமிடத்தை வகிக்கிறது. தாலாட்டிற்கு இசை இன்றியமையாதது. குழந்தைப் பருவத்தில் தாய் இசையோடு பாடும் தாலாட்டி இசை உறக்கத்திற்கு பயன்படுகிறது என்பதை 'உளநூல்' விளக்குகிறது. இக்கருத்திலிருந்து தாலாட்டியல் பெரியவர்களின் உள்ளத்திற்கு பயன்படுவதாக வைத்துக்கொள்ள இடம் உண்டு. ஆனால், இசை குழந்தைகளின் உறக்கத்திற்கு பயன்படுவதாகும். தாலாட்டியலில் உள்ள செய்திகளை பெரியோர் மட்டும் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. எனவே, தாலாட்டின் இயல் பெரியோர்களின் அளவிற்கு பயன்படுகிறது. ஆனால், குழந்தைத் தாலாட்டு இயலில் உள்ள செய்திகளைக் கேட்டு உறங்குவதில்லை. மாறாக, தாலாட்டின் இசைத் தன்மையால் உறங்குகிறது. எனவே, தாலாட்டின் இசை குழந்தைகளின் உள்ளத்திற்கு பயன்படுகிறது எனலாம். பொதுவாக, நாட்டுப்புற பாடல்களில் பயன்படுத்தப்படும் இசையைப் பற்றி கூறும்போது மெருகேறிய நாட்டுப்புற பாடல்களில் அல்லது இராகங்களில்,

1. புண்ணாகவராளி
2. நாத நாமக்கிரியா
3. ஆனந்த பைரவி
4. சைந்தபி
5. செஞ்சுருட்டிக் குறிஞ்சி
6. நௌரோஜ்
7. நீலாம்பரி

என உலகோர் அறியாத தகவல்களை இசைவடிவ புலப்படுத்திகிறார் ஆறு.அழகப்பனார். இதனை,

**“ ஆராரோ ஆரிராரோ
அன்பே ஆரமுதே
அருமாந்த கண்ணுறங்க
ஆசையால் நீபுறங்கு
அன்பே ஆராரோ**

ஆரமுதே கண்ணுறங்கு
கட்டான முத்துறங்கு
அன்பான ஆரமுதே
ஆராரோ ஆரிராரோ

(தாலாட்டு ஐநூறு.ப.91)

எனும் பாடல் வரிகள் முலம் அறியலாம்.

உணர்ச்சி கற்பனை

தாய்மார்களே வாய்மொழியாக பாடுவதால் தாலாட்டுக்கள் நினைத்த பொழுது நினைத்தப்படி உணர்ச்சி கற்பனையை கூட்டியோ, குறைத்தோ பாடப்படுவதாலும் மொழியின் சுவை கூட்டப்படுகிறது. எனவேதான், பெரும்பாலான தாலாட்டுக்கள் தாயைக் கூறுவதுபோல உள்ளன. சில தாலாட்டுப் பாடல்கள் தாயின் கேள்விக்கு மற்றவரோ அல்லது குழந்தையோ பதில் சொல்வது போன்றும் கற்பனையாக அமைந்துள்ளது. ஆயினும் அவர்விடைகளும் தாய் கூற்றாகவே பாடப்படுகின்றன என்பதை,

“ஆராரோ ஆரிராரோ
ஆரடித்தார் நீயமுதாய்
அடித்தாரைச் சொல்லியமு
ஆக்கினைகள் செய்து வைப்போம்
ஆறும் அடிக்கவில்லை
அந்நியரும் தீண்டவில்லை
ஆற்றுமணல் ஆவாரங்காய் - நான்
ஆக்கி விளையாடயிலே
அத்தைமகன் நற்கொழுந்தன்
அழித்தால் சிறுவீட்டை”

(தாலாட்டு ஐநூறு. 76)

செய்யாத ஒன்றினை உறவெனும் உணர்ச்சியோடு கற்பனைப்படுத்தி பாடப்படுவது தாலாட்டு என்பதை ஆசிரியர் தொகுப்பில் உள்ள பாடலின்படி புலனாகிறது.

வட்டார வழக்கு

மொழி அடிப்படையின் வட்டாரச் சொற்கள் தாலாட்டு பாடல்களில் காணலாகிறது. தென் மாவட்டத்திலுள்ள வட்டார வழக்கு சொல்லாளுகையில்,

“தெற்கே மழைப்பொழிய
தென்புறமாய் காற்றடிக்க
தென்மதுரை மீனாள்
சேங்கைக்கோ தண்ணீர்வர
சேங்கை மணல் ஒதுக்கி
தென்னை புன்னை உண்டுபண்ணி
தென்னைக்குலை நெருங்கிச்
செண்பகப்பூ தான் மலர்ந்து
தென்னை வந்து வீசாதோ
தென் காற்று அடியாதோ”

(தாலாட்டு ஐநூறு.98)

எனும் வரிகளில் சேங்கை என்னும் தென் மாவட்ட வட்டார வழக்காக உள்ளதைத் தாலாட்டுப் பாடல்கள் புலப்படுத்துகிறது.

இலக்கிய நயம்

தாலாட்டுப் பாடல்கள் விரிந்த விளக்கங்கள் எழுதக்கூடிய இலக்கிய நயம்பெற்றவை. நயம் காண விழைந்தாலும் தாயின் அன்பை விளக்கமுடியாத சிறப்பினைப் பெற்றவை. குழந்தையை ஒரு கட்டெறும்பு கடிக்க வருகிறது, கடிக்க வந்த கடெறும்பை பார்த்து தாயாரிடம் கவிதைப் பிறக்கிறது. இதனை,

“காரார் குழலானைக்
கடிக்க வந்த கட்டெறும்பு
காலுக்கு பீலிக்கட்டி
கைக்கு வெள்ளிக் காப்புமிட்டு
வெற்றிக்கு சுட்டிக்கட்டி
நிற்குதந்த கட்டெறும்பு

(தாலாட்டு ஐநூறு.16)

பாட்டைக் கேட்ட கட்டெறும்பு தூங்கிவிடும்போல் இருக்கிறது. தாயின் தாலாட்டில் எதுகை, மோனை, இயைபு ஆகியன பாடப்பட்டுள்ளது.

கதைத் தாலாட்டு

வாய்மொழி இலக்கியங்களில் நீண்ட நேரம் பாடவேண்டிய நேரங்களில் நன்கறிந்த புராணக்கதைகளே இடம்பெற்றிருக்கின்றன. கதைத்தாலாட்டில் குழந்தையின் பெருமை பிற உறவுமுறைகள் வருவது கிடையாது. கதை மெதுவாக சொல்லாமல் வேகமாகச் சொல்லுவதும் நாடகம் போல பாட்டு வடிவில் உறையாடல்கள் வருவதுவும் இத்தாலாட்டுகளின் இயல்பாகும். இதன்வழி முன்னோர் சிறப்பும் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. சங்க, சிலம்பு கால மதுரைவழி அறியலாகும் வீதிகள் குறித்த பாடலை,

“வாழ்மதுரை ஓவியமா
வெற்றிவேல் சப்பரமாம் - மீனாவரும்
வீதி எல்லாம் பூக்கடையாம்
பவளத்தால் சப்பரமாம் - மீனாவரும்
பாதை எங்கும் பூக்கடையாம்”

(தாலாட்டு ஐநூறு.27)

என்னும் வரிகளை எடுத்துரைத்து மதுரையைக் காட்சிப்படுத்தி சங்கம் வைத்தாண்ட தமிழின் வளத்தை அறிமுடிகிறது.

முடிவுரை

தமிழரின் இலக்கியத் தோற்றம் நாட்டுப்புற பாடல்களின் வடிவிலிருந்து தோன்றியது என்பது இலக்கிய வரலாற்றியல் ஆய்வாளரின் கருத்தாகும். மொழி வளர்ச்சியில் முதன்மையான இடத்தைப் பெறுவது தாலாட்டு. தாலாட்டில் அமைந்துள்ள கதைப்பாடல், உணர்ச்சி, கற்பனை, இலக்கியநயம், ஓசை என்பனவற்றை கொண்டு தாலாட்டுக்கு வளம் சேர்க்கின்றன. இலக்கியத் தரமும் பெற்றுள்ளதாக கலைமாமணி ஆறு. ஆழகப்பனாரின் தொகுப்பின்வழி அறியமுடிகிறது.

பார்வை நூல்கள்

1. அழகப்பன்.ஆறு, தாலாட்டுக்கள் ஐநூறு, சென்னை மணிவாசகர் பதிப்பகம். 2015
2. அழகப்பன்.ஆறு, நாட்டுப்புற பாடல்கள் திறனாய்வு, சென்னை தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்பக கழகம். 2009
3. இளம்பூரணார். தொல்காப்பியம். பொருளதிகாரம்.சென்னை மணிவாசகர் பதிப்பகம். 2005

ஈழத்தமிழர் வாழ்வில் போரும் போர்க்களச் சூழலும் (காசி ஆனந்தனின் நறுக்குகளை முன்வைத்து)

*கு.சங்கீதா, முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர், தமிழியல்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைநகர்.

முன்னுரை

தமிழர்களின் தாய்வழி நிலமாகத் திகழ்ந்தது பண்டைய லெமுரியா கண்டம். மனித நாகரிகத்தின் தொட்டில் என்று ஸ்காட் எலியட் என்ற ஆங்கிலேய நிலவியலாளரால் மதிப்பிடப்பட்டது. இம் மதிப்பீட்டினை தேவநேயப் பாவாணர் அவர்களும் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

ப.:றுளி ஆற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்து

குமரிக்கோடுன் கொடுங்கடல் கொள்ள

என்று சிலப்பதிகாரம் குமரிக்கண்டத்தினைக் குறிப்பிடுகிறது. இறையனார் அகப்பொருள் உரையும் மூன்று தமிழ்ச்சங்கங்கள் குறித்து பேசுகையில் முதற்சங்கம் தென்மதுரையில் இருந்ததாகவும் அது குமரிக்கண்டத்தில் இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும்,

“தெனாஅ துருகெழு குமரியின் தெற்கும்”

“குமரியம் பெருந்துறை யயிரை மாந்தி”

என்று புறநானூறும்

(6:67),

“மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்

மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்பட”

என்று கலித்துறையும்(104), குமரிக்கண்டம் குறித்து குறிப்பிடப்படுகின்றது. இந்நிலமானது ஆப்ரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, இந்தியா, மடகாஸ்கர் ஆகிய நாடுகளைத் தொட்டு பரந்து விரிந்து இருந்தாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதற்குள் ஒருங்கமைந்தப் பகுதியாக அமைந்து இன்றைய இலங்கையும் இருந்தது. கடல்கோள் என்னும் ஆழிப்பேரையின் காரணமாக குமரிக்கண்டம் கடலுக்குள் முழுக அதன்விளைவாக இந்தியா இலங்கை ஆகிய தனித்தனி நாடுகள் தோன்றியதாக நிலவியல் அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இந்நிலையில் தமிழர்களின் பழந்தமிழ் நிலமான குமரிக்கண்டம் இரு துண்டுகளாகச் சிதறியது. அவ்வாறு உருவான இரு நாடுகளே தமிழ்நாடு மற்றும் தமிழ் ஈழம் என்னும் இரு தாய்வழி நிலமாகும். இவ்விரு நிலப்பரப்பிலும் தமிழர்கள் தாய்வழி உரிமை கொண்டவர்களாக மண்ணின் பூர்வகுடிகளாக வாழ்ந்து வந்தனர். காலப்போக்கில் தமிழ்நாடு இந்தியத் துணைக்கண்டத்துடனும், தமிழீழம் சிறிலங்காவுடனும் இணைக்கப்பட்டதும் வரலாறு. இங்கே 1827ல் ஆங்கிலேய அரசுகளால் கூலிஆட்களாக இலங்கையின் மலையகப் பகுதிகளுக்குத் தமிழர்கள் வலுக்கட்டாயமாக அனுப்பப்பட்டனர். அவ்வாறு சென்றவர்கள் மலையகத் தமிழர்கள் எனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றர்.

ஈழப்போராட்டத்தின் தொடக்கம்

தமிழர்கள் பூர்வகுடிகளாக மண்ணின் மைந்தர்களாக வாழ்ந்து வந்த தமிழீழம் இலங்கையுடன் இணைக்கப்பட்டப்பிறகு தமிழர்களுக்கான தன்னுரிமைகள், சுயமரியாதை, வாழ்வுரிமை, மொழியுரிமை, ஆட்சியுரிமை, நீதி, கல்வி, அரசு வேலை என அனைத்தும் மறுக்கப்பட்டு இரண்டாம் தரக்குடிமக்களாக, தாய்நிலத்தில் ஏதிலிகளாக, அகதிகளாக ஒடுக்கப்பட்டனர். இலங்கையில் ஏற்பட்ட புத்தப் பேரினவாதம் மதத்தீவிரவாதமாக உருமாறி 1880க்குப் பின் மதக்கலவரங்கள் ஏற்பட்டன. 1903, 1904, 1912 ஆகிய ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட மதக்கலவரங்களும் தமிழர்களுக்கு எதிரான போராகவே அமைந்தது. 1948 ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, தமிழர்களின் வாழ்வுரிமை அரசியல் சட்ட ரீதியாகவே சிங்களவர்களிடம் சென்றது. 1958ல் முதன்முதலாக வெளிப்படையான சிங்களர் - தமிழர் கலவரம் நடைபெற்று, தமிழரசு கட்சி உருவாகி அறவழிப் போராட்டமாக அமைந்தது. மேலும், மேலும் தமிழர்களின் உடமைகள், உரிமைகள், உயிர் உள்ளிட்டவை வேட்டையாடப்பட, தமிழர்களின் போராட்டம் ஆயுதப் போராட்டமாக வடிவமைகிறது. இந்த ஆயுதப் போராட்டம் பல்வேறு அமைப்புகளால் முன்னெடுக்கப்பட்டாலும், அதில் பெரும் பலமும் செல்வாக்கும் உலகளாவிய தொடர்பும் கொண்ட அமைப்பாக தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் என்னும் அமைப்பு வளர்கிறது. இந்நிலையில், போர்க்களத்தில் விடுதலைப்புலிகள் உள்ளிட்ட போராளி அமைப்பில் பணியாற்றி சிங்களப் பேரினவாத்திற்கு எதிராக களப்பணியாற்றிவர கவிஞர் காசி.ஆனந்தன் அவர்கள்.

கவிஞர் காசி ஆனந்தன்

கவிஞர் காசி ஆனந்தன் தமிழீழத்தில் பிறந்து, இன ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளாகி, களத்தில் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டு கல்வி கற்க வேண்டி தமிழகம் வந்து, தமிழ்நாட்டிற்கும் தமிழீழ போராளி அமைப்புகளுக்கும் இணைப்புப் பாலமாக விளங்கிவருபவர். குறிப்பாகத் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பிற்கு போராட்டக்களங்களில் பாடப்படும் அவர்களை ஊக்கப்படுத்தி உற்சாகப் படுத்திட பயன்படுத்தப்படும் போராட்டப் பாடல்களை வடிவத்துக்கொடுத்தவர்.

பத்துமுறை பாடை வராது

பதுங்கிக் கிடக்கும் புலியே தமிழா

செத்து மடிதல் ஒருமுறைதான்

சிரித்துக்கொண்டே செருக்களம் வாடா

என்று போராளிகளுக்குப் வழிநடைப் பாடலாக அமையும் பாக்களை வடித்தவர். தமிழ் இலக்கியத்தளத்தில் பல முன்னெடுப்புகளை முன்னெடுத்தவர். கவிதைகளை இசையுடனும் ஓசை நயத்தோடும் வடித்ததோடு, நறுக்குகள், சிந்தல்கள் என்று புதிய இலக்கிய வகைமைகளையும் படைத்துள்ளார். தமிழ் மொழியில் பிற மொழிகலப்பினைக் கண்டிக்கும் தமிழனா தமிழ்க்கிலனா, செறிவான சிறுகதைகள் என பலவற்றைப் படைத்துள்ளார். இதில் சொல்லவரும் கருத்துக்களை தெளிவாக, நறுக்குத் தெரித்தாற் போல் சொல்வதால் துளிப்பா என்றும், புதுப்பா என்றும் குறிப்பிடப்படும் கவிதைகளை நறுக்குகள் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இரண்டு தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ள நறுக்குகள் தொகுப்பில் முதல் தொகுப்பு நறுக்குகள் தளத்தில் வெளிவந்த முதல் தொகுதி என்பதால் அதன் அசைவுகள் தமிழில் அதிகம் கவனிக்கப்பட்டதாக அமைந்தது.

இலக்கியத்தின் நோக்கம்

போராட்டம், போர், வாழ்வரிமை பறிப்பு என போர்க்களத்தில் நிற்கும் இலக்கியப் படைப்பாளன் படைக்கும் இலக்கியம் எத்தகைய தன்மை கொண்டதாக இருக்க வேண்டும் என்பதை வெளிப்படுத்தும் விதமாக,

களத்தில் / நிற்கிறேன்...

என் / இலக்கியத்தில்

அழகில்லை / என்கிறாய்.

தோரணம் / கட்டும்

தொழிலோ / எனக்கு?

வாளில் / அழகு தேடாதே

கூர்மை பார்..!

என்று கலை, இலக்கியம் யாவும் மக்களின் வாழ்விற்கும் அவர்தம் விடுதலைக்கும் பயன்படுவதாக அமைய வேண்டுமே ஒழிய அழகியலைப் பாடிக்கொண்டிருப்பதல்ல என்பதை எடுத்துரைக்கின்றது. இது போர்க்களத்தில் நிற்கும் அனைத்து இனங்களுக்கும் பொருந்தும் எனலாம்.

எளிமையின் வலிமை

இந்த பூமி வலிமையானவர்களுக்கு மட்டுமானதல்ல எளிமையானவர்களுக்கும் தான் என்பதை வரலாறு தொடர்ந்து நிரூபித்து வருகின்றது. ஆழப்பெருங்கடல் வலிமை மிகு தமிழ்க்கிலங்களுக்கு மட்டமல்ல சின்னஞ்சிறிய மீன் குஞ்சுகளுக்கும் உண்டு என்பதை எடுத்துரைக்கும் விதமாக அமைந்திருக்கிறது. இதில் வசதியானவர்களை விடவும் எளிமையானவர்கள் மிகவும் வலிமையானவர்கள், போராட்டக் குணம் கொண்டவர்கள் என்பதை எடுத்துரைக்கும் விதமாக

மாடியில் இருந்து / துப்பினால்

குடிசையில் / விழும்.

குடிசையில் நின்று / துப்பினால்

மாடியே / விழும்!

என்னும் கவிதை அமைந்திருக்கின்றது. இக்கவிதை உலக நாடுகளின் படைபலத்தோடு நின்ற சிங்கல பேரினவாதாத்தினையும் எந்த உதவியும் இன்றி போராளிகளின் தியாகத்தினையும் கொண்ட போராளிக் குழுக்கள் வலிமையாக போராடியதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

ஒரு போராட்ட வாழ்விற்கு உட்பட்டவர்களிடம் காணப்பட வேண்டிய உறுதித்தன்மையினை சுயமரியாதையினைக் குறிப்பிட வேண்டியதாக

உன் / கோவணம்

அவிழ்க்கப்பட்டதா?

அவன் / கைகளை

வெட்டு!

கெஞ்சி வாங்கி / கோவணம்

கட்டாதே... / அம்மணமாகவே

போராடு..!

என்று போராட்டக் கள உறுதியினையும் சுயமரியாதை உணர்வினையும் குறிப்பிடுவனவாக அமைந்திருக்கின்றன.

போர்க்கள இழப்புகள்

போரும் போர்க்களச் சூழலும் இழப்புகள் நிறைந்தது. உறவையும் உடமையினையும் உயிரையினையும் இழந்தவர்கள் போராளிகள். இவர்களுக்கான பின்புலமாக விளங்கியவர்கள் இவர்களைத் தாங்கிப் பிடித்தவர்கள் போராளிகளின் ஆதரவுப் பெண்கள். அவர்களின் தியாகத்தினைக் குறிப்பிடுவதாக,

தங்க வளையலைக் / கழற்றி

போராளியிடம் / தந்தாள்

செலவுக்கு / வைத்துக்கொள்

உங்களில் / பலருக்கு

கைகளே / இல்லை

எனக்கு / எதுக்கு

வளையல்.

என்னும் கவிதை அமைகின்றது. இதில் உறவுகளை, உயிரை, உடல் உறுப்புகளை இழந்த போராளிகளின் தியாகத்திற்கு முன் தன் தங்க வளையல்கள் கரமற்ற போராளியின் தியாகத்தினை எடுத்துரைப்பதாக அமைகிறது.

போர்க்களத் தோல்வி

தோல்வி என்பது போர்க்களத்தில் எதிர்பாராதது அல்ல எதிர்பார்க்கப்படவும் வேண்டியது. தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் 2009 மே மாதத்தின் முள்ளிவாய்க்கால் கடற்கரையில் தோல்வியில் முடிந்தது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பு தன் வலிமையை மட்டும் கொண்டு போராடிக்கொண்டிருக்கையில் ஆளும் சிங்கள அரசு இந்தியா உள்ளிட்ட உலக நாடுகள் பலவற்றின் ஆயுதக் குவியலோடு போரிட்டது. கொத்துக்குண்டுகளை வான்வழியில் வீசி தமிழீழத்தின் வான்மண்டலத்தினையே இரத்தக்காடாக்கியது சிங்கள அரசு. ஆனால், 2003 ஆண்டில் வெளிவந்த நறுக்குகள் முதல் தொகுதியே போராட்டத்தின் இழப்புகளைக் குறிப்பிட்டு அமைந்துள்ளது.

2009 போருக்கு முன்பு யாழ்நகரம் வீழ்ந்தது முதற்கொண்டு பல போர்களில் இழப்புகளைச் சந்தித்தது தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம். ஆனால், எந்தவிடத்தும் சோர்ந்துவிடாமல் அடிபணியாமல் எதிரிகளின் கொடுங்கோண்மையினை எதிர்த்துத்தொடர்ந்து போராடிக்கொண்டே இருந்தனர். இதில் பல வெற்றிகளையும் கண்டனர். குறிப்பாக ஆணையிறவு போர், கொழும்பு சர்வதேச விமான நிலையத் தகர்ப்பு, யாழ்ப்பாணம் மீட்டெடுக்கப்பட்ட போர் என்று போராளிக்குழுக்களின் வெற்றியும் வரலாற்றின் பக்கங்களில் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. போராட்டத்தில் ஏற்பட்ட இழப்புகளைப் பட்டிலிட்டு அதில் இருந்து நாம் இழந்துவிடவில்லை கற்றுக் கொள்கிறோம் என்று ஊக்கப்படுத்தும் விதமாக பல கவிதைகள் அமைகின்றன.

என்னை .∴ என் மண்ணில்

புதைத்தாய் .∴ பகைவனே

என் மண்ணை .∴ எங்கே புதைப்பாய்

என்ற கவிதை மண்மீதான பேரன்பை வெளிப்படுத்துவதோடு போராளிகளுக்கு இறந்தாலும் தன் தாய்மண்ணில் புதைக்கப்படுவோம் என்ற பற்றினை ஏற்படுத்துவதாக அமைகின்றது.

நிறைவாக...

தமிழ்ஈழம் தமிழினத்தின் தாய்நிலம். இதன் மீது அனைத்து தன்னாட்சி உரிமையும் தமிழர்களுக்கு உண்டு என்பதை தமிழ்ஈழப் போராட்டம் உணர்த்துகிறது. இதில் குறிப்பிடத்தக்கப் பங்களிப்பினை வழங்கியவர் கவிஞர் காசி ஆனந்தன். காசி ஆனந்தனின் இலக்கியங்கள் போராட்ட விதைகளாக அமைந்திருக்கின்றன. நாடு, மொழி, இனம் என்று தமிழும் தமிழ் சார்ந்த வாழ்வினையும் முன்னோக்கி அழைத்துச்செல்லும் ஆற்றல் கொண்டது.

காசி ஆனந்தனின் படைப்புகள் தமிழ் ஈழத்தில் நிலவிய போர்க்களச் சூழலை இலக்கியமாக்கி அதன் மூலம் தமிழ் நிலம் நாடு மொழிக்கு வலிமை சேர்க்கின்றன. இழப்புகளையும் தியாகங்களையும் போராட்ட வாழ்வின் விதைகளாக மாற்றி அதன் மூலம் தன்னம்பிக்கையினை வழங்கும் விதை நெல்லாக இக்கவிதைகள் அமைந்திருக்கின்றது.

நாடகங்களில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வியல்

*ச.கா.மரகதம், முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ் உயராய்வு மையம், பாத்திமா கல்லூரி, மதுரை.

முன்னுரை

சாதி என்பது நீண்ட பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சியாக மக்களை ஆதிக்கம் செய்கின்றது. சாதியின் அடிப்படையில் ஏழை மக்களைக் கொடுமை செய்வது மற்றும் ஏமாற்றுவது ஆகிய இரு நிலைகளை இச்சமூகத்தில் காண முடிகின்றது. இவர்கள் எழுச்சிப் பெற்று போராட நினைக்கும் போது ஆதிக்க சக்திகளால் ஒடுக்கப்படுகின்றனர். ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் காலங்காலமாக சமூக அமைப்பில் கொடுமைப்படுத்தப்படுவதை அரசாலோ சட்டத்தலோ தடுக்க முடியவில்லை. இதனைத் தற்கால நாடக இலக்கியங்கள் பதிவு செய்து விழிப்புணர்வைத் தூண்டும் நோக்கில் செயல்படுகின்றன. இந்நாடகங்கள் மூலமாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் பயனுற்ற விதத்தை அறிவதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கை நிலை

இந்த நாட்டின் குடிமக்களாக உரிமை பெற்றவர்களாக இருந்தாலும் இன்னும் சாதியின் அடிப்படையில் உயர் சாதிச் சமூகத்திற்கு சேவகம் செய்யும் பணியாட்களாகவே நடத்தப்படுகின்றனர். உயர் சாதி மக்களால் பார்க்கின்ற இடங்களில் எல்லாம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் அவமானப்படுத்தப்படுகின்றனர். இந்த நிலை மாறுவதற்கும் சமூகத்தில் இந்த மக்கள் சமமாகக் கருதப்படவும் மாண்புடன் மதிக்கப்பட வேண்டும் என்று அறிஞர்களும் புரட்சிக்காரர்களும் போராடி வருகின்றனர். இதனை,

“ஆஸ்பத்திரியில் பார்க்கும் போது டாக்டர் தம்பி டாக்டர் தம்பி அப்படின்னு சொன்னவங்க பஸ் ஸ்டாண்டில் முனியாண்டின்னு மட்டும் சொல்லுவாங்க இளையாண்குடியில் கடைத் தெருவில் பாக்குற மறந்த ஆளுங்க என்னப்பா முன்யாண்டி ஏ முனியாண்டி எப்ப மதுரையிலிருந்து வந்தே? எனப் பேசுவாங்க கிராமத்துக்கு போயிட்டா என்னடா முனியாண்டின்னு வாடா, போடா,ன்னு கூப்பிட்டு பேசுவாங்க” (விளிம்பு நிலை வாழ்வியல், இரா.காமராசு, ப : 12)

இக்கூற்றில் சாதி என்பதே நம்பிக்கை சார்ந்தது தான் அது ஒரு கற்பிதம் தான். எனவேதான் வழிவழியாக மரபிலே ஊன்றிக் கொழுத்துக் கிடக்கின்றது. சமூகத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரின் படிப்போ, வேலையோ, வசதியோ அவனை முதன்மைப்படுத்தி விடுவதில்லை. இவர்கள் எந்த உயர் நிலையில் இருந்தாலும் இந்த சாதி ஏற்றத் தாழ்வை மாற்றி விடுவதில்லை. ஆனால் இதற்கு இம்மக்களுக்குத் தேவையான விழிப்புணர்வைக் கொடுக்க முடியுமே தவிர இதனை மாற்ற முற்பட்டால் ஒவ்வொரு மனித மனமும் மாற வேண்டும். இதனை

“நாலு வர்ண சாதியிலே

நாங்க மனுசர் இல்லே

நாயினும் கேடானோம்

வாழ்க்கை இங்கு இல்லே

ஊருக்கு வெளியானோம்

உறவு இங்கு இல்லே

ஊருக்கு வெளியானோம்

உரிமை இங்கு இல்லே”

(கே.ஏ. குணசேகரன், தொடு, ப : 185)

இதில் இச்சமூக மக்கள் நேரிடையாகவோ மறைமுகமாகவோ ஒடுக்குதலுக்கு ஆளாகின்றனர். இந்த ஒடுக்குதல் முறையினை எதிர்த்து தன் உரிமைக்காக போராட இம்மக்களுக்கு விழிப்புணர்வு அவசியமாகும். மனிதனை மனிதனாக மதிக்க வேண்டும் என்று தொடு என்ற நாடகத்தின் வழியாக கே.ஏ. குணசேகரன் அவர்கள் விளக்குகின்றார்.

இந்த சமூகத்தில் ஒடுக்கப்பட்டவர்களாக மாடு உரிப்பவர்களையும் மலம் சுமப்பவர்களையும் நிலத்தை உழுபவர்களையும் காலங்காலமாக ஒதுக்கிவைக்கப்படுகின்றனர். இவர்களை உயர் சாதி மக்கள் அடிமைப்படுத்தியே வைத்திருக்கின்றனர். தற்காலத்திலும் இவர்கள் குளித்து சுத்தமாக இருந்தாலும் படித்துப் பட்டம் பெற்றவர்களாக இருந்தாலும் பிறப்பினால் ஒடுக்கப்பட்டவர் என்று நிலையை மாற்ற முடியவில்லை. இவர்களின் வாழ்க்கை இருட்டில் தான் இன்னமும் காணப்படுகின்றது. இதிலிருந்து வெளியே வருவதற்கு தயங்குகின்றனர். உயர் சாதியினரின் கொடுமைகளை தன் விதி என்று ஏற்றுக் கொண்டு வாழ்கின்றனர். இவர்கள் நாட்டில் உரிமைப் பெற்றவர்களாக இருந்தாலும்

உயர் சாதி மக்களால் அன்றாடம் பயன்படுத்துகின்ற பொருள்களைப் போன்று இருக்கின்ற இந்த நிலையினை மாற்ற ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு ஆதரவாக முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. இவர்களை தாழ்ந்த சாதிகாரர்கள் என்று ஒதுக்கி வைக்கின்றனர். ஆனால், உயர் சாதி மக்களுக்கு சேவகம் செய்வதற்கு மட்டுமே இவர்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தூக்கி எறியப்படுகின்றனர். இவர்கள் கோயில்களில் செல்வதற்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டவர்கள் ஆவர். இவர்கள் வாழ்கின்ற பகுதியினை சேரி என்று கூறி ஒதுக்கி வைக்கப்படுகின்றனர்.

சேரி நில மக்களின் வாழ்க்கை

ஆதிமனிதன் மரப் பொந்துகளையும் குகைகளையும் அமைத்து தன் வாழ்க்கையை அமைத்தனர். பின்பு வளர்ச்சியடைந்து ஒரு நிலத்தை தேர்ந்தெடுத்து குடிசைகளை அருகருகே அமைத்து வாழ்ந்தனர். அவ்விதம் வாழ்ந்த மனிதன் தொழில் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு சமூகமாகப் பிரிந்து வாழத் தொடங்கினர். ஒவ்வொரு சமூகமும் தனக்காக வாழ்க்கையை அமைத்து வாழ்ந்தனர். இதில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களாக கருதி ஒதுக்கி வைத்த இடத்தை உயர் சாதி மக்கள் சேரிப் பகுதி என்று அழைத்தனர். சேரி என்பது மக்கள் கூட்டமாக வாழ்கின்ற பகுதி என்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். கிராமங்களில் வாழ்கின்ற உயர் சாதி மக்கள் தாழ்த்தப்பட்ட இனம் என்று கருதி ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட மக்கள் வாழ்கின்ற நிலப்பரப்பே சேரி என்றனர். இப்பகுதிக்கு உயர் சாதி மக்கள் செல்வதில்லை. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை அவர்களின் வாயிற்படியைக் கூட மிதிக்க விடுவதில்லை. ஏதேனும் வேலை செய்வதற்காக மட்டுமே அழைக்கின்றனர். அப்படி அழைத்தாலும் வீட்டின் பின்புறமாகவே இவர்கள் செல்வார்கள். இவர்களை நாய்களைப் போன்றே நடத்துகின்றனர். இதே பழக்கம் தான் அடுத்த தலை முறைக்கும் என்று வழி வழியாக தொடர்ந்து நடைபெறுகின்றது. வெட்டியான் வெட்டியானாகவே இருக்கின்றான். மழிப்பவன் மழிப்பவனாகவே இருக்கின்றான். உயர் சாதி மக்கள் மட்டும் இன்னும் உயரத்தில் இருப்பதை இந்த சமூகத்தில் காண முடிகின்றது. இவர்களின் இரத்தத்தில் அடிமையின் மரபணு கலந்து விட்டதைக் காண முடிகின்றது.

கிராமங்களில் ஒடுக்கப்பட்டவர்களாகவும், ஒதுக்கப்பட்டவர்களாகவும் கருதப்படும் சேரி மக்களின் பணி என்பது உயர்சாதி மக்களுக்கு மிகத் தேவையாக இருந்தாலும் இவர்களை தொட்டாலே தீட்டு என்று ஒதுங்குகின்றனர். உயர் சாதி மக்கள் இவர்களை பொது கிணற்றில் நீர் இறைக்கவிடுவதில்லை. ஆற்று நீரைக் கூட உயர் சாதி துறை என்றும் சேரிக்கு வேறு துறை என்றும் பிரித்து வைக்கின்றனர். சேரி மக்களின் நீர் துறை எவ்வாறு இருக்கின்றது என்பதை மழி என்ற நாடகம் விவரிக்கின்றது இதனை.

**“சேரித்துறையிலே அழுக்குகள்
சேர்ந்ததுறையிலே கழிவுகள்
அழுக்குகளின் அமைவிடம்
சேரிமக்கள் குளிப்பிடம்
மீன் கிடைக்கும் இடமாகும்**

வலைபோடப் பலனாகும்” (கே.ஏ.குணசேகரன் நாடகங்கள்,மழி, ப : 171)

இக்கூற்றில் சேரி மக்களுக்கு என்று துறைகள் இருப்பதையும், உயர் சாதி மக்கள் தன் துறையில் கழுவி விடப்படும் நீரினையே சேரி மக்கள் பயன்படுத்துகின்றனர். சுத்தமாக இருக்கின்ற நீரை பயன்படுத்தினால் அது குற்றம் என்று கருதி இவர்களுக்கு தண்டனைத் தருவதும் உயர்சாதி மக்களின் ஆதிக்கத்தின் உச்ச நிலையாகும். காடுகளிலும் மலைகளிலும் ஊர்ப்புறங்களிலும் ஒதுக்கப்பட்ட விளிம்பு நிலை மக்களை ஒன்று திரட்டி அவர்களும் இவ்வுலகில் வாழப் பிறந்தவர்கள் என்ற உணர்வுட்டிச் சமத்துவ வாழ்க்கையைப் பெற வேண்டும் இந்த நிலையை இவர்கள் பெறுவதற்கு தொட்டாலே தீட்டு பார்த்தாலே தீட்டு என்ற எண்ணத்தை உயர்சாதிமக்கள் மாற்றி இவர்களும் மனிதன் என்ற உணர்வு இவர்களுக்கு எழ வேண்டும் சாதி என்ற உணர்வையும் மறக்க சமூக நாடகங்கள் முயன்று வருகின்றது.

தொட்டாலே தீட்டு

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை தொட்டால் தீட்டு என்று ஒதுங்கினார்கள். உயிர் பிரிகின்ற நேரத்திலும் இவர்கள் தொட்டால் தீட்டு என்று இவர்களை நாய்களாக விரட்டி அடிக்கின்ற கொடுமையும் இந்த சமூகத்தில் நடைபெறுகின்றது. இந்த உயர்சாதி மக்களின் எண்ணங்கள் மாறினால்தான் இக்கொடுமையை மாற்ற முடியும். பிறப்பிலே சாதி பார்க்கும் விந்தையை இந்த உலகம் மேற்கொள்கின்றது. இவ்வுலகம் மனிதனை மேல் சாதி என்றும் கீழ் சாதி என்றும் அக்காலம் முதல் இக்காலம் வரை பிளவுபட்டு இருப்பதைக் காண முடிகின்றது. கீழ் சாதி மக்களுடன் பேசுவதும் இவர்களுடன் படிக்கின்ற பிள்ளைகளுக்கும் இந்த சாதி உணர்வை ஊட்டுகின்றனர். இவர்களை எப்பொழுதும் அடிமைகளாகவே வைத்திருக்கின்றனர்.

மேல் சாதி மக்களின் கீழ் சாதி மக்களிடம் ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்கு சமூகத்தில் அமைந்துள்ள பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு மிக முக்கியமான காரணமாக அமைந்துள்ளது. கீழ் சாதி மக்கள் பொருளாதாரத்தையும் தன் உணவுக்காகவும் மேல் சாதி மக்களை சார்ந்து தான் இருக்க வேண்டிய சூழ்நிலை இருப்பதால் இவர்களை ஒரு மனிதனாகக் கூட மதிப்பதில்லை. ஆதிக்க வர்க்கத்தினர் தன் உயிர் போனாலும் பரவாயில்லை ஆனால் கீழ்சாதி மக்களால் காப்பாற்றக் கூடாது என்று எண்ணுகின்றனர் இதனை,

“ஐயா, நீங்க வலிப்பு வந்து மயங்கி விழுந்திட்டீங்க உங்க உயிர் போயிருமேன்னு நினைச்சுத்தான், உயிர் போனா போச்சு, ஏண்டா என்னயத் தொட்ட? இந்த ஊர்க்காரங்கள் மத்தியில் நான் எப்படி தலை நிமிர்ந்து நடப்பேன், தீட்டுப்பட்டிருச்சி என்று என்னைக் கேலி பண்ணுவாங்களே. ஏண்டா என்னத் தொட்டாய் என் கிட்ட நிக்காதா எட்டிப் போடா மண்ணை அள்ளி எறிகிறார். என்னைத் தொட்டுட்டானே ஒரு சின்னச் சாதிப்பயல், என்னைத் தொட்டுட்டானே” (கே.ஏ.குணசேகரன் நாடகங்கள், தொடு, ப : 184)

இதில் கீழ் சாதி மக்கள் தான் நிலங்களையெல்லாம் பொன் விளைகின்ற பூமியாக மாற்றி மக்களின் வயிறறை நிறையச் செய்கின்றனர். ஆனால் இவர்கள் உண்பதற்கு உணவு இல்லாமல் நாதியற்று அகதிகளாக இருப்பதை தொடு நாடகம் எடுத்துரைக்கின்றது. இன்றைக்கும் கீழ் சாதி மக்களாகக் கருதப்படுபவர்கள் எத்தனையே கிராமங்களில் செருப்புப் போடக்கூடாது என்ற கட்டுப்பட்டினை மேல் சாதி மக்கள் வகுத்துள்ளதை காணமுடிகின்றது.

சாதிக்கொடுமையால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் நிலை :

“இருட்டறையில் உள்ளதா உலகம் - சாதி இருக்கின்றானே”

(பாரதிதாசன்யின் பாடல்கள்,சாதியம்,கோ.கேசவன், ப : 2)

எனப் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் நொந்து போய்ப் பாடியுள்ளார். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கை இருட்டில் கிடக்கின்றது. ஆதிக்க வர்க்கத்தினர் உழைக்கும் வர்க்கத்தினரை எல்லா வகையிலும் அடிமைப்படுத்துவதற்காக சாதியைப் பயன்படுத்துகின்றனர். மனித சமூகத்தின் சரித்திரம் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கை வர்க்கப் போராட்டமாகவே காணப்படுகின்றது.

சாதிக்கொடுமை

சமூகத்தில் சாதி என்பது மக்களின் மனதில் பதிந்து விட்ட ஒன்றாகத் திகழ்கின்றது. இதனை மாற்றும் நோக்கில் பல அறிஞர்கள் சாதிக்கு எதிராக இன்றும் போராடி வருகின்றனர். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கை நிலை இன்றும் போராட்டத்திற்குரியதாகக் காணப்படுகின்றது. நாட்டின் விடுதலையை விட ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தின் விடுதலையே மேலானது என்ற கருத்தை டாக்டர் அம்பேத்கர் கூறுகின்றார்.

ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்ட இனமாக மாடு உரிப்பவர்களும், மலம் சுமப்பவர்களும், நிலத்தை உழுபவர்களும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். காலங்காலமாக அடிமைகளாக இருப்பவர்கள் இன்று இதே நிலையில் இருப்பது வேதனைக்குரியதாகும். எப்படி தான் தாழ்ந்த சாதி மக்கள் படித்து மேல் நிலையில் இருந்தாலும் அவர்களை தீண்டத்தாக்கவர்களாகவே கருதுகின்றனர்.

இந்த சமூகக் கட்டமைப்பானது ஆதிக்க சாதிக்கும் ஒடுக்கப்பட்ட சாதிக்கும் நவீன யுகத்திலும் போராட்டமாகவே இருப்பதை காண முடிகின்றது. சாதியத்தைப் பாதுகாக்கும் பார்பினியத்திற்கும் சாதியை ஒழிப்பதற்காக இருக்கும் ஒடுக்கப்பட்ட சக்திகளுக்குமிடையில் எப்பொழுதும் போராட்டம் நடந்து கொண்டே இருப்பதை அறிய முடிகின்றது. இச்சமூக அமைப்பானது உழைக்கும் மக்களை சாதியாகப் பிரித்து அதில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாகக் கருதுகின்றனர். இவர்களை கடவுள் பெயரைச் சொல்லி பலியிடுவதற்கும் தயங்குவதில்லை என்று கே.ஏ.குணசேகரனின் பலியூடுகள் நாடகத்தின் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது.

“அம்மனுக்கு ஓங்க உயிருன்னா கசக்குமா? ஓங்க பொண்டாட்டி மார்களோட உசிருன்னா கசக்குமா? சாமி பலிகேக்குதா - இல்லை இந்த ஆசாமிகள் பலிகேக்குதா?”
(கே.ஏ.குணசேகரன், பலியூடுகள், ப - 158)

என்று இந்த நாடகம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் கேள்வி கேட்க வேண்டும் அடிமை வாழ்க்கையிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்ற விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துகின்றது.

முடிவுகள்

1. சமுதாயத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கை நிலையானது போராட்டமாகவே காணப்படுகின்றது.
2. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் வாழ்வாதாரங்கள் பறிக்கப்படுகின்றன. இவர்களின் நிலையில் மாற்றம் என்பதை காண வேண்டும் என்றால் சாதியம் என்ற நிலை மாற வேண்டும்.
3. இந்த மாற்றம் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் வர வேண்டும். மனிதனை மனிதனாக மதிக்கும் மனபக்குவம் எல்லார் மனதிலும் வர வேண்டும்.

குறுந்தொகையில் காதல் அறம்

*முனைவர் ஆ.மரிய தனபால், உதவிப்பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை, தூய வளனார் தன்னாட்சிக் கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி - 620 002.

முன்னுரை

சங்ககாலம் பண்பாட்டின் பல விழுமியங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கியதை இலக்கியங்களின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. தமிழிலக்கியத்தில் காணலாகும் காதல், திருமணம், குடும்பம் போன்ற அமைப்பு முறை உலக நாகரிகத்திற்கெல்லாம் சிறப்பானதாக மதிக்கப்படும். சங்ககாலச் சமூகம் காதலையும், வீரத்தையும் இருகண்களாகப் போற்றியது. வீரத்தைவிட காதலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து சங்க புலவர்கள், புறப்பாடல்களைவிட அகப்பாடல்களை மிகுதியாகப் பாடியுள்ளனர். சங்க இலக்கியத்தில் காதல், காமம், நட்பு, கேண்மை என்ற சொற்கள் காதலைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. உறவுகளின் சிறப்பியல்புகளை உலகிற்கு உணர்த்திய பெருமை சங்க இலக்கியத்தைச் சேரும். அந்த உறவுகளில் காதலே தலைச்சிறந்த ஒன்றாகக் கருதப்பெற்றது. இக்காதல் உறவை தமிழிலக்கியங்கள் அகம் என்று குறிப்பிடும். எனவேதான், ஐந்திணைகளை அன்புடைக்காமம் என்றழைப்பர். உறவுகளுக்கு முரணானக் கைக்கிளை, பெருந்திணை ஆகியவற்றை அகம் என்றழைக்கப்படுவது இல்லை. காதல் என்பது உயிரினங்களுக்கிடையில் ஏற்படும் பாலியல் ஈர்ப்பு, அன்பு, அக்கறையுடன் கூடிய உணர்வு, சேர்ந்து வாழவேண்டும் என்ற ஓராசையாகும். இதன் அடிப்படையில் குறுந்தொகைப் பாடல்களில் பொதிந்துள்ள காதலின் சிறப்பியல்புகளை ஆராய முற்படுவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகிறது.

பெண்களின் சிறப்பு

பெண்ணுக்கு அழகு எதிர்பேசாதிருத்தல் என்ற முதுசொல், ஆடவன் சொல்லும் கருத்திற்குப் பெண்கள் அடங்கி நடக்க வேண்டுமென்ற கட்டுப்பாட்டை வலியுறுத்துவதாக உள்ளது. பெண் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கும் சக்தியாக ஆடவன் உருவாக்கப்படுகிறான். எனவேதான், தன்னுடைய மனைவியால் பெருமையடைய விரும்புகிறான். இன்னாருடைய மனைவி இப்பெண் என்பதைவிட, இச்சிறப்புப்பெற்ற பெண்ணின் கணவன் இவன் என்பதில் பெருமையடைய ஆடவர் விரும்புகிறார்கள்.

சின்மொழி அரிவையைப்

பெறுகதில் அம்ம, யானே பெற்றாங்கு

அறிகதில் அம்ம, இவ் ஊரே மறுகில்

நல்லோள் கணவன் எனப்

பல்லோர் கூறயாமம் நாணுகம் சிறிதே.

(கு.தொ.பா.எண்:14)

என்னும் பாடல் வரிகளில், சில வார்த்தைகள் மட்டும் பேசும் பெண்ணின் சிறப்பைக் கூறி, ஊரிலுள்ளவர்கள் நல்ல பெண்ணின் கணவன் இன்னாரென்று அழைக்க ஆடவர் விரும்புவதாகத் தொல்கபிலர் எடுத்துரைக்கிறார். பொறுமையே பெண்ணின் குணநலங்களில் மேலானதாக மதிக்கப்பெற்றதை இதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

காதல் வரையறை

காதல் என்பதற்கு வரையறை இல்லை. வரையறை இருந்தால் அது உண்மையான காதலாக இருக்க முடியாது என்பதை,

காலையும், பகலும், கையறு மாலையும்,

ஊர்துஞ்ச யாமமும், விடியலும் என்றஇப்

பொழுது இடை தெரியின், பொய்யே காமம்.

(கு.தொ.பா.எண்:32)

என்ற பாடல் வரிகளில், காலை, நண்பகல், மாலை, இரவு பிறகு விடியல் என்ற பொழுதுகளின் தோற்றத்தை விளக்கக்கூறும் நிலையில் அல்லாமல், விளக்கக்கூற முடியாத வகையில் அமைவது காதலாகும் என்பதை அள்ளூர் நன்முல்லையார் குறிப்பிடுகிறார். மேலும்,

ஊர்த்தாற்றலுக்கு ஆளாவதும், அத்தாற்றலால் பிரிந்து வாழ நினைப்பது பழியாகும் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறார்.

காதலின் சிறப்பு

வானகமும் வையகமும் இரண்டும் ஒருசேர கிடைத்தாலும், காதல் மனைவியோடு சேர்ந்து வாழும் நாட்களே இனிமைப் பயப்பதாகும் என்பதை,

விரிதிரைப் பெருங்கடல் விளைஇய உலகமும்

அரிதுபெறு சிறப்பின் புத்தேள் நாடும்,

இரண்டு தூக்கின், சீர்சாலவே

பூப்போல் உண்கண் பொன்போல் மேனி,

மாண்வரி அல்குல், குறுமகள்

தோற்றமாறு படுஉம் வைகலோடு எமக்கே.

(கு.தொ.பா.எண்:101)

என்ற பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மனைவியோடு கூடுதலால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி தேவரலுகத்திலும் கிடைக்காது என்பதை பருஉ மோவாய்ப் பதுமன் நயம்பட கூறும் விதம் தெற்றென விளங்குகிறது.

காதலில் சுயக்கட்டுபாடு

கிட்டதாயின் வெட்டென மற என்ற முதுசொல், கிடைக்காத ஒன்றிற்காக ஆசைபடாதே என்பதை விளக்கும் அறமாகும். காமம் என்பது அன்பின் மிகுதியாகும். அவ்வன்பின் மிகுதியால் கிடைக்காதென்று தெரிந்தும் கண்முடித்தனமாக ஒரு பெண்ணிற்காகத் தன்னை வருத்திக்கொள்ளக் கூடாது. அதேவேளையில் காதல் என்பது இழிவுடையதல்ல என்பதையும் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

காமம் காமம் என்ப; காமம்

அணங்கும் பிணியும் அன்றே, நுணங்கிக்

கடுத்தலும் தணிதலும் இன்றே, யானை

குளகுமென்று ஆள்மதம் போலப்.

பாணியும் உடைத்து அது காணுநர்ப்பெறினே.

(கு.தொ.பா.எண்:136)

மதம் பிடித்த யானை குளகு என்னும் தழை உணவை உண்டு மதத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதைப் போல் காதல் துன்பத்திற்கு ஆட்படாமல் மனதை அடக்கியாள வேண்டுமென்பதை மிளைப்பெருங்கந்தன் குறிப்பிடுகிறார்.

பிரிந்த காதலர் சேரும் சிறப்பு

இன்றைய சூழலில் களவு, கற்பு என்னும் இரு வாழ்க்கையானாலும், ஆண்-பெண் இருவருக்கும் சரியான புரிதல் இல்லாத காரணத்தினால் இடையில் மணமுறிவு ஏற்படுவதுண்டு.

எழுதாக் கற்பின் நின்பொ லுள்ளும்

பிரிந்தோர்ப் புணர்க்கும் பண்பின்

மருந்தும் உண்டோ?

(கு.தொ.பா.எண்:156)

என்னும் பாடல் வரிகளில், ஏட்டில் எழுதாமல் வாய்மொழியாகக் கற்கின்ற வேதத்தில் பிரிந்திருக்கும் காதலரைச் சேர்த்து வைக்கும் தன்மையுள்ள மருந்து இருக்கிறதா என்று, பிரிந்த காதலர்களை சேர்த்துவைக்க அங்குமிங்கும் அலையவேண்டிய நிலையை ஏனாதி நெடுங்கண்ணன் எடுத்துரைக்கின்றார்.

காதலுக்கு மறுபிறவி உண்டு

இல்லற வாழ்வில் ஒன்றுசேர்ந்த ஆண்-பெண் இருவரும் இடையில் பிரிவதென்பது மிகவும் கொடுமையான ஒன்றாகும். நீரைக்கடந்து செல்வதற்குப் படகும் துடுப்பும் பயன்படுவதைப் போல் வாழ்க்கை ஓட்டத்தைக் கடப்பதற்கு வாழ்க்கைத்துணையின் பங்கு அளவிடற்கரியதாகும்.

புனற்புணை அன்ன சாய்இறைப் பணைத்தோள்

மணத்தலும் தணத்தலும் இலமே,

பிரியின் வாழ்தல் அதனிலும் இலமே.

(கு.தொ.பா.எண்:168)

என்னும் பாடல் வரிகளில் சிறைக்குடி ஆந்தையார், சேர்ந்தவர் பிரிந்து வாழ்வது என்பது காதல் அகராதியில் இல்லையென்பதை எடுத்துரைக்கிறார். மேலும், அத்தஅன்பின் மிகுதியால் ஏற்படும் காதலானது ஒரு பிறவியோடு முடிவதல்ல, மறுபிறவிலும் தொடரக்கூடிய ஒன்றாகுமென்பதை,

இன்றை அன்ன நட்பின் இந்நோய்

இறுமுறை எனஒன்று இன்றி,

மறுமை உலகத்தும் மன்னுதல் பெறினே.

(கு.தொ.பா.எண்:199)

என்ற பாடல் வரிகளின் வாயிலாக பரணர் குறிப்பிடுகிறார்.

காதலில் பிரிதலும் சேர்தலும்

காதல் என்பது சேர்ந்து வாழ்வதற்குரிய நெறியைக் கொடுக்கக்கூடியதாகும். சேர்ந்தவர் பிரிவது என்பது அறிவுடையவர் செயல் ஆகாதென்றும், பிரிய நினைப்பவர் அன்பு செலுத்துவதைத் தவிர்த்து வாழ்வதே சிறப்புடையதாகும் என்பதை,

இன்னா அரும்படர் செய்யும் ஆயின்,

உடன்உறைவு அரிதே காமம்

குறுவல் ஓம்புமின், அறிவுடையீரே.

(கு.தொ.பா.எண்:206)

என்ற பாடல் வரிகளில் ஐயூர் முடவன் புலப்படுத்துகிறார்.

வாழ்நாளின் சிறப்பு

அன்பால் ஒன்றிணைந்த காதலர் ஆயுள் வரைக்கும் சேர்ந்திருக்கக்கூட விரும்பமாட்டார்கள். ஒரே ஒருநாள் காதலனும் காதலியும் புணர்ந்த பிறகு அரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டாம் என நினைப்பதை,

பெருந்தோட் குறுமகள் சிறுமெல் ஆகம்

ஒருநாள் புணரப் புணரின்

அரைநாள்

வாழ்க்கையும்

வேண்டலென்

யானே.

(கு.தொ.பா.எண்:280)

என்ற பாடல் வரிகளின் வாயிலாக நக்கீரர் குறிப்பிடுகிறார். மேலும், மணக்கும் நறுந்தலை உடைய தலைவியின் தோள் இணையத்தழுவி உறங்கிக் கழித்த நாட்களே வாழும் நாட்களாகும். ஏனைய நாட்கள் உள்ளீடு இல்லாத பதர்போன்ற நாட்களாகும் என்பதை,

அரிவை தோள் அணைத் துஞ்சிக்

கழிந்த நாள் இவன் வாழும் நாளே.

(கு.தொ.பா.எண்:323)

என்ற பாடல் வரிகளில் பதடி வைகலார் எடுத்துரைக்கிறார்.

தொகுப்புரை

பெண்ணிற்குப் பொறுமை என்னும் குணம் மிகச்சிறந்த அணிகலனாகும். அப்பொறுமை உடைய பெண்களை ஆடவர் விரும்புவது தவிர்க்க முடியாததாகும். காதல் என்பதற்குப் பொருள் விளக்கம் கொடுக்க முடியுமே தவிர, அதற்கு வரையறை இல்லையென்பதை அறிய முடிகிறது. காதல் கொள்வது தவறில்லை, காதலிக்கும் பெண் கிடைக்கவில்லை என்பதற்காகக் தற்கொலை முடிவுக்கு வருவது தவறான செயலாகும். அதைவிட காதலிக்கும் பெண் கிடைக்காது என்று தெரிந்தால் அன்பு செலுத்துவதைக் சுயக்கட்டுப்பாட்டுடன் நிறுத்திக்கொள்வது வாழ்க்கையின் நியதியாகும். காதலுக்குப் புரிதல் தன்மை மிகவும் இன்றியமையாததாகும். இப்புரிதல் தன்மையோடு பெண்களுடன் சேர்ந்து வாழும் நாட்களே சிறப்புடையதாகும். ஆதலால், கண்ணியத்தோடு செவ்வியல் இலக்கியம் காட்டும் காதல் செய்வீராக.....

சங்க கால வாழ்வியல் சிந்தனைகள்

*திருமதி.து.மாரியம்மாள், உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, வைகை கலை மற்றும் அறிவியல் மகளிர் கல்லூரி, வாழப்பாடி.

சங்ககால இலக்கியங்கள் நம் முன்னோர்கள் அறிவினாலே மேம்பட்டு சேமித்து வைத்திருக்கும் சேம நிதியங்களாக விளங்குகின்றன. அறிய கருத்துநயம் மெல்லிய இனிய சொற் குழுவும் போன்ற சிறப்புகளைத் தெளிவாகக் காட்டக்கூடிய கண்ணாடியாகவும் விளங்குகின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் தலையாயச் சிறப்பு சொல்லும் பொருளும் ஒன்றையொன்று தழுவிச் சென்று பொருள் முடியும் இடத்தோடு சொல்லும் முடிவதாகும். இவ்வளவு சிறப்புடைய கடைச்சங்கத்து நூல்களாகப் பாட்டு, தொகை போன்றவைகள் விளங்குகின்றன.

நல்ல குறுந்தொகை என்று பாடலால் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் குறுந்தொகை நாலடிச் சிற்றெல்லையும் எட்டடிப் பேரெல்லையும் கொண்டது. ஐந்திணைத் தழுவிய 401 பாடல்களைக் கொண்டது. குறுந்தொகை முழுவதும் ஓர் ஓவிய கூடமாகத் திகழ்கின்றது. ஒவ்வொரு பாடலும் அதில் ஓர் ஓவியமாகத் திகழ்கின்றது.

இல்லற மாண்பு

சங்ககால மக்கள் இல்லறத்தை நல்லறமாகப் போற்றிப் பேணி வளர்த்தமையை பல்வேறு பாடல்கள் மூலம் உணர முடிகிறது. புதிதாக திருமணம் புரிந்த தலைவனும், தலைவியும் இல்லற வாழ்வை இனிதே தொடங்குகிறார்கள். தலைவி செல்வர் வீட்டில் பிறந்து செழிப்புடன் வளர்ந்தவள். ஆன்பால் இணைந்த இருநெஞ்சங்கள் அன்போடும், நிறைவோடும் நடத்தும் இல்லற வாழ்வின் இனிமையைக் கூறும் பாடலின் கருத்தும் எவராலும் எளிதில் மறக்கமுடியாததாகும்.

“முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்

கழுவறு கலிங்கங் கழாஅது உடெஇ

குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்

தான் துழந்து அட்டதீம் புளிப்பாகர்

இனிது எனக் கணவன உண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகமே”

(குறுந்-167)

இதில் தலைவி, கட்டித் தயிரைத் தன் காந்தள் மெல்விரலால் பிசைதலும் அப்போது அவள் உடுத்தியிருக்கின்ற ஆடை நழுவவே, தனது மற்றொரு கையால் அதனை எடுத்து மீண்டும் இடுப்பில் சொருகிக் கொள்வதும், குவளை மலர் போன்ற அவளது கண்களில் குய்ப்புகை கமழுவதும், மோர்குழம்பைத் தாளிதம் செய்வதுமாகிய இத்துணை இன்னல்களுக்கு டையே சமைக்கிறாள் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வளவு இன்னல்களுடன் அவள் சமைப்பதற்குக் காரணம் கணவன் உண்ணும் போது இனிது மிக இனிது என்று அன்பு மலரக் கூற வேண்டும் என்பதாகும்.

உதவுதல்

மனைவிக்கு அஞ்சி அவள் சொல்லுகிறபடியெல்லாம் நடக்கம் கணவனுக்கு “கையும் காலும் தூக்கத்தாக்கும் ஆடிப்பாவை” என்று உவமைக் கூறியிருப்பதன் மூலம் அதனை அறியலாம்.

“கழனி மாத்து விளைந்துகு தீம்பழம்

பழனவாளை கதாஉமுரன்

கையும் காலும் தூக்கத்தாக்கும்

ஆடிப்பாவை போல

மேவன செய்யுந்தேன் புதல்வன் தாய்க்கே”

(குறுந்-8)

என்னும் பாடலால் தம்முடைய வீட்டில் முன் நிற்பவர் தம் கையும் காலையும் தூக்கத் தானும் அவ்வாறே தூக்குகின்ற கண்ணாடியுள் தோன்றும் பாவைப் போலத் தனக்கு மகனைப் பெற்று அம்மகனுக்கு தாயாக விளங்கும் தலைவிக்கு அவள் விரும்பியவற்றையெல்லாம் செய்து ஒழுகுகின்றான் என்பதாகும்.

வினையே ஆடவர்களுக்கு அணிகலன்

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே வான்நுதல்

மனையுறை மகளிர்க்கு அவ்வாடவர் உயிர்”

(குறுந்-135)

பழந்தமிழர்களுள் ஆண்கள் கடமையே கொண்ட தொழிலை உயிராகக் கொண்டிருந்தனர். ஒளி பொருந்திய நெற்றியையுடைய பெண்கள் தத்தம் கணவரையே உயிராகக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

இயற்கை வளம்

“ஆம்பல் பூவின் சாம்பல் அன்ன

சும்பிய சிறகர் மனையுறை குரீஇ”

(குறுந்-46)

இயற்கையின் இருவேறு காட்சிகளைக் காட்டி அவற்றுள் ஒப்புமை நிலவுதலைப் புலவர் விளக்குவது மிகவும் சிறப்புடையதாகும். வீட்டில் வாழும் குருவியின் குவிந்த சிறகுகள் வாடிய ஆம்பல் பூவைப் போல தோன்றுகிறது.

மகளிரின் கண் முதலியவற்றின் அழகை விளக்க இலக்கியத்தில் வழிவழியாக ஒப்பமைகளைக் கூறியுள்ளது சிறப்பாகும்.

“கருங்கால் வேங்கை வீயுகு குறுகல்

இரும்புலிக் குருளையின் தோன்றும்”

(குறுந்-47)

என்பதில் வேங்கைமரத்தின் கீழே உருண்டைக்கல் ஒன்று கிடக்கிறது. அதன் மேல் வேங்கைப்பூக்கள் உதிர்ந்து, கல் முழுவதும் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பொன்னிறப்பூக்கள் கருநிறக் கல்லின் மேல் உதிர்ந்து பொன்னிறமும், கருநிறமும் கலந்து விளங்குவது பெரிய புலிக்குட்டி போன்று தோன்றுகின்றது என்பதாம். புறவை விலங்குகளின் வாழ்க்கையை ஆங்காங்கே எடுத்துரைப்பது பாடல்களின் சுவையினை மிகுதிப்படுத்தியுள்ள புலவரின் திறம் பாராட்டுவதற்குரியது.

அன்பு காட்டும் நிலை

“அன்புடை நெஞ்சம் தாம்

கலந்தனவே”

(குறுந்-40)

வெறும் உடல் இன்பம் பற்றி மட்டும் சங்க இலக்கியம் பேசவில்லை. அவற்றிற்கு மேலாகத் தலைவன் தலைவி உள்ளப் புணர்ச்சியை சங்க இலக்கியம் முதன்மைத் தந்துள்ளது.

“கருங்கண் தாக்கலை பெரும்பிறிது உற்றெனக்

கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி

கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதல் சேர்த்தி

ஓங்குவரை அடுக்கத்துப் பாய்ந்து உயிர் செகுக்கும்

சாரல் நாட, நடுநாள்

வாரல் வாழியோ! வருந்தும் யாமே!

(குறுந்-69)

ஆண் குரங்கு, இறந்துபடக் கைம்மை நோன்பு உய்க்க முடியாமல் பெண்குரங்கு வருந்துகிறது. தன் தாவுகின்ற தொழிலைக் கற்க முற்படாத தன்னுடைய வலிய குட்டியைச் சுற்றத்திடத்தே அடைக்கலமாக ஒப்படைக்கின்றது. பின்னர் மலை உச்சியின் மீது ஏறி உயிர் துறக்கின்றது. இந்தப் பெண்குரங்கின் அன்புடை நெஞ்சின் இயல்பைக் காட்டி, தலைவியின் நெஞ்சு அதைவிட நெகிழவும் நேசமும் உடையது என்பதாகத் தோழி சுட்டிக்காட்டும் பாடலுக்கு இணையில்லை. இன்பம் சார்ந்த வாழ்வியல் அறநெறிகள் என்னும் நோக்கில் சங்க இலக்கியத்தை நுணுகி ஆராயும் போது கிடைக்கும் வாழ்வியல் உண்மைகள் திட்பமும், நுட்பமும் வாய்ந்தவையாகும்.

மன்னனின் சிறப்பு

“நன்னடைநல்கல் வேந்தர்க்குக் கடனே”

(புறத்திணை-312)

“பாணை சோற்றிற்கு ஒரு சோறே பதம்”

- என்ற பழமொழிக்கேற்ப பண்டையக்காலத்தில் அரசர்கள் மக்களின் வாழ்வியல் சிந்தனையில் அக்கறை கொண்டிருந்தனர்.

“கோன் எவ்வழியோ குடியும் அவ்வழியே”-என்ற பழமொழி வாயிலாக மக்களின் வாழ்வியல் அறநெறிகளை அச்சமூகத்தை வழிவழியாக தொன்றுதொட்டு வழிநடத்தி வரும் அரசர்களின் வாழ்வியல் சிந்தனைகளை அடியொட்டி வருவனவாகும்.

காதல்வாழ்வு

தலைவி தலைவனிடத்துத் தான் கொண்ட காதலை, நிலத்தைக்காட்டிலும் பெரியதாகவும், வானத்தைக்காட்டிலும் உயர்ந்ததாகவும் கருதுகின்றாள்.

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று

நீரினும் ஆர் அள வின்றே - சாரல்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

**பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே” (குறுந்-3)
திருமணம் வாழ்க்கைத் துணைநலம்:**

திருமணமான தலைவி பிறந்த வீட்டிற்கு மீண்டும் வருகிறாள். இப்போது தோழி அத்தலைவியின் காதலின்ப வாழ்க்கையை அறிய ஆசையுறுகிறாள். அதனால் தலைவியைத் தழுவிக்கொண்டு அவளிடத்தில், உன் தலைவர் நாட்டிலே அருந்துவதற்கேற்ற நீர் கூட இல்லையாமே! அங்கு நீ எவ்வாறு வாழ்ந்தாய் எனக் கிண்டலாகக் கேட்கிறாள். உடனே தலைவி தோழியிடம் நீ கூறியது உண்மைதான் என்று உத்துக் கொள்கிறாள். பின் மனிதர்கள் அருந்துவதற்கேற்ற சரியான நீர்நிலை கூட அங்கு இல்லை தான் அங்கு அருப்பதோ இலையும் தழையும் விழுந்து அழுகி மான் போன்ற காட்டு விலங்குகள் குடிப்பதாலே கலங்கியும் கிடைக்கிறது. ஆனால் உண்மை என்னவென்றால் அருவருக்கத் தக்க அச்சிறு பள்ளத்து நீரும், நம் தோட்டத்தில் விளைந்த தேனுடன் கலந்த தீம்பாலினும் மிகமிக இனிமையாக இருக்கின்றது என்று கூறுகின்றாள்.

**“ அன்னாய் வாழிவேண் டன்னைநம் படப்பைத்
தேன்மயங்கு பாலினும் இனிய அவர்நாட்டு
உவலைக் கூவற் கீழ்
மானுண் டெஞ்சியகலுழி நீரே” (ஐங்குறு-203)**

ஈகை

வறியவராய் ஏற்றார்க்கு மாற்றாது கொடுத்தல் ஈகையாகும். இது மறுமை நோக்கியதாகலின் இம்மை நோக்கியே ஒப்புரவறிதலின் பின் வைக்கப்பட்டது என்பர் பரிமேலழகர். பிறர் துன்பம் கண்ட போது மனமிரங்கி ஈதலும் ஈகையாகும். அதனால் தான் ஓளவையார் ‘ஈதல் அறம்’ என்று கூறுகின்றார். அறம் என்ற சொல்லே ஈதலைக் குறிக்கும். ஆகையால் ஈகையை இல்லறத்தின் முடிந்த பயனுடைய செயலாக் கூறியுள்ளார். இல்லறம் நல்லறமாக மாறுவாற்கு ஈகையின் அளவான இரக்க உள்ளம் தான் காரணம் எனலாம்.

**“ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று அதனெதிர்
ஈயென் என்றால் அதனினும் இழிந்தன்று
கொள்ளெனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று அதனெதிர்
கொள்ளென் என்றால் அதனினும் உயர்ந்தன்று” (புறம்)**

விருந்தோம்பல்

நம் இல்லம் நாடி வரும் விருந்தினர்களை அன்புடன் வரவேற்று உபசரிப்பது தமிழர் பண்பாடாகும். அவர்கள் அகமகிழ மனமுவந்து அமுது படைப்பதைக் கடமையாகப் போற்றினர். நெய்யோடு வெண்ணெய் அரிசியால் சமைத்த வெம்மையான சோற்றையும் ஏழு கலங்களில் இட்டு காக்கைக்கு வைப்பர். தலைவியின் துன்பத்தை நீக்க விருந்தினர் வருமாறு காக்கைக்கு உணவுவைத்தல் பழங்கால மரபாகும். அவ்வழக்கம் இன்றளவிலும் நடைமுறையில் உள்ளது.

**“ எழுகலத்து ஏந்தினும் சிறிது- என் தோழி
பெருந்தோள்நெகிழ்ந்த செல்லற்கு
விரந்து வரக் கரைந்த காக்கையது பலியே” (குறுந்-210)
எனும் பாடலால் விளங்குகிறது.**

கல்வியைப் போற்றுதல்

சங்ககாலத் தமிழர்கள் வாழ்க்கையில் காதலும் வீரமும் கல்வியும் செல்வமும் சிறந்தோங்கி செழுமையுற்று விளங்கினர். கல்வியின் பெருமையை நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். எனவே தான் வள்ளுவப் பெருந்தகையும் ஓளவை மூதாட்டியும் கல்வியின் சிறப்பை பலவாறு போற்றுகின்றனர்.

**“ அன்னாய்! இவனோர் இளமாணாக்கன்
தன்னூர் மன்றத்தென்னன் கொல்லோ?” (குறுந்-33)**

என்ற பாடலடியில் கல்வி பயின்றால் மட்டுமே வறுமையிலிருந்து விடுபட்டுத் தன் சொல்லாற்றலால் செல்வமும் புகழும் பெறமுடியும் என தலைவி தோழிக்கு உரைக்கிறாள்.

நிரைவுரை

தமிழ் இலக்கியங்களில் சங்ககால வாழ்வியல் சிந்தனைகளில் சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கை நிலை, அவர்களின் தொழில், உணவு, இல்லற மாண்பு, காதல் வாழ்வு, திருமணம், கல்வி,ஈகை போன்றவற்றை எவ்வாறு எடுத்து கூறப்பட்டுள்ளது என்பதையும் சிறப்பு நிலையும் அவர்களின் இன்ப துன்பங்களைப் பற்றியும் தெளிவாக தெரிந்து கொள்ள நம் இலக்கியங்களே பெரிதும் உதவுகின்றது.

கம்பன் படைத்த இராமன்

*முனைவர் சி.முத்துமாலை, உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி, சென்னை - 600 008.

முன்னுரை

உலகம் உள்ள வரையிலும் வாழக்கூடிய அமரக் காவியமாம் இராமாயணத்தைப் படைத்து இவ்வுலகத்தில் என்றும் வாழும் கவிஞராகத் திகழ்பவர் கம்பர். இராமாயணத்தைத் தனக்கே உரித்தான பாணியில் கருப்பொருள் சிதையாமல் தமிழ் மரபுக்கேற்ற வகையில் இயற்றியுள்ளார். இவரது புலமைச் சிறப்பினை உணர்ந்து மகிழ்ந்தவர்கள் இவரைப் பலவாறு பாராட்டியுள்ளனர்.

“கல்வியில் பெரியவன் கம்பன்”

“கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன்”

“கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிபாடும்”

“விருத்தம் என்னும் ஒண்பாவிற்கு உயர்க் கம்பன்”

ஆகிய தொடர்கள் எல்லாம் கம்பருடைய பெருமையை விளக்கி நிற்கின்றன.

கம்பரது காப்பியத்திறன்

காப்பியக் கதையினைக் கூறும் கவிஞரின் குரலுக்குக் கதை மாந்தர்களே சிறந்த வாயில்களாக அமைகின்றனர். வடமொழி கலவாமல் தூய தமிழ்ச் சொற்களைத் தனது நூலில் கையாண்டதால் கம்பர் தொல்காப்பிய நெறியில் நின்றவர் என்று புகழப்படுகிறார். தமிழிலக்கியத்தில் காப்பிய வளர்ச்சி என்பது கம்பரின் காலத்தில் உச்ச நிலையை அடைந்தது என்பர். படைப்பாளன் மக்களால் மறக்கப்பட்டாலும் கதை மாந்தர்கள் காலங்காலமாக சமுதாயத்தில் நின்று நிலைபெறுவதை நம் இலக்கியங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இராமாவதாரத்தில் பெரிதும் ஈடுபட்டு நின்ற கம்பர் ஆசையுடன் இக்காப்பியத்தைப் படைத்தார் என்பதை

“ஆசை பற்றி அறையலுற்றேன் - பற்று இக்

காச இல் கொற்றத்து இராமன் கதை அரோ !”

என்று கம்பர் தம் பாயிரத்தில் குறிப்பிடுவதால் அறியலாம். கம்பராமாயணம் பெருங்காப்பியத்திற்குரிய இலக்கணங்களை முழுமையாகப் பெற்று தமிழ்ப்பண்பாட்டோடு இயைந்து விளங்குகின்றது. காப்பியம் படைப்பவர்கள் உயரியப் பண்புகளைத் தம் கதை மாந்தர்களின் வாயிலாக வலியுறுத்துவதை நாம் பல காப்பியங்களில் கண்டாலும் ‘மனிதம்’ என்ற மனிதப் பண்பைக் காப்பியத் தலைவனான இராமன் வாயிலாகவே விளக்கிச் செல்கிறார் கம்பர்.

இராமாவதாரம்

கம்பர் இராமாயணத்திற்கு இட்டப் பெயர் ‘இராமாவதாரம்’. ஆனால் கம்பரின் பெயரோடு இணைத்து கம்பராமாயணம் என்றே அழைக்கப்படுகிறது. இராமாயணத்தை எழுதுவதற்குத் துணை நின்ற சடையப்ப வள்ளலை நன்றி பாராட்டும் விதமாக ஆயிரம் பாடல்களுக்கு ஒருமுறை போற்றிப் பாடியுள்ளார் கம்பர். மனிதனை வாழ்விக்க வந்த அவதார புருடனான இராமன் கதையைப் பண்பாட்டுப் பின்னணிக்கும் இலக்கிய வளமைக்கும் ஏற்ற வகையில் உன்னதமாகப் படைத்துள்ளார். மனிதனாக வாழ்ந்து நல்வழிக் காட்டிய இராமனின் பெருமையையும் அவன் வாழ்க்கையைத் தவமாக நிலைநாட்டிய ஏற்றத்தையும்

“மண்ணிடை யாவர் இராகவன் அன்றி

மாதவம் அறத்தொடும் வளர்த்தார்” (பால காண்டம்- நகரப்படலம்)

என்று கூறியே கம்பர் பூரிக்கிறார். மானுடனாக வந்த பரம்பொருள் தன்னைத் தெய்வம் என்று உணராமல் மனிதர்களுக்கு வழிகாட்டி உய்வித்ததே கம்பராமாயணத்தின் பெருஞ்சாதனை எனலாம். மனித சமுதாயம் நாடு, மொழி, இனம், அரசு ஆகியவற்றால் வேறுபட்டாலும் மானுடத்தால் ஒன்றுபட இயலும் என்ற கருத்தை விரிவுபடுத்தி,

“ஆறுகொள் சடிலத்தானும் அயனும்

என்று இவர்கள் ஆதி

வேறுள குழுவை யெல்லாம்

மானுடம் வென்றதம்மா”

(கிக்கிந்தா காண்டம் - நட்புகோட் படலம்)

என்று மானுடத்தின் சிறப்பினை வலியுறுத்துகிறார்.

அன்பே பாதுகாவல்

அறநெறியில் தவறாது வாழ்வவனே வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து அழியாப் புகழ் பெறுவான் என்பதைக் காப்பியத் தலைவனான இராமனது பாத்திரப்படைப்பு நமக்கு விளக்குகிறது. ஒரு நாட்டிற்கு மன்னனாக ஆட்சி செய்வவனாக இருந்தாலும் மதில்கள், படைகள் ஆயுதங்கள் வீரர்கள் போன்ற பல பாதுகாவல்களை மன்னன் பெற்றிருந்தாலும் அவன் அறத்தைத் துணையாகப் பெறாவிட்டால் மற்ற பாதுகாவல்கள் எல்லாம் பயன்படாது. எனவே தான் கம்பரும் தன் காப்பியத்தில் ‘அன்பே பாதுகாவல்’ என்கிறார்.

“தீர்வு இல் அன்பு செலுத்தலின் செவ்வியோர்

ஆர்வ மன்னவற்கு ஆயுதம் ஆவதே”

(அயோத்தியா காண்டம் - மந்தரை சூழ்ச்சிப்படலம்)

என்ற வரிகள் இதனை விளக்குகின்றன. இக்கருத்தையே திருக்குறளில் வள்ளுவரும்

“அறத்திற்கே அன்பு சார்பென்ப அறியார்

மறத்திற்கும் அ.தே துணை”

(குறள் : 76)

என்று அறத்தின் பெருமையைத் தெளிவுறுத்துகிறார்.

காப்பியத் தலைவன் இராமன்

‘அழியா அழகுடையான்’ என்று கம்பரால் வர்ணிக்கப்படும் காப்பியத்தலைவன் இராமன் அன்பின் பிறப்பிடமாகத் திகழ்கிறான். மனித குலத்தில் அவதரித்த இராமனின் செயல்கள் அவனைத் தெய்வத் தன்மையுள்ள மனிதனாகவே காட்டுகின்றன.

“அறம் திறம்பியவர்களை வேரோடு ஒழிப்பேன்”

என்று தாண்டக வனத்து முனிவர்களுக்கு அபயமளித்து இராமன் கூறும் சொற்கள் அவன் அறத்தின் நாயகன் என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது. தன்னை வந்தடைந்தவர்களுக்கெல்லாம் அபயமளித்து சகோதரனாகவே ஏற்றுக் கொள்கிறான். தன் தந்தையின் சொல்லைத் தலைமேல் கொண்டு வனம் புகுதல், சீதை மேல் கொண்ட காதல், அறம் பிறழாத பேராண்மை, தீயோரிடமும் கருணைக் காட்டும் அன்புள்ளம் என உயர்ந்த மனிதப் பண்புகளை நாம் இராமனிடம் காண்கிறோம். தனக்குத் துன்பம் விளைத்த கூனியையும் கைகேயியையும் மன்னிக்கிறான். அகங்காரம், ஆணவம் என்பதை எள்ளளவும் காண முடியாத ஒரு அவதாரமாக இராமன் திகழ்கிறான்.

இராமனின் சகோதரப் பண்பு

நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறியாத வேடர் குலத்தில் பிறந்த குகனை ‘மனந்தாய்மை உள்ளவன்’ என்று அவனை சகோதரனாக ஏற்றுக் கொள்கிறான். சுக்கிரீவன் விலங்கு தன்மையுள்ள குலத்திலே பிறந்தாலும் ‘உண்மையன்பு உள்ள பண்பாளன்’ என்று கூறி ஏற்றுக் கொள்கிறான். வீடணன் இராவணனுடன் அரக்கர் குடியிலே பிறந்தவன் எனினும் ‘நீதிக்காகப் போராடும் குணமுள்ளவன்’ என்ற காரணத்திற்காக இராமன் அவனையும் சகோதரனாக ஏற்று

“அகன் அமர் காதல் ஐய!

நின்னொடும் எழுவர் ஆனேம்”

(யுத்த காண்டம்-வீடணன் அடைக்கலப் படலம்)

என்று கூறி மகிழ்ந்து ஏற்றுக் கொள்கிறான். குகன்இ சுக்கிரீவன்இ வீடணன் ஆகியோர் தங்கள் அரச பதவியை இராமனின் காலடியில் சமர்ப்பித்த போதும் புன்னகையோடு மறுத்து தன் அறப் பண்பையும் அன்பு நெறியையும் நிலைநாட்டி அழியாப்புகழ் பெறுகிறான்.

இராவணனின் புகழ்ச்சி

கம்பராமாயணக் காப்பியத்தில் பலர் இராமனை வீரன், அழகன் என்றெல்லாம் புகழ்வதில் வியப்பேதுமில்லை. ஆனால் இராமனுக்கு எதிர் நிலைத் தலைவனாக விளங்குகின்ற இராவணன் இராமனது வீரத்தையும் அழகையும் வியந்து புகழ்கிறான்.

“சிவனோ ? அல்லன் நான்முகன் அல்லன் திருமாலாம்

அவனோ ? அல்லம் மெய்வரம் எல்லாம் அடுகின்றன்

தவனோ என்னின் செய்து முடிக்கும் தரன் அல்லன்

இவனோ தான் அவ்வேத முதல் காரணன்? என்றான்”

(யுத்த காண்டம் - இராவணன் வதைப்படலம்)

என இராமனைப் புகழ்ந்ததோடு இராமனுடைய வீரத்தையறிந்த பின்னும் நல்லதோர் பகையைப் பெற்றேன் என்று மகிழ்கிறான்.

கம்பன் படைத்த இராமன்

‘அறம் வெல்லும் பாவம் தோற்கும்’ என்பதைப் புலப்படுத்த எழுந்த கம்பராமாயண காப்பியம் நன்மைக்கும் தீமைக்கும் இடையே நடக்கும் போராட்டமே மையக் கருத்தாக அமைந்தது. ‘அழியா அழகுடையான்’ என்று கம்பரால் வர்ணிக்கப்படும் காப்பியத் தலைவன் இராமன் அன்பின் பிறப்பிடமாகத் திகழ்கிறான்.

‘அறம் திறம்பியவர்களை வேரோடு ஒழிப்பேன்’ என்று தண்டகவனத்து முனிவர்களுக்கு அபயமளித்து இராமன் கூறும் சொற்கள் அவன் அறத்தின் நாயகன் என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது.

“ஆர் அறத்தினோடு அன்றி நின்றார் அவர்

வோர் அறுப்பென் வெருவளியின் நீர் என்றான்”

(ஆரணிய காண்டம் - அகத்தியப்படலம்)

எனத் தன் சொற்களால் முனிவர்களின் அச்சத்தைப் போக்குகிறான். இராமனுடன் போரிட்டவர்கள் மற்றும் இராமனுக்கு எதிராக செயல்பட்டவர்கள் என அனைவருமே இராமனின் குணநலன்களைப் பாராட்டுகின்றனர். இராமனால் சாபவிமோசனம் பெற்ற கவந்தன் இராமனை பரம்பொருள் என்று புகழ்கிறான். மராமரங்களைத் தன் அம்புகளால் துளைத்த இராமனை,

“நாயினேன் உய்யவந்து உதவினாய் உலகம் முந்து உதவியான்”

(கிட்கிந்தா காண்டம் - மராமரப் படலம்)

என்று சுகர்வன் பாராட்டுகிறான். வாலி தன் நெஞ்சில் பாய்ந்த அம்பை எய்தவர் யார் என்று அறிந்ததும் இராமனிடம் பல கேள்விகளைக் கேட்கிறான். இறுதியாக இலக்குவன் பதிலால் அமைதியுற்ற வாலியும் ‘மூவர் நீ முதல்வன் நீ’ என்று இராமனைத் துதிக்கிறான்.

சீதையிடம் கொண்ட காதல், அறம் பிறழாதப் பேராண்மை, தீமை செய்வோரிடமும் கருணைக் காட்டும் அன்புள்ளம் என உயர்ந்த மனிதப் பண்புகளை நாம் இராமனிடம் காண்கிறோம். பெண் இனத்தின் மீது இராமன் கொண்ட பரிவினை அகலிகையை உயிர்த்தெழுச் செய்வதன் மூலமும் தாடகையைக் கொல்லத் தயங்குவதாலும் அறிகிறோம். காட்டில் வாழும் வேடனான குகனையும் மலையில் வாழும் குரங்கினத்துச் சுகர்வனையும் அரக்கர் குலத்து வீடணனையும் அன்புடன் ஆதரிக்கிறான். தனக்குத் துன்பம் விளைவித்த கூனியையும் கையேயையும் மன்னித்து இராமன் தெய்வத் தன்மைக்குத் தன்னை உயர்த்திக் கொள்கிறான்.

“அல்லவை தேய அறம் பெருகும் நல்லவை

நாடி இனிய சொலின்”

(குறள் : 96)

பிறர்க்கு நன்மையானவற்றை நாடி இனிய சொற்களைச் சொன்னால் பாவங்கள் தேய்ந்து குறைய அறம் வளர்ந்து பெருகும் என்கிறார் திருவள்ளுவர். இத்தகைய அறக் கோட்பாட்டினை உடையவனாகவே இராமன் திகழ்கிறான். இராமனால் அழிக்கப்பட்டோரும் இராமனைப் போற்றுவதைக் காண்கிறோம். இந்திரசித்தன் தன் பிரம்மாத்திரம் பயன்றுப் போனதை உணர்ந்து தன் தந்தையிடம் ‘இராமன் மனிதனுமல்ல தேவனுமல்ல பிரமனுமல்ல. வீடணன் உறுதியாகச் சொன்ன வராகமாக வந்து இரணியனை அழித்தவனே அந்த இராமன் என்று கூறுகிறான். இராமனுடைய சிறப்புகள் பலவற்றைச் சுந்தர காண்டத்தில் சீதை நினைவு கூருகிறாள்.

காப்பியத் தலைவனாகவும் இறைவனாகவும் மனிதனாகவும் எந்தக் குறையுமில்லாத ஒப்புயர்வுற்றப் பாத்திரமாகக் காட்டுவதற்கு இராமனின் நற்குணங்களே கம்பனுக்குத் துணையாக அமைந்தது எனலாம். இத்தகு சிறப்புகளைப் பெற்ற இராமனைக் கம்பர் ‘நடையின் நின்றயர் நாயகன்’ என்றே சிறப்பித்துக் கூறுகிறார்.

முடிவுரை

கம்பர் தம் காப்பியத்தில் ஒவ்வொரு பாத்திரமும் தனித்தன்மை பெற்றே விளங்குகின்றன. காப்பியத் தலைவனாகிய இராமனின் எதிரியாக விளங்கும் இராவணனின் பெருமை ஆற்றல் கல்வி வீரம் ஆகியவற்றைத் திறம்பட சித்தரித்து கம்பர் அத்தகைய சிறப்புகள் நிறைந்த பகைவனைக் காப்பியத் தலைவன் இராமன் வெற்றிக் கொள்கின்ற ஒப்பற்ற மேன்மையைத் தன் கவித்திறத்தால் வெளிக் கொணர்ந்து இராமனை உயர்த்துகிறார்.

“ அறம் வெல்லும் பாவம் தோற்கும் ”

என்பதை நிலைநிறுத்துவதே காப்பிய நோக்கமாக இருப்பினும் தனி மனிதஒழுக்கத்தால் மட்டுமே சமுதாயம் செம்மையுறும் என்ற கருத்தையும் வலியுறுத்தி மனித அறமாகிய மானுடத்தை நிலைக்கச் செய்வதற்காகவே கம்பர் இராமாயணத்தைப் படைத்துள்ளார் என்றால் அது மிகையல்ல.

நன்னூல் எடுத்துரைக்கும் ஆசிரியர்களுக்கான கற்பித்தல் திறன்

*முனைவர் சு.முப்பிடாதி, இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்தறை, கே.எஸ். ரங்கசாமி கலை அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருச்செங்கோடு.

முன்னுரை

ஆசிரியர்களை உருவாக்கும் துறையே கல்வியியல் துறையாகும்.பிற துறைகள் மாணவர்களைத்தான் உருவாக்குகின்றன. ஆனால் கல்வியியல் துறையோ ஆசிரியர்களை உருவாக்கும் மகத்தானப் பணியைச் செய்கிறது ஆசிரியர்களைப் படிப்படியாக வடிவமைத்து செம்மைப்படுத்துகிறது. 12 ம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூலின் பொதுப்பாயிரத்தில் கல்வியியல் சார்ந்த சிந்தனைகள் பெருமளவில் விரவிக் கிடப்பதை அறிய முடிகின்றது. நன்னூலில் செறிந்து கிடக்கும் ஆசிரியர்களின் கற்பித்தல் சார்ந்த திறன்களை வெளிப்படுத்துவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

தமிழ் இலக்கியங்களில் கல்விச்சிந்தனைகள்

பண்டையக்காலம் தொட்டு இன்றுவரை கல்வி என்றாலே மனித குலத்திடையே அளப்பறிய மாண்பும் சிறப்பும் இருந்து வருகின்றன.

“ எத்திசைச் செல்லினும் அத்திசைச் சோறே” (புறம்-பா.எ.206)

என்று பெண் கல்வியறிவிற்கு மிகுதியான முக்கியத்துவம் வழங்கப்படாத சங்க காலத்திலேயே ஒரு பெண் முழங்குகிறாள்.

“கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே

பிச்சைப் புகினும் கற்கை நன்றே”

(வெற்றிவேட்கை பா.எ-35)

அதாவது கல்வி கற்பதற்கு எவ்வகைத் தொழிலையும் மேற்கொள்ளும் என்ற கருத்து கூறப்படுகிறது.ஒரு அறநூல் இப்படி குறித்து எல்லா காலங்களிலும் நல்ல கருத்துக்களே நிலவி வந்துள்ளன. இதன் தொடர்ச்சியாக கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் அவர்களது தகுதி, திறமை இவற்றையெல்லாம் மிகுவிக்கும் பணி ஒரு சில தத்துவ அறிஞர்கள் வழியாக வெளிப்பட்டு பிறகு அது மேலை நாடுகளிலிருந்து இந்தியா வந்தடைந்து கல்வியியல் மூலம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு போதிக்கப்பட்டது. ஆனால் இந்த கல்வியியல் சிந்தனைகள் ஊற்றுக்கண் தொல்காப்பியம் முதலான இலக்கண நூல்களிலும் சங்க இலக்கியங்களிலும் இடம்பெற்று இக்கால இலக்கியங்கள் வரை தொடர்கின்றன.

நல்லாசிரியருக்கான இலக்கணம்

நாளைய சமுதாயம் இன்றை பள்ளியில்தான் பிறக்கிறது என்ற பொன்மொழியை உறுதிப்படுத்த நல்ல மாணவர்கள் தேவைப்படுகிறார்கள். அத்தகைய மாணவர்களை பின்னால் இருந்து ஊக்குவிக்க ஒரு நல்ல ஆசிரியர் தேவைப்படுகின்றார்.இதைத்தான் பவணந்தி முனிவர்,

“குலன் அருள் தெய்வம் கொள்கை மேன்மை

கலைபயில் தெளிவுகட்டுரை வன்மை

நிலம்மலை நிறைகோல் மலர்நிகர் மாட்சியும்

உலகியல் அறிவோடு உயர்குணம் இணையவும்

அமைபவன் நூலுரை யாசிரியன்னை”

(நன்னூல் நூற்பா எண்-26)

உயர்குடிப்பிறப்பும், உயிர்இரக்கமும், கடவுள் வழிபாட்டினால் எய்திய மேன்மையும், பல நூல்களிலே பழகிய தேர்ச்சியும், நூல் பொருளை மாணவர்கள் எளிதில் உணரும்படி எடுத்துச் செல்லும் சொல்வன்மையும் நிலம், மலை, துலாக்கோல், பூவையொத்த குணங்களும் உலக வழக்கை அறியும் அறிவும், உயர்குணம் ஆகியன ஒருங்கே அமையப்பெறுபவரே நல்லதொரு ஆசிரியரவார், என்று இன்றைய ஆசிரியர்களுக்குத் தேவைப்படும் தகுதிகளை அன்றே தம் நூல் வழி பவணந்தி முனிவர் வெளிப்படுத்திவிட்டார்.

கற்கும் சூழலை ஏற்படுத்துதல்

மாணவர்களின் நந்தேர்ச்சியைத் தீர்மானிப்பது அவர்களது மரபும், சூழலும் தான். இதனை உளவியலாளர்கள் “ஒரு மாணவனது வளர்ச்சியைத் தீர்மானிப்பது அவனது சூழலில் இருந்து கிடைக்கும் தூண்டல்களே ஆகும்”(கல்வி உளவியல் ப.எண்.32) என்று குறிப்பிடுகின்றார். இது தற்கால உளவியலாளர்களின் கருத்தாகும்.இதே கருத்தை நன்னூலாரும்,

“ஈதல் இயல்பே இயம்பும் காலை

கலமும் இடனும் வாலிதின் நோக்கி”

(நன்னூல்-நா.எண் 36)

என்ற அடிகள் வழி பதிவு செய்கின்றார்.ஆகவே மாணவர்களின் உளவியல் குறித்த கருத்து கி.பி 12 ம் நூற்றாண்டிலே உதித்து விட்டது எனலாம்.

நடுவு நிலையோடு செயல்படுதல்

ஒரு பால் கோடாமை என்பது உலக நீதிகளில் ஒன்று. இது மனித வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்தும் கல்வியைப் பொறுத்தவரை இன்றியமையாத ஒன்று என்பதை விளக்கும் முகமாக கல்வியியல் சிந்தனையாளர்கள்,

“இவர்தம் ஊரினின்ற வந்தவர் என்றும்

உறவினர் என்றும் பேதம் பாராமல் ஒவ்வொரு

ஆசிரியனும் யாவருக்கும் ஒரு பொதுவிதி அமைத்து

அதன் அடிப்படையைப் பின்பற்றல் வேண்டும்”

(தமிழ் பயிற்றல் நுட்பங்கள் -ப.எண் 208)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதற்குக் காரணம் ஆசிரியரின் பிரிவினை நோக்குதல் மாணவர்களிடையே பேதமையை ஏற்படுத்திவிடும் இதே கருத்தை பவணந்தியாரும்,

“ஐயம் தீர்ப் பொருளை உணர்த்தலும்

மெய்ந்நடு நிலையும் மிகுநிறை கோற்கே”

(நன்னூல் நா.எண். 29)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பொன்மலர் நாவலில் மகளிர்

*ந.இரகு, உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, அரசுகலைக்கல்லூரி, திண்டிவனம்.

முன்னுரை

உலக வரலாற்றில் பெண் சமுதாயத்திற்கு என சிறப்பிடம் இருந்ததை யாவரும் அறிவர். ஏனெனில் தாய்வழிச் சமுதாயத்தில் இருந்து தான் இந்த உலகமே கட்டமைக்கப்பட்டிருந்தது. எனவே தாய்வழிச் சமுதாயத்தில் இருந்து தோன்றியவர்கள் தான் நாம் அனைவரும் என்பதை மறந்துவிட்டு தற்காலத்தில் அவர்களுக்கு எதிராக எண்ணற்ற கொடுஞ்செயல்கள் நிகழ்ந்த வண்ணம் உள்ளன. மேலும் சமுதாயத்தில் சம அங்கமாக விளங்குபவர் மகளிர். அத்தகைய மகளிர்க்குப் பேச்சு, எழுத்தறிவு, சுதந்திரம் போன்றவை ஒரு காலத்தில் மறுக்கப்பட்டு மறக்கப்பட்டு இருந்தாலும் தற்காலத்தில் அனைத்துமே வழங்கப்பட்டுள்ளன. அப்படி இருந்தும் இன்னும் அவர்கள் ஆண்களுக்கு நிகரான ஒரு இடத்தை தக்கவைத்துக் கொள்ள போராடி வருகின்றனர். ஏத்தகைய நிலையிலும் போராட்டமே அவர்களுக்கு வாழ்க்கையில் வாடிக்கையாக இருக்கிறது. போராட்டமே வாழ்க்கையாகக் கொண்ட பெண்கள், அப்போராட்டத்தில் தங்களுையே கரைத்துக் கொண்டவர்கள். அதை எதிர்த்து நிற்கும் புரட்சிப் பெண்கள், மனத்திட்பமும் ஊக்கமும் கொண்டு சமுதாயச் சட்டத் திட்டங்களுக்கு உட்படாமல், அநீதி இழைக்கும்போது அதைத் துணிவாக எதிர்க்கும் பெண்கள் எனப் பல்வேறு கோணங்களில் பொன்மலர் நாவலில் மகளிர் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளனர். அதன்வழிநின்று சிலவற்றை எடுத்தியம்புவதே இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கதைக்கரு

பொன்மலர் நாவல், சமுதாயச் சீர்கேட்டினை அடையாளங்காட்டக் கூடியது. எனவேதான், இந்த நிலைமையினை மனதிற்கொண்டு ஒரு பெண்ணை அதுவும் வஞ்சகரால் வஞ்சிக்கப்பட்ட ஒரு பெண்ணை மன உறுதிப் படைத்த பெண்ணாக வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் பெண்மைக்கு சிறப்பு தரவேண்டும் என்று அகிலன் தன்னுடைய பொன்மலர் நாவலில் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார். மேலும், இளமையில் ஆண்களால் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களின், நிலைமையைக் கூறுவதுடன் அவர்கள் வாழ்வில் எத்தகைய வெற்றியை அடைந்தனர் என்பதையும் இந்த நாவலின் மூலம் ஆசிரியர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

பெண்ணிற்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகள்

சங்கிரி குருமுர்த்தியைக் காதலித்தாள். ஆனால் அவன் அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் தாயாக்கினான். சங்கரியின் நிலையை அறிந்து அதிர்ச்சி அடைந்த அவள் தந்தை தற்கொலை செய்து கொண்டார். இதைப்போல் திருமுர்த்தி தன் அண்ணனைப் போலவே குமுதா என்ற பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் அவளைத் தாயாக்கினான். ஆனால் குமுதா ஆண் குழந்தையைப் பெற்றாள். தன் சொத்துக்கு வாரிசாகும் என்ற காரணத்தினால் அவளைக் கொலை செய்ய முயற்சித்தான். டாக்டர் சங்கரியிடம் கூறி அவளை இதற்குத் துணையாக வரும்படி அழைத்தான். அவள் உதவி செய்வது போல் நடந்து, குமுதாவைக் காப்பாற்றினாள். இதன்மூலம் சங்கிரி, குமுதா போன்ற பெண்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் சமுதாயத்தில் உள்ள பல பெண்களுக்கும் அநீதி இழைக்கப்படுகிறது இதன்மூலம்,

“அறிவி ழந்தது பண்டை வழக்கம்;
ஆணுக்குப் பெண் விலங்கெனும் அ.தே
விடியும் நல்லொளி காணுதி நின்றே
மேவு நாகரிகம் புதி தொன்றே;
கொடியர் நம்மை அடிமைகள் என்றே

கொண்டு, தாம்முதல் என்றன ரன்றே
அடியோடந்த வழக்கத்தைக் கொன்றே
அறிய யாவும் பயிற்சியில் வென்றே”

(பாரதியார் கவிதைகள், ப.223)

என்று பாரதி கூறுகின்றார். இன்றைய பெண்கள் பண்டைய நெறியில் இருந்து மாறியுள்ளனர். கல்வியினால் பெண்கள் இன்று உயர்ந்து விளங்குவதால் ஆணாதிக்கத்தை தடுத்து நிறுத்திவிட்டு, பெண்கள் பாரதியின் வாக்கிற்கேற்ப முன்னேற்ற பாதையில் செல்கின்றனர் என்பதனை நாம் அறிய முடிகிறது.

வறுமையில் வாழும் மகளிர்

டாக்டர் சங்கரி இரவு நேரத்தில் மழை பெய்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் சைக்கிள் கடை வைத்திருக்கும் ரங்கன். தன் மனைவி தனலட்சுமிக்கு பிரசவவலி ஏற்பட்டிருப்பதாகக் கூறினான். உடனே மழையை பொருட்படுத்தாது ரங்கனுடன் சங்கரி சென்றாள். சங்கரி தனலட்சுமிக்கு பிரசவம் பார்த்து முடித்துவிட்டு அவளுக்குப் பெண் குழந்தை பிறந்த செய்தியையும் கூறிவிட்டு வந்தாள். சில நாட்களுக்குப் பின் தனலட்சுமி தன் பெண்பிள்ளையைக் கையில் தூக்கிக் கொண்டு வந்தாள். அப்பொழுது சங்கரி, போர்வை வாங்கிக் கொடுத்தாயா? என்று நினைவோடு ரங்கனை கேட்டாள். குழந்தைக்குப் பால் வாங்கிக் கொடுக்கபணம் இல்லை என்றான். ஐம்பதுரூபாய் தான் சம்பளம். அது குடிசைக்குப் பத்து ரூபாய் வாடகை கொடுப்பதற்கும், பாக்கிப் பணத்தில் குடும்பம் நடத்துவதற்குமே சரியாக இருக்கிறது என்று சங்கரியிடம் கூறினான். ரங்கன் கூறியதைக் கேட்டு சங்கரி தனலட்சுமியின் வறுமை நிலையைப் பற்றி வருந்திக் கூறுவதாக ஆசிரியர் பொன்மலர் நாவலில் எடுத்துரைக்கின்றார்.

“சங்கரிக்கு அந்தப் பெயரைக் கேட்டவுடன்
அழுவதா சிரிப்பதா என்று தெரியவில்லை
வற்றிப் போன லட்சுமிக்கலை அந்தப்
பெண்ணின் முகத்தில் குடிக் கொண்டிருந்தது
என்னவோ உண்மைதான் உடம்பில் இரத்த
ஓட்டம் இருந்திருந்தால், முகத்திலுள்ள
கலையும் துலங்கியிருக்கும். ஆமாம்,
பணம் இருந்தாலே எல்லாமே நடந்திருக்கும்”

(அகிலன், பொன்மலர் ப.44)

என்று சங்கரி மனதுக்குள் நினைக்கிறாள்.

கொடிது! கொடிது! வறுமை கொடிது! (ஒளவையார், தனிப்பாடல் - 54)

என்றார் ஒளவை. வாழும் உயிர்கள் சந்திக்கும் மிகப் பெரிய பிரச்சனையே வறுமை தான். வறுமையைப் பற்றி குறிப்பிடும்போது வறுமை என்பது இருப்பு நிலை, ஆற்றலின்மை, மதிப்பின்மை, விரக்தி நிலை, தட்டுப்பாடு என்று பலவாறு வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

வறுமையின் காணமாகத் தோன்றுவதே பசி, பசி அறியாமை போன்றது. அது முழுவதும் நீங்காத் தன்மையுடையது. பசி ஏற்பட்டால் அதை உடனே போக்க வேண்டும் இல்லையென்றால் சமூக கட்டுக்கோப்புகள் தளர்ந்து மனிதனை தீயச் செயல்களில் ஈடுபட வைத்து விடும். பசியைவிடக் கொடுமையான ஒன்று உலகினில் ஏதுமில்லை. பசியை ஒழிப்பதே மிகப்பெரிய சமுதாயப் பணி. இன்று பசியானது உலகப் பிரச்சனையாக உள்ளது. மேற்கத்திய நாடுகளில் பசியின் கொடுமைகளால் எண்ணற்ற மக்கள் நாஸ்தோறும் வாடி உழன்று இறக்கும் நிலையினைக் காணமுடிகிறது. மேலும் பசியைப் பிணி என்று குறிப்பிடுகின்றனர். பசிப்பிணியைப் போக்குவதே உலகின் மிகப் பெரிய அறப்பணியாகும். ஆளச்சிறந்த மனிதநேயமும் ஆகும். சங்ககால இலக்கியங்கள் முதற்கொண்டே இப்பசிப் பிணியைப் போக்க வேண்டும் என்றும், பசியில்லாத தேசத்தை காணவேண்டுமென கூறுவதை அறியமுடிகிறது. திருவள்ளுவரும் நாட்டின் இலக்கணத்தை பற்றிக் கூறும் போது, பசி இருத்தல் ஆகாது என்பதை,

“உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும் செறுபகையும்

சேரா தியல்வது நாடு”

(திருக்குறள் - 734)

ஏன்றுவுள்ளவனார் கூறுகின்றார். பசிப்பிணி என்பது ஒரு பாவியைப் போன்றது அது செய்யும் கொடுமையைப் போல் வேறொன்றுமில்லை. எக்குடியில் பிறந்தவர் ஆயினும் பசி பற்றிக் கொண்டால் அவனின் குடிப்பிறப்பை, மனிதப்பண்பை, பெருமையை, கல்வியை, வெட்கத்தை, ஒழுக்கத்தை இது போன்ற மனிதனுக்குரிய நற்பண்புகளை அழிக்கும் தன்மை கொண்டது. பசியை போக்கும் அட்சயபாத்திரம் பெற்ற காதையில் தீவதிலகை மணிமேகலையிடம் பசியின் கொடுமையைப் பற்றி குறிப்பிடும்போது

“குடிப்பிறப்பு அழிக்கும்: விழுப்பம் கொல்லும்
பிடித்தக் கல்விப் பெரும்புணை விடுஉம்:
நாண் அணிகளையும்: மான் எழில் சிதைக்கும்
பூண் எழில் மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி என்னும் பாவி”

(மணிமேகலை)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

‘பசி வந்திட பத்தும் பறந்து போகும்’

(ஓளவையார் தனிப்பாடல்)

என்னும் பழமொழி இங்கு நோக்கத்தக்கது. மேலும் தவ முனிவர்களையும் தகுதி இழக்கச் செய்து மனிதனை மாக்களாக்கும் தன்மை கொண்டது.

“இன்மையின் இன்னாத தியாதெனின் இன்மையின்

இன்மையே இன்னாதது”(திருக்குறள்,1041)வறுமை துன்பத்துக்கு உவமையாகக்

காட்டுவதற்கு வறுமைத் துன்பத்தைத் தவிர வேறு துன்பம் எதுவுமில்லை என்று வள்ளுவர் கூறுவதற்கு ஏற்ப தனலட்சுமியின் வாழ்க்கையில் வறுமைத் துன்பம் நிலைத்திருந்தது என்பதை நம்மால் உணரமுடிகிறது.

மகளிரின் தியாக நிலை:

“தியாக வேள்விக்கு வித்தானவர்கள் மகளிர்”

என்னும் புதுக்கவிதைக்கு சான்றாக மகளிர் விளங்குகின்றனர்.சங்கரி குருமுர்த்தியை விரும்பிப் பின் ஏமாற்றப்படுவது வரையிலும் சாதாரணப் பெண்ணாகவே அவள் காட்சியளிக்கிறாள். சென்னையில் திருஞானத்தைச் சந்திப்பதுவரை தன் முயற்சியால் டாக்டராகி, ஆற்றலாலும் அடக்கத்தாலும் சிறப்பாகவே திகழ்கிறாள். திருஞானத்தின் தூய்மையான அன்பை புரிந்து கொண்ட பின்னர், தனித் தன்மை வாய்ந்த தாரகையாகக் காட்சியளிக்கிறாள் என்று சங்கரியின் தியாகநிலை பற்றி ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

“பிள்ளைகளுக்காகத் தாய் செய்யும் தியாகத்தை

இத்தகையதென்று எழுத்தால் எழுதல் முடியாது.

சுருங்கக் கூறின், பெண் தனக்கென வாழாது,

பிறர்க்கென வாழ்பவள் என்று கூறலாம். குடும்பக்

கொடுமைகளைப் பொறுத்தல், உள்ளத்தை மற்றவர்கீந்து

மகிழ்தல் தனக்கென வாழாது மண்ணுலகாக்கும்

உயிரக்ட்கென வாழ்தல், விருந்தோம்பல், ஏழைகட்குதவல்

முதலிய அருங்குணங்கள் பெண்ணிடத்துப் பொலிதல்

வெள்ளிடை மலை” - திரு.வி.க., பெண்ணின் பெருமை, ப.31

என்னும் திரு.வி.க.வின் கருத்திற்கேற்ப சங்கரி தன் வாழ்க்கையை தன் குழந்தை சாரதாவிடாக தியாகம் செய்கிறாள். இதன்மூலம் சங்கரி போன்ற தாய்மார்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையை குழந்தைகளுக்காக தியாகம் செய்கின்றனர் என்பதனை நாம் உணர முடிகிறது.

புரட்சி நிலை:

புரட்சி என்பதற்குக் கலைக்களஞ்சியம் ‘அடிப்படை மாறுதல்’ என்று கூறுகிறது. அதாவது ‘ஒன்று வேறுவகையாக மாறித் தலைகீழானது’. “மழமையைப் புரட்டி விட்டு – அகற்றிவிட்டு புதுமையைப் புகுத்துவது . தாம் நின்றதொரு நிலையிலிருந்து தேவைக்கு ஏற்ற வண்ணம் நல்ல முறையில் சிறந்த நிலைக்கு மாறும் தன்மை என்று கூறுவர்.

“நொடி தோறும் புதுமை சேர்”(பாரதிதாசன் கவிதைகள் ப-76)

என்று பாடி, புரட்சியென்பது இயல்பானது, தேவையானது என்பதை பாவேந்தர் குறிப்பிடுவார்.

பொன்மலரில் சங்கரி புரட்சிப் பெண்ணாகத் திகழ்கிறாள். முதலில் நோயாளிகளோடு பழகினர். அந்தச் சூழல் மாறி சமுதாயப் போலிகளோடு பழகும் வாய்ப்பு சங்கரிக்கு ஏற்படுகிறது. தன்னைத் திருமணம் செய்ய விழையும் திருமுர்த்தியிடம் சங்கரி கூறும் சொற்கள் சமுதாயத்தில் வாழ்க்கை என்பதற்குப் பணத்தினுள் அடைக்கலம் புகும் பண்பில்லாதவர்கள் கொடுக்கும் விளக்கத்திற்கு ஒரு சாட்டையடி கொடுக்கிறது.

“திடீர் இன்பங்களைத் தேடி செரிக்காத குடலையும்

காற்றுப் போகாத நுரையீரலையும், இரத்தம்

ஓடாத நரம்புகளையும் வைத்துக்கொண்டு

சிரமப்படவில்லை. நான் திடீர் இன்பங்களைத்

தேடிப் பெறவோ, அதன்பின் விளைவுகளைச்

சரிக்கட்டவோ என்னிடம் பணமும் இல்லை.

மனமும் இல்லை. உள்ளத்தின் அமைதி ஒருபுறம்
 இருக்கட்டும். நீங்கள் பல லட்ச லட்சமாய்க்
 கொட்டிக் கொடுக்கும் பணத்தால் நான் பெறும்
 இன்பம் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். என்னிடமா
 நீங்கள் மனம் துணிந்து இளமைப் பற்றி
 பேசுகிறீர்கள்? என்னுடைய கண்கள் ஒரு
 டாக்டரின் கண்கள் என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள்
 என்னை நீங்கள் மணக்க விரும்புகிறீர்களே, உங்களிடம்
 இளமை இருக்கிறதா வலிமை இருக்கிறதா?” – அகிலன், பொன்மலர், ப.154

சமுதாயத்தில் குற்றம் செய்பவர்களைப் பற்றிச் சங்கரி கூறும் கருத்துக்கள் நம்மைச் சிந்திக்க வைக்கின்றன.

“நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும்
 நிலத்தில் யாருக்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்
 நிமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் இருப்பதால்
 செம்மை மாதர் திறம்புவதில்லையாம்”

சி.சுப்ரமணிய பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், ப.219

என்ற பாரதியார் வாக்கிற்கேற்ப சங்கரி திருமூர்த்தியின் பயங்கரமான போலியும், பொய்த் தன்மைகளையும் உளவறிந்து மேலிடத்திற்கு எழுதியனுப்பும் அறிக்கை இன்றைய சமுதாயத்தில் அழிக்கப்பட வேண்டிய சக்தி எது என்பதைத் திட்டவாட்டமாக எடுத்துரைக்கிறாள்.

“நாணும் அச்சமும் நாய்கட்கு வேண்டுமாம்” - மேலது

என்றார் பாரதி அவர் கூற்றுக்கேற்ப சங்கரி, செல்வச் செழிப்புடைய திருமூர்த்தியிடம் அவள் நெருங்கிப் பழகினாலும் பின்னர் தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டி கறுப்பு பணத்தை ஒழித்து திருமூர்த்தியை காவல்துறை அதிகாரியிடம் காட்டிக் கொடுத்த செயல் மூலம் சங்கரி புரட்சிப் பெண்ணாகத் திகழ்கிறாள் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

முடிவுரை:

இன்றைய உலகில் மகளிர் சமுதாயத்தில் அனைத்து வகையான துறைகளிலும் சிறந்து விளங்குவதுடன் அத்துறைகளில் ஆண்களுக்கு நிகரான இடத்தில் முன்னேறி வருகின்றனர். இவ்வாறு மகளிர் முன்னேறி வந்தாலும், சாதனைகள் படைத்தாலும் பல பெண்களின் வாழ்க்கையில் இச்சமுதாயம் பல்வேறு விதத்தில் அவர்களை பாதிப்புக்கு உள்ளாக்கிக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. இத்தகைய பெண்களின் நிலை உயர்வடைய வேண்டும் என்றால் பெண்ணின் உள்ளத்தையும் உடலையும் வன்முறையால் சீண்டி தங்களை மகிழ்வுடன் வைத்து கொள்ளும் சிந்தனையில் மாறுதல் ஏற்படாத வரையில், “பெண்ணடிமை தீருமட்டும் பேசுந் திருநாட்டில் மண்ணடிமை தீர்ந்து வருதல் முயற்கொம்பே” என்கிறார் பாரதிதாசன். ஆண் என்பவன் பெண் என்பவளை அடிமைப்படுத்துபவனாக அல்லாமல் அரவணைப்பவனாக இருந்தால் தான் உலகில், மகளிர் நிலை மாறி உயர்ந்து நிற்கும் என்பதை மறுக்க முடியாது. மேலும் கல்வி உரிமையும், பொருளாதார உரிமையும் பெற்றால் தான் இச்சமுதாயத்தில் பெண்கள் சுதந்திரவானில் சிறகடித்துப் பறக்க முடியும் என்பதை இந்நாவல் ஆனித்தரமாக எடுத்துரைக்கின்றது என்பது கண்கூடு.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கும் தமிழர் வாழ்வும்

*நா.சங்கீதா, தமிழ்த்துறை, உதவிப்பேராசிரியர், ஸ்ரீசக்திகைலாஷ் மகளிர் கல்லூரி, சேலம் 03.

பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை நூல்களைப் போலவே தமிழர்களின் பண்டை வரலாற்றைக் காணப் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களும் ஒன்று இந்நூல்கள் மக்கள் வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டும் உயர்ந்த நூல்கள் என்று கூறலாம். சங்க நூல்கள் பெரும்பாலும், காதலைப் பற்றியும் அரசியலைப் பற்றியும் தமிழர் பண்பாட்டையுமே வலியுறுத்திக் கூறுகின்றனர். இந்நூல்களுக்குப் பின்னே தோன்றிய நீதி நூல்கள் எல்லாம், பெரும்பாலும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்டவைகளாகும். இவைகள் பொதுவான நீதிகளையே கூறுகின்றன. இனி அந்நூல்கள் பற்றி சுருக்கமாகத் தெரிந்து கொள்ளுவோம். கீழ்க்கணக்கு நூல்களாவன,

**“நாலடி நான்மணி நால்நாற்பது ஐந்திணை முப்
பால் கடுகம் கோவை பழமொழி மாமூலம்
இன்னிவைசொல் காஞ்சியுடன் ஏலாதி என்பனவே
கைந்நிலைய ஆம் கீழ்க் கணக்கு”**

இதுவே அப்பாடல். இவை ஒழுக்க நிலையைக் கூறுகின்றனவாகிய கீழ்க்கணக்கு நூல்களாகும்.

பொய்யை வெறுத்தல்

பொய் சொல்வது தவறு பொய் சொல்வதை நல்லவர்கள் வெறுப்பார்கள். பொய்யர்களை மக்கள் மதிப்பதில்லை இன்றும் பொய் புகல்வோரைப் பொது மக்கள் இகழ்ந்துரைப்பதைப் பார்க்கின்றோம். இது பண்டையத் தமிழர் பண்பாகும்.

தலைவன் பரத்தையர் வீட்டுக்குப் போய்விட்டு மீண்டும் திரும்ப நினைத்தான். தலைவின் வரவேற்பை பெறமுடியாது என்பதால். பாணனை அனுப்பி சமாதானம் கூறும்படி செய்கிறான் தலைவன். பாணன் தலைவியிடம் இனி தலைவன் தவறு செய்யமாட்டான் இப்பொழுது செய்த குற்றத்திற்காக வருந்துகின்றான் என்று சொன்னான் பாணன். ஆனால் அப்பாணனைக் கடிந்து கொள்ளுகின்றான் தலைவி என்பதை ஐந்திணை அறுபதில்,

**“பயம் இல் யாழ்ப்பாண பழுதாய் கூறாது
எழு நீபோ நீடாது மற்று**

(ஐந் -46)

என்று பயனற்ற சொற்களைப் பேசும் யாழ் வாசிக்கும் பாணனை குற்றமுள்ள பொற்மொழிகளைப் பேசாமல் நீ எழுந்து போ என்று கூறுகிறான் தலைவி. மேலும் ஐந்திணை எழுபது பாடல்களிலும்,

**“தன் உற்ற எல்லாம் இருக்க இரும்பாண
நின்உற்றது உண்டேல் உரை**

(ஐந் -43)

இவ்விரண்டு செய்யுட்களும் பொய்பேசுவதைத் தமிழர்கள் எவ்வளவு வெறுத்தனர் என்பதைக் காட்டுகிறது. தன்னுடைய தலைவனாக இருந்தாலும் பொய்சொல்வோரை தலைவி விரும்பவில்லை என்பதையும் இப்பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. மேலும் அக்காலத்திலும், இக்காலத்திலும் தலைவி தலைவன் பரத்தையர் வீட்டுக்கு போவதை தலைவி கடிந்து பேசுவதை அறிய முடிகிறது.

நன்றி மறத்தல் தமிழர் பண்பாடன்று

தலைவன் தலைவியின் உயிரினை திணைப்புனத்திலே காப்பாற்றுகின்றான். அதனால் தலைவியானவள் அவனையே என் தலைவியின் தோள்கள் தழுவிக்கொள்ளும். வேறொருவன் தோள்களைத் தொடுவதற்குச் சம்மதிக்க மாட்டான் என்றான் தோழி. இதனால் தலைவி நன்றியை எம் தலைவி மறக்க மாட்டான் நன்றி மறத்தல் தமிழர் பண்பாடன்று என்று தமிழர் நெறியை உரைக்கிறான் தோழி என்பதை,

“கடாஅ மால் யானை கடிந்தானை அல்லால்

தொடாஅ ஆல் எந்தோழி தோள்”

(திணை.நூற் -14)

என்ற திணைமாலை நூற்றைம்பது பாடலில் தமிழரின் நன்றி மறவாத உயர்ந்த பண்பாட்டை அறியமுடிகிறது

நம்பிக்கைகளும் பழக்க வழக்கங்களும்

பண்டையக் காலப் பழக்க வழக்கங்கள் பற்றியும் இந்நூல்களிலே அறியலாம். தும்மல் இயல்பாக வருவது ஆனால் யாரோ நம்மை நினைப்பதனால் தான் தும்மல் வருகின்றது என்பது நம்பிக்கை. மேலும் பெண்களுக்கு இடதுகண்ணும் கனவுக்குப் பலன் உண்டு, நெஞ்சத்திலே எழும் நினைப்பு காரணமாக உடம்பில் உறுப்புக்களிலே மாற்றம் ஏற்படும். பல்லி சொல்லுதற்குப் பலன் உண்டு. இத்தகைய நம்பிக்கைகள் பழந்தமிழர்களிடம் இருந்தன என்பதை ஐந்தினை எழுபது பாடல்களில்,

“பூம்கண் இடம்ஆடும் கனவும் திருந்தின

ஓங்கிய குன்றமம் இறந்தாரையாம் நினைப்ப

வீங்கிய மென்தோள் கவினிப் பிணிதீர்ப்

பாங்கத்துப் பலலி படும்

(ஐந்-41)

மேலும், திணைமாலை நூற்றைம்பது பாடலில்,

“குறி அறிவார்க் கூஉய்க் கொண்டுஓர்

நாள் நாடி நல்குதல் நன்று”

(திணை.நூற் -54)

நல்ல குறிகளை அறிந்து சொல்லும் சோதிடர்களை அழைத்து ஓர் நல்ல நாளை தோந்தெடுத்து அந்த நல்ல நாளிலே திருமணம் முதலிய மங்கலமான செயல்களை நடத்துவார்கள். இதனால் சோதிடர்களைக் கொண்டு நாள்பார்க்கும் செய்தியையும், இவ்வழக்கம் தமிழகத்தில் இருந்தது என்றும் இக்காலத்திலும் இவ்வழக்கம் இருப்பதையும் காண முடிகிறது. கார் நாற்பதில், கார்த்திகை நாளிலே வரிசையாக விளக்கு வைத்து விழாக் கொண்டாடும் வழக்கம் பண்டைத் தமிழகத்தில் இருந்ததை,

“நலமிகு கார்த்திகை நாட்டவர் இட்ட

தலைநாள் விளக்கின் தகையுடைய ஆகிப்

புலமெல்லாம் பூத்தன தோன்றி”

(கார்.நூற் -26)

நன்மை மிகுந்த கார்த்திகைத் திருநாளில் நாட்டினர் கொளுத்தி வைத்த முதல் நாள் விளக்குகளைப் போல, தோன்றிப் பூக்கள் எல்லா இடங்களிலும் அழகுடன் பூத்திருக்கின்றன என்ற பாடல் விளக்கம் அன்றும் இன்றும் இவ்வழக்கத்தினை காண்பதை அறியலாம்.

மேலும், களவழி நாற்பதில்,

“கார்த்திகைச் சாற்றில் கழிவிளக்கைப் போன்ற”

(கள.நூற் -17)

தமிழ் நாட்டிலே கார்த்திகை விழாக் கொண்டாடிய செய்தியை இவ்விரு நூல்களிலும் காணப்படுவதை அறிய முடிகிறது.

நீதிகளின் சிறப்பு

தமிழில் உள்ள நீதி நூல்களிலும் அறங்களையும் மக்கள் பின்பற்ற வேண்டியவை என்னென்ன என்பதை முதுமொழிக் காஞ்சியில் கூறுகின்றார். கூடலூர் கிழார்.

“ஆர்கலி உலகத்து மக்கட்கெல்லாம்

நசையில் பெரியதோர் நல்குரவு இல்லை” (6-ம்பத்து-பா-7)

ஆசையைக் காட்டிலும் பெரிதொரு வறுமை இல்லை என்பதையும் பொருளிலே அளவுக்கு மீறிய ஆசையுள்ளான் நீதி முறைகளையும் பேணமாட்டான் என்பதையும் கூறுகிறது. மேலும்,

“பொருள் நசை வேட்கையோன்

முறை செயல் பொய்”

(7-ம்பத்து-பா-9)

“முறையில் அரசன் நாடு நல்கூர்ந்தன்று”

(9-ம்பத்து-பா-1)

மக்கள் எல்லார்க்கும் சமநீதி வழங்காத நாடு வறுமையால் வாடும் என்பதை கூறுகிறது. மேலும், திரிகடுகத்தில் அரசன் நீதியுடன் நடந்தால் தான் நாடு செழிக்கம் என்பதை நல்லாதனார் கூறுகிறார்.

“கொடுங்கோல் அரசன் பெருமையடைய மாட்டான்”

(திரி-பா-66)

இவ்வாறு ஒரு மன்னன் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதை எடுத்துரைப்பதை அறியமுடிகிறது.

திருக்குறளும் பழமொழியும்:

பழமொழியின் பாடல்களிலே பலவற்றில் திருக்குறளின் கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன.

“நிறையான் மிகுகில்லா நேரிழை யாரைச்

சிறையால் அகப்படுத்தல் ஆகா”

(பா-45)

கற்பிலே சிறந்து நின்று, தம்மைத் தாமே காத்துக் கொள்ளாத பெண்களைச், சிறையிலே வைத்தாலும் அவர்கள் கற்பைக் காப்பாற்றி விட முடியாது. இவை திருக்குறளிலும்,

“சிறைகாக்கும் காப்புஎவன் செய்யும் மகளிர்

நிறைகாக்கும் காப்பே தலை”

(குற-57)

மேலும்,

“ஆற்றவும் கற்றார் அறிவுடையார் அ.துடையார்

நாற்றிசையும் செல்லாத நாடில்லை”

(பா-67)

என்ற பழமொழிப் பாட்டும்,

“யாதானும் நாடாமால் ஊர்ஆமால் என்ஒருவன்

சாந்துணையும் கல்லாத ஆறு”

(குற-347)

என்ற குறளும் கற்றவனுக்கு எந்நாளும் தன்நாடே எவ்வரும் தன்னூரே என்று கற்றவனின் பெருமையை எடுத்துரைக்கின்றது.

“கறுத்தாற்றித் தம்மைக் கடிய செய்தாரைப்

பொறுத்தாற்றிச் சேறல் புகழ் ஆல்-ஒறுத்து ஆற்றின்

வான் ஓங்கு மால்வரை வெற்ப பயன்இன்றே

தான் நோன்றிட வரும் சால்பு”

(பா-44)

உயர்ந்த மலையையுடைய மன்னவனே சினந்து நின்ற தமக்குக் கொடுமை செய்தவர்களின் குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொண்டு நேர்மையான வழியில் நடப்பதுதான் பெருமையாகும் புகழாகும் அப்படியில்லாமல் தாமும் சினங்கொண்டு அவர்களைத் தண்டிப்பதனால் பயன் இல்லை. இது பழமொழிச் செய்யுள். இக்கருத்தே திருக்குறளில்,

“ஒறுத்தார்க்கு ஒருநாளை இன்பம் பொறுத்தார்க்குப்

பொன்றும் துணையும் புகழ்”

(குற-271)

தமக்கத் தீமை செய்தவரை எதிர்த்துத் தண்டித்தவர்க்கு ஒரே நாள் தான் இன்பம் உண்டு. ஆனால் அத்தீமையைப் பொறுத்துக் கொண்டவர்க்கு உலகம் அழியும் வரையிலும் புகழ் உண்டு. இவ்வாறு திருக்குறள் கருத்துடன் ஒத்துக் காணப்படும் பழமொழிப் பாடல்களை அறியமுடிகிறது. இவ்விரு நூல்களும் வாழ்க்கைக் கல்வியை கற்று தருவதை அறியலாம்.

இவ்வாறு பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் பல்வேறு அறக்கருத்துக்களையும் நல்நெறிகளையும் தமிழர் அக்கால முதல் இக்காலம்வரை போற்றும் நம்பிக்கைகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் காணமுடிகிறது. மேலும் ஒரு நாட்டு மன்னன் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் எக்காலங்களிலும் மன்னர்கள் பின்பற்றினால் நாடு செழிக்கும் என்பதையும் அறிய முடிகிறது. அக்கால மக்கள் தமிழர் பண்பாட்டினை போற்றி வளர்த்தனர் என்பதையும் அவற்றை இக்கால மக்களும் போற்றி காக்கப்பட்டால் நாடும் மக்களும் நன்மை பெறுவார்கள் என்று கூறுவது இன்றியமையாதது என்பதை பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் காணமுடிகிறது.

குறள் காட்டும் அற வாழ்வியல்

*ச.கி.நிஷாந்தி, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்.

நெறியாளர்- முனைவர் இரா.இராமகுமார், தமிழ் உயராய்வு மையம், விவேகானந்தா கல்லூரி, அகஸ்தீஸ்வரம், மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி.

மனித இயக்கத்தின் வாழ்வியல் அடிப்படைப் பண்புகளே அறமாகும். தமிழர்க்கு மட்டுமின்றி மாந்தராய் மலர்ந்துள்ள யாவருக்கும் வழிகாட்டும் ஒளிவிளக்கு திருக்குறள். சுவைக்க சுவைக்க சுவையுணர்வின் நுண்ணின்பம் புலப்படுவது போல திருக்குறளைப் படிக்க படிக்க, அதன்படி நடக்க, நடக்க ஒருவனின் வாழ்வு இன்பமடையும். மனித மாண்புகளும் வாழ்வியல் அறங்களும் மதிப்பிழந்து கொண்டிருக்கும் இன்றைய சூழலில் அறத்தை மேம்படுத்த வேண்டிய கடமை இலக்கியங்களுக்கு உண்டு. அவ்வகையில் குறள் காட்டும் அற வாழ்வியலை இக்கட்டுரையின் வழி காண்போம்.

அறமெனப்படுவது

ஒருவன் எல்லா தீமைகளையும் விடுத்து சான்றோர்களின் வழியிலே நிற்பானாயின் இவ்வலகிலே புகழும், மறுவுலகிலே பேரின்பமும் கிடைக்கும். உயிர்களுக்கு அறத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த பொருள் வேறொன்றும் இல்லை. செல்வம் உடையவரே அறம் செய்ய இயலும் என்று எண்ணலாகாது. அங்ஙனம் எண்ணும் மடமாந்தரை நோக்கி வள்ளுவர்

”ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஒவாதே

செல்லும் வாய் எல்லாம் செயல்

(குறள்: 33)

என்கிறார். செல்வம் உடையவர்கள் செல்வம் கொடுப்பதிலும், அறிவில் சிறந்தவர்கள் பிறரின் அறியாமையை அகற்றுவதிலும், உடல் உறுதி உடையவர்கள் பிறருக்கு உதவிகள் செய்வதிலும் ஈடுபட்டு அறமாகிய நற்பணியை செய்ய வேண்டும். இதையே பாரதியாரும்

”நிதி மிகுந்தவர் பொற்குவை தாரீர்

நிதி குறைந்தவர் காசுகள் தாரீர்”⁽¹⁾

என்று அறிவுறுத்தினார்.

இல்லற மேன்மை

அறவாழ்க்கை இல்லறம், துறவறம் என்று இரண்டாக பிரிக்கப்பட்டு முதலில் வள்ளுவர் இல்லறவியலின் அறத்தைக் கூறுகிறார். இதற்கு காரணத்தை அவரே தம் குறளில்,

”இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்

நல்லாற்றின் நின்ற துணை”

(குறள்: 41)

என்கிறார். இதையே முன்னோர்களும் இல்லறமே நல்லறம் என்று கூறினார்கள். இல்வாழ்க்கையானது ஆண்மகன் ஒருவன் தன் மனைவி, மக்கள் முதலியவர்கள் மீது அன்பும் பிறருக்கு உதவும் அறமும் உடையதாக அமையுமாயின் இல்வாழ்க்கை உயர்த்த தன்மையும் சிறந்த பண்பும் உடையதாக அமையும். வரம்புகழ் வள்ளுவர் இதனை,

”அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை

பண்பும் பயனும் அது”

(குறள்: 45)

என்கிறார். அன்பு என்னும் கருவி ஒன்றே அனைத்தையும் ஆளும் தன்மை கொண்டது. அதனை பெற்றுவிட்டால் இல்லறம் இன்பம் பயப்பதாய் அமையும்.

துணைமையின் மேன்மை

இல்லறத்தில் தலைவர் என்னும் சிறப்பு ஆணுக்கு அளிக்கப்படுகின்றது உண்மை. ஆனாலும் இல்லறம் இனிமையுடையதாய் அமைய முழு பங்கும் இல்லாளின் கையில் தான் உள்ளது. இதையே வள்ளுவர்,

”மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இல்லாயின் வாழ்க்கை

எனைமாட்சித் தாயினும் இல்”

(குறள்: 52)

என்கிறார். மனைவியிடம் இல்லறத்தின் நற்பண்புகள் இல்லையாயின், இல்வாழ்க்கை எவ்வகை சிறப்புடையதாய் இருந்தாலும் மாட்சிமைப்படாது. குலவிளக்கமாய், குடும்ப குத்து விளக்காய்,

மாசில்லா மாணிக்கமாய் திகழும் மங்கையர்களுக்கு தெய்வம் அவள் கணவனே என்ற வள்ளுவரின் கருத்தை அடிவொற்றி குமரகுருபரர் தன் நீதிநெறி விளக்கத்தில்,

“குலமகட்குத் தெய்வம் கொழுநனே”⁽¹⁾

என்று கூறுகிறார்.

மகத்துவமிக்க மக்கட்பேறு

வாழ்க்கை சிறப்பாக அமைய ஒருவரின் துணை எத்தகைய நலனைப் பெற வேண்டும் என்று, வாழ்க்கைத்துணை நலம் என்னும் அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் அள்ளிக் கொடுக்கின்றார். மணையறம் மங்கலம் என்றாலும் அதற்கு அணிகலன் நன்மக்கட்பேறு என்கிறார். வள்ளுவர் நன்மக்கட்பேறினை கூறுகையில்,

“பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த

மக்கட்பே றல்ல பிற”

(குறள்: 61)

என்கிறார். நன்மக்களைப் பெறுதலை விட வேறு பெறக்கூடிய பேற்றை யாம் அறிந்ததுமில்லை, அறிகின்றதுமில்லை அறிய போதுமில்லை என்றுக் கூறி இல்லறம் நல்லறமாய் அமைய நன்மக்கட்பேறு அவசியம் என்றுக் கூறுகின்றார்.

அறம் செய்ய ஏற்றதான இல்வாழ்க்கையில், வாழ்க்கை துணைநலம் சிறக்க வேண்டும். அன்புடைய நன்மக்கட்பேறு அமைய வேண்டும் என்று வள்ளுவர் வலியுறுத்துகின்றார். அங்ஙனம் வாய்க்கப்பெறும் மனிதன் இன்பமுடன் இளமையுடன் வாழ்கிறான் என்று புறநானூறு கூறுகின்றது.

“யாண்டு பல வாகநரையில் வாகுதல்

மாண்டவென் மனைவியோடு மக்களும் நிரம்பினர்”⁽²⁾

இப்பாடலின் பொருள்படி வள்ளுவரின் வாய்மொழியும் அமைந்திருக்க காண்கிறோம்.

இனியவைக் கூறி விருந்தோம்பல்

விருந்தோம்பல் தமிழரின் சிறந்த பண்பாடு, விருந்தினர் என்பவர்கள் முன்பின் அறியாத புதியவர்கள் எந்நாட்டவராயினும், எம்மொழியினராயினும் நட்பு கொள்ளும் நல்லெண்ணத்துடன் வீடுதேடி வருவார்களாயின் அவர்களை வரவோற்பார்கள் தமிழர்கள். வள்ளுவ பெருந்தகை விருந்தோம்பலின் சிறப்பை கூறும் போது,

“செல்விருந்து ஓம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்

நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு”

(குறள் : 86)

தன்னிடம் வந்து செல்லும் விருந்தினர்க்கு உதவி புரிந்து அனுப்பிவிட்டுப் பின் வரக்கூடிய விருந்தினரை எதிர் பார்த்திருப்பவன் விண்ணுலகத்தார் விரும்பி எதிர்கொள்ளத்தக்க விருந்தினன் ஆவான் என்கிறார்.

பிறரை இழிவுப்படுத்தாத இனிய சொற்கள், இந்த உலகில் மட்டுமன்று இறந்த பிறகும் இன்பம் கொடுக்கும். இக்கருத்தை கண்ணம் பிரத்தினம் என்னும் ஆசிரியர் தன் நூலில்,

“இழிவுத் தன்மை இல்லாத இன்சொல்

பேசியிருந்தால்

மறுமை இம்மைப் பிறவியிலெல்லாம்

இன்பம் தருமே”⁽³⁾

என்று பாடுகின்றார். விருந்தோம்பலும் இன்சொல் பேசி வரவேற்று மகிழ்வதையும் மனிதன் மேற்கொள்ள வேண்டும் அறமாக வள்ளுவர் வகுக்கின்றார்.

அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்

மனிதன் வாழ்க்கையில் சிறந்து விளங்க அடக்கத்துடன் கூடிய ஒழுக்கம் சார்ந்த வாழ்வே சிறப்பாக அமையும். எப்பொழுதும் இன்பம் தரத்தக்க அடக்கத்தை ஒருவன் மிகவும் கருத்துடன் காக்க வேண்டும் என்பது வள்ளுவரின் அருளுரை, இன்ப வாழ்வுக்கு ஏதுவாக அமையும் பொருட்செல்வத்தை மிகவும் பாதுகாப்பாக வைத்துக் கொள்வது போல் எப்பொழுதும் நிலைத்து நிற்பதும், உயிரோடு உறைவதுமாகிய அடக்கம் என்னும் பண்பை மனிதன் இன்னும் அதிகம் அருமையாகப் பாதுகாக்க வேண்டும். பணத்தைப் பாதுகாப்பது பாரமானது அடக்கத்தைப் பாதுகாப்பு மிகவும் எளிமையானது. எனவே தான் வள்ளுவர்.

“காக்க பொருளா அடக்கத்தை ஆக்கம்

அதனினூங் கில்லை உயிர்க்கு

(குறள்: 122)

சாதாரண மனிதனின் பணிவு உலகில் பெரியதாய் பேசப்படுவது இல்லை. ஆனால் செல்வந்தவர்களிடம் இருக்கும் பணிவு மிகவும் மதிக்கப்படும்.

பிறனில் விழையாமை என்னும் நல்லறம்

பிறருடைய பொருளுக்கு மனிதன் ஆசைப்படுவதே தவறு என்று பல அறநூல்களும் உணர்த்துகின்றன. அதிலும் இல்லத்திலும் தலைவன் உள்ளத்திலும் குடிகொண்ட இல்லத்தரசியின் மீது ஆசைப்படுவது கொடுமையான பாவம் அதற்குரிய தண்டனைகளை சீதையின் கற்பினால் பலியான இராவணனின் நிலையையும், பாஞ்சாலியின் மீது கைவைத்த

துரியோதனின் நிலையையும் இராமாயணமும், மகாபாரதமும் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. அக்கருத்தை வள்ளுவர் கூறுகையில்,

“விளிந்தாரின் வேறல்லர் மற்ற தெளிந்தார் இல்

தீமை புரிந்தொழுகு வார்

(குறள்: 143)

தன்னை நம்புகின்ற ஒருவரின் மனைவியிடம் தீயன விரும்பிச் செய்கைகளை மேற்கொள்ளும் ஒருவன் உயிருடையவனாய் இருந்தாலும் கெட்ட குணத்தின் காரணமாக அவன் இறந்தவனாகவே கருதப்படுவான் என்பது திண்ணம். பிறன் மனைவியை விரும்பாதே என்று பொருள்பட கொன்றை வேந்தனில்,

“மைவிழி யார்தம் மனையகன்று ஒழுகு”⁽⁴⁾

என்று ஒழுக்கப்பாடம் கற்பிக்கின்றார்.

ஈகையும் வாய்மையும்

பேரறிவாளர்களாகவும், நயனுடையாராகவும், பெருந்தகையாளராகவும் உலகில் வாழ வேண்டும் என்று கூறிய வள்ளுவர், அவர்களிடம் சிறந்து விளங்கும் செய்கையாகிய ஈகை என்னும் “அறம்” என்ன என்பதைக் கூறுகின்றார். “பாத்திரம் அறிந்து பிச்சையிடு” என்பது நம் நாட்டுப் பழமொழி. ஈகை என்பது ஒரு அறச்செயலாக விளங்க வேண்டுமானால், பொருளுடைய ஒருவன் அது இல்லாத வறிஞனுக்கு கொடுக்கும் கொடையாக இருத்தல் வேண்டும். இதையே வள்ளுவர்,

“வறியார்க்கென்று ஈவதே ஈகை மற்று எல்லாம்

குறிஎதிர்ப்பை நீரது உடைத்து”

(குறள்: 221)

என்கின்றார். ஏழை எளியவருக்கு கொடுக்காமல் செல்வம் உடையவருக்கு கொடுக்கும் செயல் - கடன் போன்றது ஆகும். ஈகையின் சிறப்பை உணர்த்தவே கண்ணதாசன் பாரியின் புகழை,

முல்லைக்குத் தேர்கொடுத்தான் வேள்பாரி - வான்

முகலினும் புகழ்படைத்த உபகாரி⁽⁵⁾

என்று உரைக்கின்றார்.

பசிக்கொடுமையினை தீர்த்து வைக்கின்ற சான்றோர்களின் சிறப்பை மணிமேகலை,

“உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே (மணிமேகலை பாக எண்: 17)

என்று கூறுகின்றது.

பிறருக்கு கொடுக்கும் ஈகை பண்புடன், தீங்கு விளைவிக்கும் சொற்களை கூறும் தன்மையுடன் இருப்பின் அது அறமாகாது. ஆகவே மனிதன் வாழ்வில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அறங்களுள் ஒன்று வாய்மை என்கிறார். வாய்மை பேச வேண்டும் என்றாலும் பிறருக்கு நன்மை தருமாயின் பொய்மையாக இருப்பினும் அது அறமாகும் என்று முரண்படக் கூறுகின்றார்.

“பொய்மையும் வாய்மை இடத்த புரைதீர்ந்த

நன்மை பயக்கும் எனின்⁽⁶⁷⁾

(குறள்: 291)

பொய், சொற்களும் குற்றமில்லாத நன்மையைக் கொடுக்குமாயின் மெய் சொற்களின் நிலையாகவே கொள்ளப்படும். அனைவரும் ஆத்மாக்களே எனினும், மகாத்மா என்று உலக மக்கள் அனைவரின் உள்ளங்களிலும் நிலைத்து நிற்க காந்திஜியால் முடிந்தது என்றால், அதற்கு காரணம் வாழ்நாள் முழுவதும் கடைபிடித்த வாய்மையே ஆகும்.

முடிவுரை

“எல்லோரும் இன்புற்று நல்வாழ்வு வாழ வேண்டும் என்பதே வள்ளுவரின் நோக்கம். நல்வாழ்க்கைக்கு உடல் வளம் வேண்டும். மனநலனும் வேண்டும். மனத்தைப் பயன்படுத்தி, உடல்நலத்தையும் காத்தோம்பி, வாழ்க்கையில் ஒருவனுக்கு ஏற்படும் நன்மைகளுக்கும், தீமைகளுக்கும் புகழ்ச்சிக்கும், இகழ்ச்சிக்கும் நாம் செய்யும் செயல்களே காரணம் என்பதை மனிதன் உணர்ந்து கொள்ளும் போதே, அவனுடைய வாழ்வு அறநெறியினுள்ளே நுழைந்து விடுகிறது. விரும்பியோ, விரும்பாமலோ, வாழ்க்கைக் கப்பலில் ஏறிவிட்டவன் குடும்பம் என்ற கடலைக் கடந்து இறுதியில் கரையைச் சேர வேண்டியவனாகிறான். அனைத்தையும் இரண்டு இரண்டு வரிகளிலே இரத்தின சுருக்கமாகக் கூறி சென்றுள்ளார் வள்ளுவர் எனில் அது மிகையாகாது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. வான்புகழ் வள்ளுவர் பக்: 44
2. மேலது பக்: 97
3. இல்லறக்குறள் இசைப்பாடல்கள் பா. எண்: 28
4. கொன்றை வேந்தன் பாடல் எண் : 72
5. கண்ணதாசன் சங்க இலக்கிய செல்வாக்கு பக் எண்: 202

கி.ரா.வின் படைப்புகளில் வாழ்வியல்

*முனைவர் பி.பகவதி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், மிகை உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ் உயராய்வு மையம், காமராசர் அரசு கலைக் கல்லூரி, சுரண்டை.

கிராமத்து மக்களின் எளிய வாழ்க்கையை, பண்பாட்டை, அழகியலை, நுட்பமான உணர்வுகளை, போராட்டங்களை அவர்களின் மொழியிலேயே யதார்த்தமாகக் கதை படைப்பதில் தேர்ந்தவர் கி.ராஜநாராயணன் என்னும் கி.ரா ஆவார். அவரின் கூர்ந்து நோக்கும் அழகியல் ரசனை, சமூகப் பொறுப்புணர்வு, சகமனிதன் மேல் காட்டும் பரிவு, சமகாலத்தின் போக்கை உற்றுக் கவனிக்கும் மனிதநேயம், படைப்புத்திறன் போன்றன கி.ரா. வை ஒரு கரிசல் காட்டு எழுத்தாளராகச் சித்திரிக்கின்றது. தன் நாற்பது வயதுக்கு மேல் எழுதத் தொடங்கிய கி.ரா. சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, கடிதம், வரலாறு, வட்டாரச் சொல் அகராதி என்று தமிழ்மொழியின் பல்வேறு இலக்கியத் தளங்களில் முத்திரை பதித்துள்ளார். இக்கட்டுரையின் வழி கி.ரா. வின் படைப்புகளில் வாழ்வியல் விளக்கப்படுகின்றது.

கதையும் வட்டார மொழியும்

தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் பல்வேறு வகையான பண்பாடுகளும் பழக்கவழக்கங்களும் காணப்படுகின்றன. 'வேற்றுமையில் ஒற்றுமை' என்பது இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு மட்டுமின்றி தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கும் பொருந்தும். பண்பாட்டில் ஒற்றுமை வலியுறுத்தப்படும் அளவிற்கு வேற்றுமை விதந்தோதப்படுவதில்லை. தமிழகத்தில் பொருநையாற்றங்கரை, காவிரியாற்றங்கரை, மலைப்பகுதி, கடற்கரைப் பகுதி, கரிசல் பகுதி, நாஞ்சில் நாடு, கொங்கு நாடு என ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடான நிலப்பகுதிகளும், சாதிய மற்றும் தொழிலடிப்படையிலான சமூகப் பிரிவுகளும் காணப்படுகின்றன. இப்பகுதிகளில் வாழும் மக்களின் வாழ்வை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்படும் கதைகளை வட்டாரக் கதைகள் என்றழைப்பது மரபாக உள்ளது. கரிசல் நிலப்பகுதி மக்களின் வாழ்வியலை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்படும் கதைகள் கரிசல் வட்டாரக் கதைகள் என்றும் நாஞ்சில் நாட்டு மக்களை மையமாகக் கொண்டு எழும் கதைகள் நாஞ்சில் வட்டாரக் கதைகள் என்றும் கொங்கு நாட்டு மக்களின் வாழ்வியலைக் கூறும் கதைகள் கொங்கு வட்டாரக் கதைகள் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அவ்வவ் வட்டாரக் கதைகளில் அங்கங்கு வாழும் மக்கள் பேசும் வட்டார மொழிகள் இடம்பெறுகின்றன. இவ்வாறு வட்டார மொழிகளில் கதைகள் படைப்பதைச் சிலர் ஒத்துக் கொள்வதில்லை, மொழியின் வளம் குன்றிவிடும் என எண்ணுகின்றனர்.

தொல்காப்பியர் கூறும் கதைமொழி

தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில் 'புலன்' என்னும் வனப்புடைய செய்யுளுக்கு,

“சேரிமொழியாற் செவ்விதிற்கிளந்து

தேர்தல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிப்

புலனென மொழிப புலனுணர்ந்தோரே”

(தொல்., 1497)

என்று வரையறை செய்கிறார். இந்நூற்பாவில் காணப்படும் 'சேரிமொழி' என்பதற்கு உரையாசிரியர்களான பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் 'பாடி மாற்றங்கள்' எனப் பொருள் எழுதியுள்ளனர். 'பாடி' என்பது ஊர் மற்றும் குடியிருப்பைக் குறிக்கின்றது. மற்றொரு உரையாசிரியரான இளம்பூரணர் தன் உரையில் 'சேரி மொழியால்' என்பதற்குத் தெரிந்த மொழியால் என்று பொருள் கூறியுள்ளார். தெரிந்த மொழி என்பது வட்டார வழக்குச் சொல்லினைக் குறிக்கும். எனவே தெரிந்த மொழியாகிய பேச்சு வழக்கினை அதாவது வட்டார வழக்கினையே தொல்காப்பியர் 'புலன்' என்னும் அழகாகக் கருதியுள்ளார் என்பதை இதனால் உணரமுடிகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியினரின் பேச்சு வழக்கை அம்மக்களின் வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்டெழுதும் கதைகளில் பயன்படுத்தப்படும் போது அம்மொழியானது அக்கதைகளுக்கு அழகினைத் தருகிறது. அத்துடன் கதைகளோடு இயல்பாகி ஒன்றிச் செய்கிறது.

கி.ரா.வின் படைப்புகளில் வாழ்வியல்

ஆரம்பகால புதின ஆசிரியர்களுள் ஒருவரான மாதவையா தனது 'பத்மாவதி சரித்திரம்' என்ற புதினத்தில்,

“தமிழ் பாஷைக்கு நாவல் முற்றும் நாவலாதலால் (புதியதானதால்) ஒரு விஷயம் கூறத்தக்கது. கிரந்தத்தின் இடையிடையே கீழ்த்தரப் பாத்திரங்கள் பேச நேரிடும் போது இலக்கண வழிச் செறிந்த அவர் வாய் மொழிகளை அவ்வண்ணமே எழுதுவது வழக்காயினும் கர்த்தா நேரில் கூறும் வரலாறுகள் வழுவின்றி இருத்தல் வேண்டும்” என்று குறிப்பிடுகிறார். இக்கூற்றின்படி நாவலில் இடம்பெறும் முக்கிய பாத்திரங்களும் நாவலாசிரியனும் இலக்கிய மொழியைப் பயன்படுத்த வேண்டும். கீழ்த்தரப் பாத்திரங்கள் தங்களுக்குரிய பேச்சு மொழியைப் பயன்படுத்த வேண்டும். கீழ்த்தரப் பாத்திரங்கள் என்று மாதவையா குறிப்பிடுவது கல்வியறிவு மறுக்கப்பட்ட அடித்தள மக்களையேயாகும். இன்றும் கூட அவரது கருத்தினை வலியுறுத்துபவர்கள் நம்மிடையே உண்டு” (இனவரைவியலும் தமிழ் நாவலும், ப. 27)

என்பர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன். அவ்வாறு வலியுறுத்துபவர்களின் கருத்துக்களை தமக்கே உரிய நடையில் 'தமிழ் வாழ்க' என்ற கட்டுரையில் மறுத்துள்ளார், கி.ரா.

“ஆதியில் மொழி கருத்துப் பரிமாற்றத்துக்குத்தான் உண்டானது. அதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை. அதன் பிறகு இந்தச் சமுதாயம் வளர்கிறது., மாறுகிறது. மொழிக்கும் இது நேர்கிறது. பேசுவதற்காக இருந்த மொழியில் கதைகள், கவிதைகள், காவியங்கள், இதெல்லாம் பிறக்கின்றன. சமுதாயம் உயர்ந்ததால் மொழியும் உயர்ந்தது. மொழி உயர்ந்தபோது - காவியம் படைக்கப்பட்ட போது இருந்த சமுதாயம் மாறினாலும் காவியம் இருக்கும். இது இந்த இன மக்களுக்கு ஏற்பட்ட ஒரு லாபம். இப்போது காவியம் இயற்றும் யுகம் முடிந்துவிட்டது. இப்போது தமிழில் உரைநடை இலக்கியத்தின் காலகட்டம்” (ப. 428)

என்ற கி.ரா.வின் கருத்து உரைநடை இலக்கியத்திற்கு வட்டார மொழியின் இன்றியமையாமையை உணர்த்துகிறது. மேலும் பேச்சு மொழிக்கும் எழுத்து மொழிக்கும் உள்ள இடைவெளி குறைய வேண்டும் எனவும் கி.ரா. எண்ணுகிறார். கதைகளில் தூய தமிழ் நடையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என கூறுகிறவர்களைத் தமிழ் மொழிக்குப் பெருமை சேர்க்க நினைக்காதவர்கள் என கி.ரா. சாடுகின்றார்.

“தூய தமிழ்வாதிகளுக்குப் படைப்பு இலக்கியம் முக்கியமில்லை, அவர்களுக்கு வார்த்தைகள் தூய தமிழாகி விட வேண்டும், அதுபோதும். அதுவே பெரிய வெற்றி என்று கருதுகிறார்கள். தமிழில் படைப்பு இலக்கியம் என்று அவர்கள் கருதுவது பண்டையத் தமிழ்க் கவிதைகளை மட்டும் தான். புதிதாகத் தமிழில் உரைநடை இலக்கியம் தோன்றி செழிப்பதிலேயோ அப்படி உண்டாகித் தமிழ்மொழிக்குப் பெருமை சேர்க்க வேண்டுமே என்றதிலேயோ ஆர்வம் அவர்களுக்கு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை” (ப. 434)

என்பது கி.ரா. வின் கருத்து. ஈழத்தமிழர்களின் பேச்சிலும் எழுத்திலும் மயங்காத தமிழர் கிடையாது. அதற்கான காரணத்தை,

“மணிக்கொடி கால எழுத்தாளர்களைத் தொடர்ந்து ஈழத்து எழுத்தாளர்களும் கொஞ்ச காலம் நம்மவர்களைப் போலவே ஒருவகைச் 'சாம்பார் நடை' யில் தான் எழுதிக் கொண்டு வந்தார்கள். பிறகு தாம் தெரிந்தது அவர்களுக்கு, இந்த மொண்ணைத் தமிழ் நடையை உதறிவிட்டு, ஈழநாட்டு முகம் தெரியும் படியான ஒரு உயிருள்ள தமிழ் நடையில் எழுத வேண்டும் என்று. இந்த நடையை அவர்கள் தங்கள் மக்கள் பேசும் பேச்சு நடையிலிருந்து வடித்தெடுத்தார்கள், அதில் வெற்றி பெற்றார்கள்” (ப. 417)

என்று கி.ரா. விளக்கியுள்ளார். எனவே பேச்சு நடையிலான வட்டார நடையிலிருந்து தோன்றும் கதை இலக்கியமே வெற்றி பெறும் என்பதே கி.ரா. வின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை எனலாம். அத்துடன் கி.ரா. தூய தமிழ் நடையை சாம்பார் நடை, மொண்ணை நடை, சாவஞ்செத்த நடை, சக்களத்தி நடை பொய்த்தமிழ் என்றெல்லாம் வருணித்துள்ளார்.

தூய தமிழ்நடை மூக்கை நேராகத் தொடாமல் தலையைச் சுற்றித் தொடுவது போல நேரத்தை வீணாக்குகிறது என்பது கி.ரா. வின் எண்ணம். அதனால் தான்

“அது ஒருவகைப் பொய்த்தமிழாகவே எனக்குத் தோன்றிக் கொண்டேயிருக்கிறது” (ப. 415)

என்ற தன் கருத்தையும் முன்வைத்துள்ளார். தூயதமிழ் நடை தேவை என்பவர்கள் மொழி அழிந்து போகுமோ அல்லது திரிந்து வேறு மொழி ஆகிவிடுமோ என்ற பயத்தில் தான் அவ்வாறு கூறுகிறார்கள் என்று எண்ணும் கி.ரா. அவர்களுக்காகக் கீழ்க்கண்ட விடையை முன்வைக்கிறார்.

“தமிழ்த்தாய்க்கு எத்தனையோ முகங்கள். நாம் நினைத்திருப்பது போல அவளுக்கு ஒரே முகம் இல்லை. ‘முப்பது கோடி முகமுடையாள்’ என்று பாரதி சொன்னது தேசத்துக்கு, இது நாட்டுக்கு (தமிழ்நாட்டுக்கு) தமிழ்த் தாய்க்குச் செட்டிநாட்டில் ஒரு முகம், கொங்கு நாட்டில் ஒரு முகம், சோழ நாட்டில் ஒன்று, நெல்லைச் சீமையில் ஒன்று, கரிசல் காட்டில், தொண்டை நாட்டில், நாஞ்சில் நாட்டில், மதுரை மண்ணில், இன்னும் பல, (ஈழத்துத் தமிழையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்) இப்படி வட்டாரந்தோறும் அவளுக்குத் திருத்தமான முகங்கள் இருக்கின்றன. முகத்துக்கு ஒரு நாக்கு இருக்கிறது. நாக்குக்கு ஒரு பேச்சு இருக்கின்றது. தமிழ்மொழி அவ்வளவு பரந்.....த விஸ்தாரமான மொழி” (பக். 414-415)

என்று தமிழ்மொழி குறித்து பெருமிதம் கொள்கிறார்.

மொழி என்பது எழுத்து அல்ல. எழுத்துக்கள் தான் மொழி என்று மயங்கினால் பல தவறுகளைச் செய்ய நேர்ந்து விடும் என்று அஞ்சும் கி.ரா. பேசுவோரின்றி செத்த மொழியாக இலக்கியங்களில் - எழுத்து நடையில் மட்டும் காணப்படும் மொழிகளையும் பட்டியலிடுகின்றார். மேலும் கிளைகளால் மரத்தின் அடிப்பகுதி விருட்சமாக மாறுவதைப் போல வட்டார மொழியால் தமிழின் வளமை பெருகும் எனவும் கி.ரா. கூறியுள்ளார்.

எனவே நினைத்ததை நினைத்தவாறே கூறும் வழக்கில் உள்ள பேச்சுமொழி - அந்ததந்தப் பகுதி மக்களின் நாவில் புரளும் வட்டார மொழியே கி.ரா. வின் கதைமொழியாகக் கருதப்படுகிறது. இதன் வழி கி.ரா. மக்களின் வாழ்வியலைப் பதிவு செய்துள்ள தன்மையினை இக்கட்டுரை வழி கண்டோம்.

குறுந்தொகையும் :.பிராய்டு உளவியலும்

*முனைவர் க.பேச்சியம்மாள், தமிழியல் துறை, உதவிப் பேராசிரியர், மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி.

முன்னுரை

உளவியல் என்பது இன்று பல்வேறு துறைகளில் அகலக்கால் பதித்து வருகிறது. உளவியல் சாராத துறைகளே இல்லை என்று கூறும் அளவிற்கு உளவியலின் தேவை இன்று உணரப்பட்டு வருகின்றது. உளவியல் என்பதன் ஆங்கிலச் சொல் ‘Psychology’ ஆகும். மனிதனின் ஆழ்மனத்தோடும் அதன் இயங்குநிலையோடும் தொடர்புடைய ஒன்றாக உளவியல் உள்ளது. உளவியலும் இலக்கியமும் என இன்று பல்வேறு ஆய்வுகள் நடந்தாலும் அவை பிராய்டு, யுங், லக்கான் போன்ற உளவியலாளர்கள் கலை இலக்கியம் தொடர்பாக முன் வைத்துள்ள கருத்தியல்களுக்கும், வரன் முறைகளுக்கும் ஏற்ப இன்னமும் முழுமை பெறவில்லை என்று கூறலாம். அந்த வகையில் குறுந்தொகைக் கவிதைகளை உளவியல் சார் கருத்துகளின் அடிப்படையிலே ஆராய வேண்டியது அவசியம். பழந்தமிழரிடத்தே நிலவிய உளவியல் பற்றிய சிந்தனைகளை ஆராய்ந்து அறிவதே இக்ககட்டுரையின் நோக்கமாக அமைந்துள்ளது.

உளவியல்

உளவியல் என்பதை உளவியலாளர்களான பிராய்ட், யுங், லக்கான் போன்றோர் கூறிய கருத்துக்களை உளவியலுக்கான வரையறைகளாகக் கொள்ளலாம். அகராதிகளின் துணைக்கொண்டு ஆராயும் போது “மனிதமனம் செயல்படுவதைக் குறித்தும், மனத்தின் வெளிப்பாடுகளான நடத்தை, குணம் குறித்தும் ஆராயும் (அறிவியல்) துறை, Psychology.” எனவும் “The Science of the Mind – மனிததத்துவ சாஸ்திரம்” எனவும் பொருள் கூறப்படுகின்றது. அந்தவகையில் ‘சிக்மண்ட் பிராய்ட்’ (Sigmund Freud) மனத்தின் இயல்பு, பாகுபாடு, செயற்பாடு என்னும் நிலைகளில் உளவியலை ஆராய்ந்து உளவியலுக்கு பெருமை சேர்த்துள்ளார். இவரே இலக்கியப் படைப்புக்களை ஆராயப்பயன்படும் உள்பகுப்பாய்வு (Psychoanalysis) பற்றி முதன் முதலில் எடுத்துக்காட்டுக்களுடன் விளக்கியுள்ளார்.

புணர்தல்

குறிஞ்சி நிலத்துக்குரிய அகவொழுக்கமாகப் புணர்தலைக் குறிப்பிடுவர். புணர்தல் என்பது உயிரினங்களின் அடிப்படை உணர்ச்சி என்றே கூறலாம். குறுந்தொகைப் பாடல்களில் தலைவன் தலைவியைக் கண்டு அவளுடைய அழகில் மயங்கி மையல் கொள்கிறான். அவளுடைய அம்பு போன்ற கூரிய பார்வையும் கண்களும் பற்களும் ஒழுங்காக அமைந்துள்ளன. (குறு.132,272,52) அவளது கருங் கூந்தல் குவளை மலர் வீசவும் (116,300,52) நெற்றிகள் ஒளிவீசவும், தோள்கள் திரண்டும் வாய் அல்லி மணம் வீசிக் கொண்டிருக்கின்றது. (70,72,300) மேனி பொன் போன்று அழகிய நிறம் அவள் மயில் போன்ற இயல்பையும் நீரைப் போன்ற சாயலையும் உடையவள், அவன் அவளைக் கூர்ந்து. அவள் கண்கள் அம்பு எய்வதைப் போல அவனுக்கு காம நோயைத் தருகின்றன. (72) அவளுக்கோ அவன் கண்கள் காதல் நோயைத் தருகின்றன. (13) தலைவியிடமிருந்து பிரிந்த தலைவனுக்கு அவள் நினைவு புதிதாகப் பிடிக்கப்பட்ட யானையைக் கட்டிப்போடுவது போல அவனை கட்டிப் போடுகிறது.

பொருள் ஈட்டிக் கொண்டு வந்த தலைவன் தன் பெற்றோர் மூலம் பெண் கேட்கிறான் (குறு.146) பெண் கொடுக்க பெற்றோர் இசைய திருமணம் நடக்கிறது (குறு.351) பெண் தர மாட்டார்கள் என்று தோன்றும் போது தோழி தலைவனிடம் கூறி பெற்றோருக்குத் தெரியாமல் தலைவியை அவன் இல்லத்துக்கு அழைத்துப் போகும்படி கேட்டுக் கொள்கிறாள் (குறு.271) இதற்கு உடன்போக்கு என்று பெயர். தலைவனை உடன்போக்கிற்கு ஒப்ப வைக்கிறாள் (குறு.388) தலைவியிடம் இசைவினை முயன்று பெறுகிறாள் (குறு.297,369,343) தலைவி இசைந்ததைத் தலைவனுக்கு தெரிவிக்கிறாள். தலைவியைத் தலைவனோடு சேர்த்து அனுப்பும் போது தோழி தலைவனிடம் சொல்லும் சொற்கள் நெஞ்சை நெகிழ்விப்பனவாக உள்ளன. “தலைவனே! நீ இவளை அழைத்துச் செல்லுமிடத்தில் உன்னைத் தவிர வேறு யாரும் இவளுக்கில்லை. இவள் உனக்குச் செய்யும் நன்மை ஆயினும் போற்றுக நீ இவளை

விரும்புதல் சிறந்தது. இவள் ஊடினாலும் அந்த ஊடல் தீர அவளுக்கு அளி செய்வாயாக (குறு.115) என்கிறாள். பிறகு இவர்கள் இருவரும் சென்று விட்ட செய்தியைச் செவிலிக்குத் தெரிவிக்க செவிலி அதை நற்றாய்க்குத் தெரிவிக்கிறாள். (குறு.15) அதன் பின்னர் செவிலி தலைவியைச் தேடி செல்லும் போது பலரை பார்க்கிறாள். ஆனால் தலைவியையும் அவளை அழைத்துச் சென்ற காளையையும் அவளால் பார்க்க முடியவில்லை “வானத்து மீன்கள் போல் எவ்வளவு பேர் கண்ணுக்குத் தட்டுபடுகிறார்கள், ஆனால் அவர்கள் காணப்பட வில்லையே” என்று ஏங்கவே, கால் தளர்ந்து நடை தவறி, பார்த்து பார்த்து கண்களும் ஒளி (குறு.44) இழந்து திரும்பும் போது கூறுகிறாள். “எம்மை விட்டு எம் மகள் போகும் மலைவழி மணல் மிகப் பெற்றதாய் ஞாயிற்றின் வெப்பம் தெரியாமல் மழை பெய்து குளிர்ச்சியுடையதாக” என்று வாழ்த்தி விட்டுத் திரும்புகிறாள் (குறு.378) தோழியையும் செவிலியையும் பண்பட்ட மனிதர்களாகப் படைக்கப் பெற்றுள்ளனர். இதை தான் சுயநல மனம் (Ego / Egoistic Mind) என்று .:பிராய்ட் கருதுகிறார். சுயநல மனம் மனிதனுடைய வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது என்று நிச்சயமாகக் கூறமுடியும். ஏனென்றால் சுயநல மனமானது மனிதனுடைய அக மனதையும் புறஉலகையும் ஒரு பாலம் போல் இணைத்து அவனுடைய அகமனதிலுள்ள கட்டுப்பாடில்லாத உணர்ச்சிகளையும் பல்வேறு எண்ணங்களையும் ஒருங்கிணைத்து அவன் எண்ணங்களைக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவருவதோடு அவனைப் பண்பாடுள்ள மனிதனாகவும் மாற்றுகிறது. இந்த மாற்றங்களுக்கு ஒரு செயல் ஊக்கியாகச் செயல்படுகிறது அவன் வாழும் சூழலாகும். இந்த மனதை யதார்த்த மனம் என்று பஞ்சாங்கம் கூறுகிறார். இலக்கியப்படைப்பிற்கு இந்த யதார்த்தமனம் அல்லது மனிதனோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற நிகழ்கால மனம் மிகவும் துணைபுரிகிறது. ஒருவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்காத கொடுமையைப் புரிந்த இந்தத் தலைவனையும் மனங்கோணாமல் தன்னுடைய கற்பொழுக்கத்தின் சிறப்பினால் தலைவனுடைய கொடுஞ்செயலை மறைத்து வாழ்த்தும் பண்புடையவர்களாக காட்டுகிறார் ஆசிரியர்.

இரங்கலும் இருத்தலும் ஊடலும்

அகப்பொருள் மரபின்படி இரங்கலும், இரங்கல் நிமித்தமும் நெய்தல் திணையின் பாற்படும். தொழிலின் நிமித்தம் தம்மைப் பரிந்து போகும் தலைவனின் பிரிவை ஆற்றாது தலைவி இரங்கல் நிலையிலே தவிப்பாள். முல்லைத் திணைக்குரிய அகத்திணை ஒழுக்கம் இருத்தல். இது காத்திருத்தல் காவலிருத்தல் என்ற இரு வகையிலே நோக்கத்தக்கது. மருதத்திணைப் பாடல்களில் ‘ஊடல்’ என்னும் அகவொழுக்கம் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. ‘ஊடல்’ என்பது தலைவிக்குத் தலைவன் மேல் எழும் ஒரு பொய்க்கோபம் என்றே கூறலாம். தலைவன் பிரிவு தலைவியை மிகவும் வருத்துகிறது. அவர் “போகப் போகிறேன் போகப் போகிறேன்” என்று சொன்ன போதெல்லாம் வழக்கமாகச் சொல்வதையே சொல்கிறார். போக மாட்டார் என்று நினைத்து ஒருநாள் “போங்களேன்” என்றேனே (குறு.325). “என்னைத் துறந்து பொருளைத் தேடிச் சென்றார் என்றால் பொருள் தான் பெரிது அருள் விரும்பத்தகாதது” என்று நினைத்து விட்டாரே (குறு.174) பொருளுக்காக என்னைப் பிரிந்து செல்லும் உரம் அவருக்கு இருக்குமானால் உரம் உடையவர் உரம் உடையவராகவே இருக்கட்டும். நான் மடமடந்தையாகவே இருக்கிறேன்” என்று நினைத்துப் பொருமுகிறாள் (குறு.20) (குறு.285) தலைவியைப் பிரிந்து பரத்தையர் இல்லங்களுக்குச் செல்கிறாள். தலைவி மறுபடியும் துன்பத்திற்கு ஆளாகிறாள். “மாறுபட்ட தழைகளை உடுத்திக்கொண்டு அத்தழையாடை தேமல் நிறைந்த பரத்தை தலைவரைப் பார்க்க நான் இரங்கத்தக்கவள் ஆவேன்” என்று வெம்புகிறாள் (குறு.293). இருந்தாலும் தோழி அவள் ஊடலைத் தீர்க்கும் முயற்சியைக் கைவிடவில்லை. தலைவி, “தலைவரிடமிருந்து நாம் இழந்த நலத்தைத் திரும்பப் பெறலாம் என்கிறாய். ஆனால் இரந்தவர் வேண்டியதைக் கொடுத்துவிட்டு அதைத் திருப்பித் தா என்று கேட்பதைவிட உயிரை இழப்பது துன்பமானதே” என்கிறாள் (குறு.349). தலைவன் பரத்தையரிடம் செல்வதை சுப்பர் ஈகோ என்கிறார் பிராய்டு.

பிரிதல்

பிரிவின் காரணமாக தலைவி அடையும் துன்பத்தை தாங்க முடியவில்லை எப்போதும் இணைந்தே இருக்கும் மகன்றில் என்னும் பறவைகளுக்குக்கிடையில் பூக்குறுக்கிட்டாலும் பல ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டதுபோல் அவற்றுக்குத் தோன்றுமாம் பிரிந்து தனித்தனியே இருக்கும் நிலையிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள உயிர் போக வில்லையே என்று ஆற்றாளாகிறாள் (குறு.57) கடலைப் பார்த்து கடலே நீ என்னைப் போல் யாரால் வருத்த முற்றாய் இரவும் பகலும் உன் அலையின் ஒலி கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறதே என்று அரற்றுகின்ற (163) தலைவியை ஆற்றுகிறாள் தோழி.

“இதை .:பிராய்டின் மேம்பட்ட மனம் (Super ego) என்று கூறலாம். .:பிராய்ட் ஒரு மனிதனை பண்புடையவனாக மாற்றும் மனது என்று குறிப்பிடுகிறார்”. அதாவது தலைவியுடன் தங்காமல் தலைவன் வினை மேற்கொள்வதும் கட்டுப்பாடுடனுடன் இருப்பதும் மேலும் தலைவியை அதுவரை தோழி ஆற்றுவிக்கும் பண்புடையவர்களாக பார்க்க முடிகிறது. தலைவன் தலைவி சந்தித்தப் பின் “உன் தந்தையும் என் தந்தையும் உன் தாயும் என் தாயும் எம்முறையில் உறவினர்? நீயும் நானும் இதற்கு முன் அறிந்தவர்களா? நம்முடைய நெஞ்சங்கள் இப்போது கலந்து நிற்கின்றனவே” என்று அவளை ஆற்றுவிக்கிறான் (குறு.40) மென்மை உடையவளே கடல் சூழ்ந்த உலகமே எனக்கு கிடைத்தாலும் நான் உன் நட்பை விடமாட்டேன் (குறு.300) என்று கூறி அவள் அச்சத்தைப் போக்கி பிரிகிறான். இதற்குமேல் தலைவியின் கற்பு வாழ்க்கை ஆரம்பிக்கிறது. தலைவன் வீட்டை அடைந்ததும் தலைவியின் சிலம்புகழி சடங்கு நடத்தப்படுகிறது (குறு.715) (சிலம்பு கழித்தல் என்பது மணமாகாத பெண் அணிந்திருக்கும் ஒரு வகைச் சிலம்பைத் திருமணத்தின் போது கழட்டி விடுவது). திருமணமான சில நாட்கள் கழித்துத் தோழி தலைமகன் வீடு சென்று தலைவியின் இல்வாழ்க்கையைப் பார்க்கிறாள். “திருமணம் ஆகும்வரை நீ ஆற்றியிருந்ததைப் பற்றி நான் மகிழ்கிறேன் என்கிறாள்.”

இருவருடைய வாழ்க்கையும் இன்பமாக நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கையில் “ஒரே ஒரு நாள் தலைவியைப் புணர்ந்தேனானால் அதற்குமேல் அரை நாள் வாழ்க்கையும் எனக்கு வேண்டாம்” என்று சொன்ன தலைவன் (குறு.280) “தலைவியொடு வாழும் நாள்களே வாழும் நாள்கள் மற்றவையெல்லாம் பதடி நாள்கள்” என்று சொன்ன தலைவன் (குறு.323) இவனையே நம்பி பெற்றோரை விட்டு நீங்கி வந்து இவனைத்தவிர வேறு யாரும் இல்லாதவளான (குறு.115) தலைவன் அனுப்பிய பாணணிடம் தோழி “காலையில் எழுந்து தேரில் பரத்தையர் வீடு சென்று திரும்பும் தலைவனைக் கண்டு தலைவி குழம்புகிறாள்” என்கிறாள். தலைவியைப் பார்த்து இக்குடியில் பிறப்பது பெரிய துன்பத்தைத் தரக்கூடியதாகும் (குறு.45) என்றும் தண்துறை ஊரனுக்கு நீ பெண்டினை ஆயின் பலவாகுக உன் நெஞ்சில் துன்பம் சிலவாகுக நீ துஞ்சும் நாட்கள் என்கிறாள் (குறு.91) ஆயினும் தலைவனிடம் “நீ எமக்கு இன்னாத பல செய்யினும் நீ இல்லாமல் வாழ வல்லவர்கள் அல்ல நாங்கள்” என்கிறாள் (குறு.309). தலைவி ஒருவாறு ஊடல் தீர்ந்து “செல்வம் நிறைந்த வீட்டில் பல கடமைகள் பூண்ட பெருமுதுப் பெண்டிராகிய நமக்கு ஊடலால் துன்பப்படும் இவ்வேளையில் அவர் இன்னாதவர் என்று சொல்லும் இச்சொற்கள் என்ன பயன்தரும் தோழி” என்று தோழியைக் கேட்கிறாள் (குறு.181). ஊடல் தீர்ந்து தலைவனுடன் சேர்ந்து பிறகு தலைவி தோழியைப் பார்த்து “தோழியே! தலைவன் கொடிய செயலைச் செய்துவதும் போது கூட முகம் திரியாது கடவுட் கற்போடு அவனைப் பேணி வரவேற்கிறாயே நீ மடவை என்று என்னைச் சொல்லாதே. சான்றோர் அவர்முன் பிறர் புகழ்வதையே நாணுவர் பழியை எப்படித் தாங்குவர்? அதனால்தான் என்கிறாள் (252). அன்பு வாழ்க்கை மறுபடியும் தொடங்குகிறது. தலைவன் தன் மகனை அணைத்துக்கொண்டு நிலவில் குறுங்கட்டிலில் படுத்திருக்கிறான். அவன் முதுகுப்புறத்தைத் தழுவிக்கொண்டே இம்மை மாறி மறுமையாயினும் நீ தான் என் கணவன் நான் தான் உன் நெஞ்சு நிறைந்த மனைவி என்கிறாள் தலைவி (குறு.49) குறுந்தொகை காட்டும் அக வாழ்க்கையின் குறுகிய வடிவம் ஆகும். மனித மனத்தின் ஆழமான நீங்காத உணர்வு அழகை ஆகும். நனவிலி உள்ளத்தின் ஆழமான பகுதி இதை உள வெளிப்பாடுகளைக் கொண்டு கண்டறியலாம். “ஒவ்வொரு உள வெளிப்பாடு அகநிலையின் ஒட்டுமொத்த வெளிப்பாடு ஆகும். உள்ளத்தைப் பகுப்பாய்வு செய்வதன் மூலமாக நனவிலியை அடையாளம் காணலாம் என்கிறார் .:பிராய்ட் “உளச் செயற்பாடுகள், இயக்கங்கள், படிமுறைகள் எல்லாம் பாலுணர்ச்சியின் விளைவுகளே” (பிராய்டு பக்.29) “ஒட்டு மொத்த அகநிலையின் செயற்பாடுகள் அனைத்தையும் செய்வது ஈகோ” (பக்.40) தலைவியின் உடல்மெலிவைக் கண்டு செவிலியும் நற்றாயும் குறி கேட்க, குறி சொல்பவள் அவளுடைய பாட்டின் இடையே தலைவனுடைய குன்றத்தைப் வைத்து பாடவே, இது தான் தக்க சமயம் என்று “அகவன் மகளே அகவன் மகளே” (குறு.23) மீண்டும் அந்த குன்றத்தைப் பற்றிப் பாடு என்கிறாள். இதற்கு அறத்தோடு நின்றல் என்று பெயர். திரும்ப திரும்ப ஏன் பாடச் சொல்கிறாள் என்று தாயர்கள் ஐயம் கொள்கின்றனர். குன்றத்து வேலனை அழைத்து வெறியாட்டு நடத்தி ஆட்டுக்குட்டியை அறுத்து அதன் இரத்தத்தைத் தலைவியின் நெற்றியில் தடவி முருகு தலைவியை அணங்கியுள்ளது என்கிறான் வேலன். அச்சமயத்திலும் தோழி வேலனே சினம் கொள்ளாதே. ஆட்டுக்குட்டியை வெட்டிப் பலிகொடுக்கும் பலி அந்த தலைவனைப் போய் சேர வேண்டும் என்கிறாள். அய்யம் முற்றிய பெற்றோர்கள் தலைவியை இற்செறிப்பு செய்ய ஊரில் அலர் தோன்றுகிறது. (குறு.302) காவல் மிகுந்த பின் தலைவியின் உடலில் வேறுபாடு கண்டு

இது பால் உணர்ச்சியின் ஆணை வரையறை செய்து இது நடந்துவிட்டது என்பதை தவிர அவருடைய தகுதியை அறிய நாம் யார்? நீல மலரை நோக்கும் போதெல்லாம் நான் எவ்வளவு கூறினாலும் அதற்கு அவள் பொருந்தாதவளாய் உள்ளத்தின் உள்ளே வருந்தி கண்ணீர் விடுகிறாள் என்று தோழி கூற (குறு.366) அவன் யார் என்பதை செவிலி தெரிந்து விடுகிறாள். இனிமேலும் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் இருப்பது தக்கது அன்று தோழி தலைவனுக்கு அறுவுறுத்துகிறாள் “பரிசுப் பொருள் ஈட்டு வருகிறேன். செல்லும்போது” வாடையே பாம்பின் தோல் தொங்குவது போல் தோன்றும் வெள்ளிய அருவிக்கு அருகில் இருப்பது தான் தலைவியின் ஊர் அவளைத் துன்புறுத்தாமல் காப்பாற்றுவாயாக என்று வாடையை கேட்டு கொள்கிறான் (குறு.235) மாலையை எப்படியாவது நீந்தினாலும் என்ன பயன்? இரவு என்னும் வெள்ளம் கடலைவிடப் பெரியதாக எதிரில் நிற்கிறதே” என்றெல்லாம் தோழியிடம் கூறி மெலிகிறாள் சென்ற இடத்தில் தலைவனுக்குத் தன்னைப் பற்றிய நினைவே வராதா என்று ஏங்குகிறாள் (குறு.16,67)மாலை நேரம் அவளை மருளவைக்கிறது. மாலை வருவதற்கு முன்பே அது தரப்போகும் துன்பத்தை யெண்ணி அழுங்கிறாள். “அவரோடு இணைவதற்குமுன் மாலையை நான் அறிவேன், ஆனால் அது இவ்வளவு வருத்தம் தரத்தக்கதென்று நான் அறியேன் (குறு.352,386). அவர் சென்ற நாட்டில் துன்பம் தரும் இந்த மாலை கிடையாதோ (குறு.46,330) ஆண் மான் தன் பிணையைத் தழுவியவாறு புதர் மறைவில் மறையவும் யானை தன் இணையான பிடயானையோடு மலைப்பக்கம் சேரவும் மாலை வந்து விட்டதே (குறு.319) ஆண் புறா பலமுறை தன் பெட்டையை அழைத்து இமைக்கும் நேரத்தில் இன்பம் நுகர்கின்றதே (குறு.387).

முடிவுரை

குறுந்தொகையை ஆராயும் போது தோழி மதிநுட்பம் நிறைந்தவளாகவும், சமூகத்துடன் இணங்கி சமூக மரபுகளைக் காப்பவளாகவும், தலைவியின் உள்ளம் போராட்டங்களையும், முறிவுகளையும் தீர்த்து வைப்பவளாகவும் உளவியல் கூறுகளை நிரம்ப பெற்றவளாகவும் படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். குமரப் பருவத்தினரின் நடத்தை மாற்றங்கள், உள்போராட்டங்கள், உள்ள முறிவுகள், மனவெழுச்சியின் தீவிர வெளிப்பாடு, சமூகவியல்பு வளர்ச்சி போன்ற குமரப்பருவ வெளிப்பாடுகளே குறுந்தொகைப் பாடல்களில் விரவி காணப்படுகின்றன. .பிராய்டின் உளவியல் கோட்பாட்டின்படி இலக்கியப்படைப்புகளையும் அவற்றைப்படைத்த, படைக்கிற படைப்பாளிகளின் உணர்வுகளையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால் படைப்பிலக்கியத்திற்கும் சமுதாய மற்றும் இயற்கைச் சூழலுக்கும் ஒரு இறுக்கமான தொடர்பு இருக்கிறதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. சுருங்கக் கூறினால் ஒரு சமுதாயத்தின் முழுமையான மனப்பான்மைக்கும். புரிந்துணர்வுக்கும் அந்தச் சமுதாயத்தைச் சுற்றி இருக்கிற ஒவ்வொரு கூறுகளுக்கும் இடையே இடைவிடாமல் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிற உரையாடல்களின் வெளிப்பாடே படைப்பிலக்கியம். சமுதாயத்திற்கும் சூழலுக்கும் நடைபெறுகிற இந்த உரையாடல்களை ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் அவரவர் ஆழ்மனக் கனவு, அந்தத் தாக்கத்தால் ஏற்படுகிற மனநிலை, நிகழ்கால அனுபவம் முதலியவற்றின் அடிப்படையில் நோக்கும் போது, வெளிக்கொணரும் போது வெவ்வேறு விதமான இலக்கியப்படைப்புகள் அந்தந்தக் காலப்பகுதிகளுக்கேற்ப உருவாக்கப்படுகின்றன.

துணைநூற்பட்டியல்

1. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, க்ரியா, சென்னை. 2004
2. தி.கு. இரவிச்சந்திரன், .பிராய்ட் யுங் லக்கான் அறிமுகமும் நெறிமுகமும் அடையாளம் பதிப்பகம். தமிழ்நாடு.
3. கைலாசபதி.க, சமுவியலும் இலக்கியமும், நியூ செஞ்சரி பக்ஹவுஸ், சென்னை, 1988
4. சிவத்தம்பி.கா, இலக்கியமும் கருத்துநிலையும், தமிழ் புத்தகாலயம், சென்னை, 1982
5. The Little Lifco Dictionary, The Little Flower Co, Chennai, 1999.

பெரிய மலர் மாலைகள் சார்த்தி வணங்கப்பட்டுள்ளன.

திருமந்திரம் உணர்த்தும் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்

*முனைவர் ந.பிரதீபா, உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, பூசாகோஅர கிருஷ்ணம்மாள் மகளிர் கல்லூரி, கோவை.

முன்னுரை

பக்தி இலக்கியங்களில் தனியொரு மந்திரமாக திகழ்வது திருமந்திரமாகும். இவற்றுள் திருமுலர் வாழ்வியல் மேன்மைகளை உணர்ந்து உலக வாழ்வு நிலையற்ற தன்மையது. யாக்கை நிலையற்றது. செல்வமும் நிலையற்றது. ஐம்புலன்களும் இன்ப நுகர்ச்சியில் சிக்கி அல்லல்படுகின்றன. இதனை விடுத்து எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து இருக்கும் இறைவனின் திருவடி பாதத்தை தொழுது வீடு பேற்றினை அடைவதே உயரிய வாழ்வாகும் என்பதனைத் தமது பாடல்களில் எடுத்தியம்பியுள்ளார். இவ்வாழ்வியல் சிந்தனைகளை ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

திருமந்திரம்

சைவத் திருமுறை பன்னிரண்டனுள் பத்தாம் திருமுறையெனப் போற்றப்பெறுவது திருமந்திரமாகும். இந்நூலை அருளிச் செய்தவர் சிவயோகியராய் விளங்கிய திருமுலர் ஆவார். இவரை நம்பியாரூரர்,

‘நம்பிரான் திருமுலன் அடியார்க்கு அடியேன்’ என திருத்தொண்டத் தொகையில் போற்றியுள்ளார். நம்பியாண்டார் நம்பி திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில்,

“அடிமன்ன வைத்த பிரான் முலனாகிய அங்கணை” (பா.37, வரி.4)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்நூல் மூவாயிரம் பாடல்களைக் கொண்டது. “முன்னிய அப்பொருண்மாலைத் தமிழ் மூவாயிரஞ்சாத்தி” என சேக்கிழார் வாய்மொழியாலும் “முன்னுரை செய்த மூவாயிரந் தமிழ்” என இந்நூல் செய்தவர் வாய்மொழியாலும் அறியப்படுகிறது. இந்நூலினுள் பிறவியாகிய துன்பத்தினின்றும் நீங்கி வீடுபெறுதலை அறிவுடைய மக்களின் கடமையும் செயலுமாகும். அந்நிலை சிவனையடைந்தாலன்றிக் கைகூடாது. சிவன் ஒருவனே எல்லார்க்குந் தலைவன்.

சிவபெருமான் உயிர்கள் மேல் வைத்த பெருங்கருணையால் மன்னுயிர்கள் பாசப்பிணிப்பினின்றும் நீங்கி வீடுபேறடைதற் பொருட்டு வேத சிவகாமங்களை அருளிச் செய்துள்ளார் என்பதைத் திருமந்திரம் இயம்பிச் செல்கிறது.

நிலையாமை

ஆழ்வார் நாயன்மார் பாடல்களில் துறவறம் பழிக்கப்படவில்லை. இல்லறம் வெறுக்கப்படவில்லை. நிலையாமை உணர்த்தப்படுகிறது. கலைகளும் போற்றப்படுகின்றன. இந்த உலக இன்பங்களை நுகர்ந்த இறைவனிடத்தில் பக்தி செலுத்தலாம் என்ற தெளிவைப் பக்தி இலக்கியம் தருகிறது. உலக வாழ்வைக் கண்டு அஞ்சும் அச்சம் நீங்கி மக்கள் கூடி வழிபாடு செய்து பக்தியுணர்ச்சியில் திளைத்திருக்க ஊக்கமுட்கிறது. இவற்றுள் இளமை, யாக்கை, செல்வம் என யாவும் சில காலம் இருந்து மறைவனவே ஆகும். இந்த உண்மைப் பொருளாகக் கருதிப் பற்று வைத்தல் கூடாது. இறைவனே நிலைத்த பொருள் ஆவான். அவன் மீது அன்பு செலுத்துதலை உண்மையான நிலைத்த இன்பத்திற்கு வழிவகுக்கும் என்ற கருத்தையும் கூறிச் செல்கிறது.

யாக்கை நிலையாமை

மக்கள் பிறப்பு அது நிலையற்றுப் போகக் கூடியது. உடல் உள்ள போதே முக்திப் பயனை பெறவிரைதல் வேண்டுமன்றி அவ்வுடம்பையே பொருளாகக் கருதி அதனிடத்து பற்றுச் செய்தல் கூடாது என்பதை திருமுலர்,

“சீக்கை விளைந்தது செய்வினை மூட்டிற்ற

ஆக்கை மிகுந்த தலகு பழுத்தது

மூக்கினிற் கைவைத்து மூடிட்டுக் கொண்டு போய்க்

காக்கைக்கு வுண்பலி காட்டிய வாரே”

(பா. 146)

சீக்கை என்னும் வாயொளி உண்டாயிற்று. செயற்படுகின்ற உறுப்புக்கள் மடிந்து கிடையாகிவிட்டன. உடம்பு உயிர்த் தொடர்பை நீக்கிவிட்டது. எலும்புகள் வீங்கிவிட்டன என்று பல அறிகுறிகளைச் சொல்லி, மூக்கில் கைவைத்துப் பார்த்து ஐயம் நீங்கி, மூடி எடுத்துக் கொண்டு போய் ஊரார் காக்கைக்குப் பலி ஊட்டிய அளவில் முடிவதாகும். உடம்பின் நிலைமை. இதனை நாலடியார்,

**“மலையிசைத் தோன்றும் மதியம் போல் - யானை
தலைமிசைக் கொண்ட குடையார் - நிலமிசைத்
துஞ்சினார் என்றெடுத் தூற்றப்பட் டாரல்லால்
எஞ்சினார் இவ்வலகத்தில்”**

எத்துணைப் பெருஞ்செல்வத்தாராயினும் இறந்தார் என்னும் இகழ்ச்சியைப் பெறாதொழிந்தவர் இல்லை என்று குறிப்பிடுகிறது.

செல்வம் நிலையாமை

உடம்போடு இயைபுடைய செல்வத்தைத் தன்னோடு இயைபுடையதாகவே மயங்கி அது காரணமாக எழும் செருக்கில் ஆழ்ந்து அவனை மறத்தலை நீக்குதற் பொருட்டு உடம்பு வழியாக வரும் அவ்வியைபுதானும் அவ்வுடம்புள்ள துணையும் முற்றநிற்பதன்றி இடையே அற்றொழிவதாம் என செல்வத்து நிலையாமை எடுத்துரைக்கிறார் திருமூலர்.

**“இயக்குறு திங்கள் இருப்பிழம் பொக்கும்
துயக்குறு செல்வத்தைச் சொல்லவும் வேண்டா
மயக்கற நாடுமின் வானவர் கோணைப்
பெயற்கொண்டல் போலப் பெருஞ் செல்வ மாமே”**

(பா. 168)

வானத்தின் இயங்குதலைப் பொருந்திய நிலவு நிலைத்து நிலலாமல் இருப்பிழம்பு போல்வதாகிவிடுகின்ற துன்ப நிலையையே உடையது செல்வம் என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆதலின், செல்வச் செருக்கில் ஆழ்தலை விடுத்து, துறக்கச் செல்வத்தினரான தேவர்கட்கும் அச்செல்வத்தை அவர்பால் வைத்தலும், வாங்குதலும் உடைய தலைவரையே சிவபெருமானை நினைபுங்கள். அவன் தன்னை நினைப்பவர்க்குக் காரகாலத்து மேகம் போலப் பெருஞ் செல்வத்தை ஒழியாமல் தருபவனாகின்றான். இதனையே வள்ளுவர்,

**“கூத்தாட் டவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்
போக்கும் அதுவினிந் தற்று”**

செல்வம் நிலலாது நீங்கும் இயல்பினது எனக் கூறியுள்ளார்.

இளமை நிலையாமை

யாக்கை நிற்ப செல்வமும் நின்றதாயினும் இவ்விரண்டாலும் பயன் கொள்ளுதல் இளமைப் பருவத்தே அல்லது அது கழிந்தபின் கூடாதாகவானும் அவ்விளமைதான். யாக்கை நிலையாமை, செல்வ நிலையாமைகளிலும் முற்பட வருதலும், இளமை நீங்கிய வழி உலக இன்பத்தையெய்ன்றிச் சிவனது திருவடி இன்பத்தையும் பெறுதல் இல்லாமல், ‘இளமைச் செருக்கில்’ ஆழ்ந்து சிவனை மறவாது, இளமைக் காலத்தே சிவனை அடையுங்கள் என்று திருமூலர்,

**“ஆண்டு பலவுங் கழிந்தன அப்பனைப்
பூண்டுகொண் டாடும் புகுந்தழி வார்இல்லை
நீண்டன காலங்கள் நீண்டு கொடுக்கினுந்
தூண்டு விளக்கின் சுடரறி யாரே”**

(பா. 177)

மக்கள் பிறந்தபின் சில ஆண்டன்றிப் பல ஆண்டுகள் கழியினும், சிவபெருமானை அறிதலைக் கடனாகக் கொண்டு முயன்று அறிகின்றவர் யாரும் இல்லை. அவ்வாற்றான் இது காறும் நீடுசென்ற காலங்கள் இனியும் நீடு செல்லுமாயினும், அவர் அவனை அறிய முயல்வாரல்லர் என்று உலகரது அறியாமை கூறுதல் போல ஆண்டுதோறும் இளமை கழிந்து செல்லுதல் கூறப்பட்டது. இதனை திருநாவுக்கரசர்,

**“புள்ளிருக்கு வேளு ரானைப் போற்றிதே
போக்கினேனே”**

(தி.6.ப.54, பா.9)

**“முன்ன மேநினை யாதொழிந் தேன்உனை
இன்னம் நான்உன் சேவடி ஏந்திலேன்”**

(தி.5, ப.51, பா.1)

எனப் போற்றிப் பாடியுள்ளார்.

உயிர் நிலையாமை

இளமை கழிந்து முதுமை வந்த பொழுதாயினும் அல்லது இறக்கும் காலத்திலாயினும் செய்ய வேண்டுவனவற்றைச் செய்து கொள்வோம் என்று உயிர் நிலையாமைக் குறித்து திருமூலர்,

**“மத்தளி ஒன்றுளே தானம் இரண்டுள
அத்துள்ளே வாழும் அமைச்சும் அஞ்சுள்ளன
அத்துள்ளே வாழும் அரசனும் அங்குளன்
மத்தளி மண்ணாய் மயங்கிய வாறே”**

(பா. 188)

மத்தளி = மண்+தளி. தளி – கோயில். மண்ணலாகிய கோயில் ஒன்று உண்டு. மூச்சுக் காற்றை உள்ளூக்கிழுத்தலாகிய பூரகமும் வெளிவிடுதலாகிய இரேசகமும் எனத் தாளங்கள் இரண்டுள்ளன. உடலில் வாழும் அரசர் ஐவர். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியென்னும் ஐந்திடங்களைத் தமக்குரிய தலைநகராகக் கொண்டு வாழும் சிற்றரசர்கள் ஐவர் உள்ளனர். சிற்றரசர்களை அடக்கியாளும் பேரரசாகிய ஆன்மாவும் உள்ளது.

மாயையாகிய மண்ணின் காரியமாய்ப் பரிணாமப்பட்டு நின்றவுடல் மீண்டும் தங்காரணமாகிய மாயையாய்க் கழிந்தது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஒரு புலன் நுகரும் போதவ் கொன்றிலை ஒன்றன் பாலும்

வரு பயன் மாறி மாறி வந்திடும் எல்லாம் மாறும் ஒரு பொழுது” (சூ. 2, 94)

என்று சிவஞான சித்தியார் உணர்வு நிலையாமையை இனிது விளக்குகிறது.

முடிவுரை

மனித மனம் பண்படாத நிலையாலும் அறியாமையாலும் தான் உலக வாழ்வில் தங்களைப் பிணைத்துக் கொண்டு வாழ்க்கையை மாய்த்துக் கொள்கின்றனர். இந்நிலையற்ற தன்மையை உணர்ந்து இறைவனின் திருவடியை உய்ந்து வீடுபேற்றினை அடைவதே வாழ்வியல் நெறியாகும் என்றே திருமூலர் பாடியுள்ளார்.

வழிபாட்டு முறைகளில் சமூக ஒற்றுமைகள்

*முனைவர் மா.ராமசாமி, உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, கோபி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, கோபி.

கோயில்களின் வகைகள்

ஆதியில் மக்கள் மரத்தடியில் இறைவனை வழிபட்டார்கள். பின்னர் மண்ணால் உருவம் செய்து கோயிலில் வைத்து வழிபட்டார்கள். பின்னர் சுட்ட மண்ணாலும் கோவில்கள் உருவாகின. காலப்போக்கில் இவை வளர்ச்சியடைந்தன. பெரும்பாறைகளைக் குடைந்து குடைவரைக் கோயில் எனப் பெயர் பெறுகின்ற கோயில்கள் உருவாயின. அதன் பின்னர் கற்களை உடைத்து அளவாக்கி அவற்றைக் கொண்டு அடுக்கிக் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் சோழர் காலத்தில் மிகுந்தன.

இவ்வகையான கோயில்கள் பெருந்தெய்வக் கோயில்களாகவே அமைந்தன. அதே சமயம் நாட்டார் சமயக் கோயில்களும் வளர்ச்சி பெற்றன. அவ்வளர்ச்சியின் மூலம் சமுதாய ஒற்றுமையும், அதன் வழி வழிபாட்டு முறைகளும் எவ்வாறு அமைந்தன என்பதனைக் காணலாம்.

சமூக அமைப்பு

ஒரு சமூகத்தின் விழாக்கள், சடங்கு சம்பிரதாயங்கள், இன்னும் பிற நிகழ்த்துதல்கள் அனைத்தும் மிக முக்கியமானவை. இவை யாவும் தொன்று தொட்டு வருபவை. அவை சமூகத்தின் கூட்டை எடுத்துரைப்பதாகும். காலங்காலமாகச் சமூக நினைவுகளைக் கூட்டாக வெளிப்படுத்துவதாகும். இவற்றில் சமூகத்தின் வரலாறும் வாழ்வும் இரண்டறக் கலந்து வெளிப்படுகின்றன. பால் கன்னாடன் எழுதியுள்ள சமூகங்கள் எவ்வாறு நினைவுபடுத்துகின்றன எனும் ஆய்வில் சமூகங்களின் ரூபகப்படுத்தும் முறைகளை ஆராய்கிறார். சமூகங்கள் அவை சேமித்து வைத்திருக்கும் கூட்டு நினைவுச் சடங்குகள், விழாக்கள் மூலம் வெளிப்படுத்துவதோடு அடுத்தடுத்த தலைமுறைகளுக்குக் கொண்டு செல்லப்படுவதற்கு உதவுகின்றன என்கிறார். தமிழ்ச் சமூகம் போன்ற நீண்ட நெடிய பண்பாட்டு வரலாற்றைக் கொண்ட சமூகங்களில் இத்தகைய தன்மைகளை நாம் நன்றாகவே உணர முடியும். சமூகத்தின் புனிதமான தளத்தில் இத்தகைய நிகழ்வுகள் வெளிப்படுத்துகின்றன,

சமூகப் பிரிவுகள்

காலப்போக்கில் தமிழ்ச் சமூகத்தில் சாதிப் பிரிவுகள் ஏற்பட்டன. ஒரு தாய் மக்களுக்குள் ஏற்றத் தாழ்வுகள் உண்டாயின. இருந்த போதிலும் வழிபாடு செய்வதில் பெரும்பாலும் இணைந்தே இருக்கின்ற தன்மைகளைக் காணமுடிகிறது.

கொங்கு நாட்டிலும் சாதிப்பிரிவுகள் வேருன்றி இருந்த போதிலும், குல தெய்வ வழிபாட்டு முறைகளில் அனைத்துச் சாதியினரும் பங்கு பெறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

கொங்கு நாட்டுச் சாதிப் பிரிவுகள்

கொங்கு நாடு தனித்த தன்மையுடைய நிலப் பரப்பாகும். வேற்றுப் பகுதிகளிலிருந்து இங்கு குடி பெயர்ந்தவர்களையும் ஏற்று உரிமையளிக்கும் போக்கைக் கொங்குக் கல்வெட்டுக்களில் காணலாம். கொங்கு நாடார், கொங்கு நாவிதர் எனத் தனிச்சிறப்புடன் சில சாதிப் பிரிவுகள் சுட்டப்படுகின்றன. கொங்குக் குலதெய்வக் கோயில் வழிபாட்டில் கொங்குச் செட்டியார்கள் பங்கு மிக அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. திருப்பணிகளுக்கு உதவியும், பொருள் தந்து சிறப்பித்தும் வாழ்ந்தவர்கள் வணிகப் பெருமக்களாகிய செட்டியார்கள். கொங்கு கல்வெட்டுக்களில் செட்டியார்களும், கம்மாளர்களும் அதிகம் இடம் பெறுகின்றனர். மதுரைப் பகுதியிலிருந்து குடிபெயர்ந்து கொடுமணல் பகுதியில் பரவிய தேவர் சமூகம், வன்னியரில் படையாச்சி, தாழ்த்தப்பட்ட சமூகம் எனப் பலரும் கலந்தே குல தெய்வக் கோயில் வழிபாட்டு முறைகளில் இடம் பெறுகின்றனர்.

அங்காளிகள், பங்காளிகள்

ஒரு கோத்திரத்திற்கு உள்ளே அங்காளிகள், பங்காளிகள் என்று இரண்டு வகையினர் உண்டு. அங்காளிகள் என்றால் அங்கத்துடன் ஒட்டிப் பிறந்தவர்கள். அதாவது கூடப்

பிறந்தவர்கள். பங்காளிகள் என்றால் சித்தப்பா பிள்ளைகள். பெரியப்பா பிள்ளைகள். ஒன்றுவிட்ட இரண்டு விட்ட என்பார்களே அவர்கள். இதுபோல அங்காளிகளும், பங்காளிகளும் சேர்ந்து வழிபடுவதுதான் குல தெய்வ வழிபாடு.

குலதெய்வங்கள்

திருமால் (பெருமாள்), மகாலட்சுமி, கன்னிமார் மற்றும் அங்காள பரமேஸ்வரி அம்மன் போன்ற தெய்வங்கள் சில கோத்திரத்தவர்க்கு குல தெய்வங்கள் ஆகும். பெரும்பாலும் 24 மனை தெலுங்கு செட்டியார் கோத்திரங்களில் குல தெய்வம் என்பது கடவுளாக இல்லாமல் குடும்பத்தில் வாழ்ந்து மறைந்த முன்னோர்களாக கூட இருப்பார்கள். உதாரணமாக குங்குமகாளியம்மன் பெரியநாயகி அம்மன், அக்கமார் ஈஸ்வரி, அங்காளபரமேஸ்வரி, சின்னம்மன், பாலாயி, பாப்பாயி, வீரமாத்தியம்மன் மற்றும் பல சிறு தெய்வங்கள்.

கோயில் கல்வெட்டுகள் - சிறப்புகள்

இயற்கையை வணங்குவதில் துவங்கிய தெய்வ வழிபாட்டு நெறி, அதற்கெனத் தனியிடம் கொண்டு கோயில்களாக வளர்ந்தன. தொடக்கத்தில் மண் தளிகளாகவும் கூரை வேயப்பெற்றனவாகவும் திகழ்ந்த கோயில்கள், கால வளர்ச்சியில் குடைவரைகளாகவும், கற்றளியாகவும் உருப்பெற்றன. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை குடை வரைகளும், கற்றளிகளும் பல்லவர், பாண்டியர், அதியர் போன்றவர்களால் சமைக்கப் பெற்றன. பின் வந்த சோழர்கள் இக்கலைக்கென ஒரு பொற்காலத்தையே உருவாக்கினார்கள். சோழர்களுக்குப் பிறகு விசயநகரப் பேரரசர்களும், அவர்களது ஆளுநர்களான நாயக்கர்களும் பழைய கலைமரபுகளுக்குப் புதிய உத்வேகம் அளித்தனர். இவ்வாறு வளர்ச்சி பெற்ற கோயில் கலையின் ஓர் அம்சமாகக் கல்வெட்டுக்களும் இடம் பெற்றன. மன்னர்களின் பண்டாரமாக, கல்வி நிறுவனமாக, மக்கள் கூடுமிடங்களாக விளங்கிய கோயில்களில் தங்களில் பெயர்கள் இடம் பெற, என்றும் மக்கள் நினைக்கும்படிக் கல்வெட்டுக்களை அமைத்தனர்.

கல்வெட்டுக்கள்

தமிழ்நாட்டில் கோயில் இல்லாத ஊரே இல்லை எனலாம். ஊர் நிர்வாகங்கள் அனைத்தும் கோயில்களிலேயே நடைபெற்றன. அதனால் பல அரிய செய்திகளைத் தருகின்ற கல்வெட்டுகள் பெரும்பாலும் கோயில் சுவர்களிலேயே காணப்படுகின்றன.

கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் செய்திகளைப் பெரும்பாலும் ஐந்து பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம்.

1. கல்வெட்டின் தொடக்கம் அதாவது மங்கலவாசகம்,
2. கல்வெட்டு எழுதுப்பட்ட காலம்
3. கல்வெட்டுச் செய்தி
4. கையெழுத்துக்கள்
5. முடிவு அதாவது ஒம்படைக்கிளவி.

கல்வெட்டின் தொடக்கத்தில் ஸ்வஸ்திஸ்ரீ (மங்களம் உண்டாகட்டும்) என்னும் சொல்தான் பெரும்பாலும் காணப்படுகிறது. பருத்தியூர் பெரிய நாயகியம்மன் கோவில் கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பாலும் ஸ்வஸ்திஸ்ரீ என்ற மங்கலச் சொல்லுடனே ஆரம்பிக்கின்றன என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

நடுகல்

நாட்டிற்கோ, ஊருக்கோ இடுக்கண் ஏற்பட்ட காலத்தில் தன் இன்னுயிரை மதியாது தோள் வலி காட்டி அவ்விடுக்கண் களைந்தவனுக்கு அவன் உயிருடன் இருக்கும் போதே நினைவுச் சின்னம் ஏற்படுத்துவது தமிழக மரபுகளில் ஒன்றாகும். களத்தில் மாண்டவனுக்கும் வீரக்கல் எடுக்கப்பட்டதைப் பல சான்றுகளால் அறிய முடிகிறது.

போர்க்களத்தில் இறந்து வீழ்ந்த மறவனின் உடலின் மேல் கற்களை அடுக்கி அவ்விடத்திலேயே நல்லடக்கம் செய்தனர். இவ்வாறு கற்குகைகளால் முடப்படுவதைக் கற்பதுக்கை, கற்றிட்டை என்றெல்லாம் குறிப்பிட்டனர். போர்க்களத்தில் அம்புபட்டு ஒரு வீரன் இறந்தால் அவனது உடலைக் கற்குவியலால் மூடி மறைத்தனர். இக் கற்பதுக்கையின் அருகிலிருந்த ஓர் உன்ன மரத்தின் மீது கழுகுகள் அமர்ந்து அவற்றுக்கு உணவு கிட்டாமல் போய்விட்டதற்காக வருந்தி நிற்பதாக ஒரு காட்சியை இரும்பிடர்த்தலையார் எனும் பெரும்புலவர் தம் புறநானூற்றுப் பாடலிலே காட்டுகிறார்.

**“அம்புபட வீழ்ந்தோர் வம்பப் பதுக்கைத்
திருந்துசிறை வளைவாய்ப் பருத்திருந்து உயவும்
உன்ன மரத் துன்னருங் கவலை”**

என்பதே அப்பாடலாகும்.

“ஆளழித்து உயர்ந்த அஞ்சுவரு பதுக்கை”

என இளங்குடி குன்ற நாடனும், குறிப்பிடுவதால் சங்க காலத்தில் போர்க்களங்களில் வீரர்கள் மாய்ந்த இடத்திலேயே கற்பதுக்கைகளாகிய கற்குவியல்களால் முடி ஈமக்கடன் செய்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. இவ்வாறான கற்பதுக்கைகள் பருத்தியூர் பெரியநாயகியம்மன் திருக்கோவிலின் பின்புற மேட்டுப் பகுதியில் ஏராளமாக அமைந்துள்ளன. காலப் போக்கில் விவசாயத்திற்காக சீர்திருத்தப்பட்ட நிலங்களில் கற்கள் அப்புறப்படுத்தப் பட்டாலும், பல கற்பதுக்கைகள் கல் வட்டத்துடன் அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

வேளாளர் தோற்றமும் குடிபேற்றமும்

வேளாள புராண கதைச்சுருக்கம்

திருக்கயிலாயத்தில் சிவப்பெருமானின் திருமுன்பு திருமாலும், நான்முகனும் கூடியிருந்த சபையில், நான்முகபிரம்மா ஒரு விண்ணப்பம் செய்தார்.

சிவப்பெருமானே, தங்களுடைய அருளா தேவர், அசுரர், மனிதர் மற்றைய உயிர்க்குலங்களையெல்லாம் சிருட்டித்து முடித்து விட்டேன். மனிதர்கள் செய்கின்ற யக்ஞங்களால், தேவர் முதலிய சீவர்கள் திருப்தியடையுமாறு ஆகமம் முதலிய மறைகளைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினீர். அவர்கட்கு கந்தமுலம், பழம் முதலிய உணவுகளைத் தவிர, வேறு உணவின்றி மயங்குகின்றார்கள். அந்த மக்கட்கு தக்க உணவைக் கொடுப்பதற்கு தாங்கள் அருள்புரிய வேண்டும் என்றார்.

அப்போது அங்கிருந்த திருமாலை நோக்கி சிவபிரான், உம்முடைய கலையில் ஒன்றை, கங்கைக்கரையில் பிறப்ப வைப்பீர். அக்கலைக்கு மரபாளன் என்றும், வேளாளன் என்றும் பெயருண்டாகட்டும். அவனால் உலகெங்கும் உழவுத்தொழில் செழித்தோங்கட்டும். அந்த உழவுத்தொழிலால் உயிர்க்குலங்கள் ஓங்கி வளரட்டும் என்று உரைத்தருளினார்.

அங்ஙனமே யாகுக என்று திருமால் விடைபெற்று வருகையில் போதாயன முனிவரைக் கண்ணுற்றார். போதாயனர், உயிர்க்குலங்கள் உணவின்மையால் வாடுகின்றன. காக்கும் கடவுளாகிய நீங்கள் அவ்வருத்தத்தைப் போக்க வேண்டும் என்று திருமாலை வேண்டினார்.

சிவப்பெருமான் விருப்பப்படி என் கலையில் ஒன்று கங்கைக் கரையில் தோன்றும், அதற்கு மரபாளன் என்றும், வேளாளன் என்றும் பெயர் உண்டாகும். அவனுக்குக் குலகுருவாக நீரே இருந்தருளி உலகை வாழ்விக்கச் செய்வீர் என்று பரந்ததாமன் திருவாய் மலர்ந்தார்.

போதாயன முனிவர், கங்காதேவியைச் சென்று சந்தித்தார். உன்னிடத்தில் அவதரிக்க உள்ள மரபாளனை தேவ உலகிற்கு அனுப்பு என்று கங்கை மங்கைக்கு ஆணையிட்டு விட்டு, தேவ உலகம் சென்று, இந்திரனைச் சந்தித்து, உன்னிடம் மரபாளன் வருவான் அவனைப் பேணிப்போற்றி வைத்திரு. நான் அவன் வந்த பின் வருவேன் என்று கூறிச்சென்றார்.

அப்படியே கங்கையில் அவதரித்த மரபாளனை கங்காதேவி இந்திரனிடம் அனுப்பி வைத்தான். இந்திரனிடம் சென்று மரபாளனைக் கண்ட போதாயனார் அவனுக்கு வேண்டும் கலைகளையெல்லாம் கற்பித்து இந்திரன் மகள் ஐந்திரியையும், குபேரனின் மகள் தாரணியாவதியையும் மரபாளனுக்கு மணம் முடித்து வைத்தார்.

வேளாண் மரபினரே புண்ணிய பூமியாகிய பாரத கண்டத்தில் சிறந்த தொண்டை மண்டலம், சோழ மண்டலம், பாண்டிய மண்டலம், கொங்கு மண்டலம், இலங்கை மண்டலம் ஆகிய இடங்கள் எங்கணும் பரவினர். இவ்வகை செய்தி வேளாள புராண நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இச்சிறப்புமிக்க வேளாளர் புராணத்தை அழகிய கவிதை வடிவில் ஆக்கித் தந்தவர் வீராட்சிமங்கலம் கந்தசாமிக்கவிராயர் அவர்கள். இது பெருங்காவியம் என்றும் போற்றக்கூடியது.

வேளாளர் புராணம் நூல் பொள்ளாச்சி நா.மகாலிங்கம் அவர்கள் முயற்சியால் சிறப்பான மறுபதிப்பாக வெளிவந்துள்ளது.

கம்மாளர் எனப்படும் ஆசாரிமார்கள், படையாச்சிக் கவுண்டர்கள், முத்தூராசாக்கள் எனும் வலையர் இன மக்கள், தாழ்த்தப்பட்டோர் எனப் பலரும் கோவில் முறைமைகளில் பங்கு பெறுகின்றனர். பண்டாரங்கள் எனப்படுவோர் பூசை முறைகளை மேற்கொள்கின்றனர். மாசி சிவன் ராத்திரி எல்லாச் சமூகங்களும் கூடிக் கொண்டாடும் விழாவாகும். கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக அமாவாசை அன்று அன்னதானம் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது. இதில் பல இனத்தவர்களும், தானமளிப்பதில் பங்கு பெறுகின்றனர். பெளர்ணமி தோறும் சிறப்பு வழிபாடுகளும், அன்னதானமும் நடைபெறுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

